

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 226. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/11 • 2 Haziran 2001 • 150.000 TL

***Tüm çalışanlar için
grevli toplu sözleşmeli
sendika hakkı!***

**Zafer direnen
emekçinin
olacak!**

Devrimci Tutsaklardan Ortak Açıklama:

“Direnişimiz taleplerimiz kabul edilene kadar yeni ölüm orucu ekiplerinin katılımıyla devam edecektir!”

HALKIMIZA...

20 Ekim 2000 ve akabinde 9 Aralık 2000 tarihinde, başta F tipi hapisanelerin kapatılması olmak üzere değişik taleplerle başlatmış olduğumuz ölüm orucu direnişimiz 11 Mayıs 2001 ve 20 Mayıs 2001 tarihlerinde yeni ölüm orucu ekiplerimizin katılımıyla sürmektedir.

20 Ekim 2000 ve 9 Aralık 2000 tarihinden bu yana sürmekte olan ölüm orucu direnişimizde onlarca arkadaşımızı kaybettik, yine onlarcası zorla müdahale sonucu ve bilinçli yanlış tedavilerin uygulanması sonucu yaşayan ölümler haline getirilmişlerdir.

Direnişimiz, taleplerimiz kabul edilene kadar yeni ölüm orucu ekiplerinin katılımıyla devam edecektir. F tipi hücrelerden ya ölümü çıkacak, ya da sağ çıkacağız!

Adalet bakanlığı ölüm orucu direnişimiz karşısında acz içerisinde. Ölüm orucu direnişinin kendiliğinden biteceği üzerine hesaplar yapmaktadır. Bu boşuna bir beklentidir. Cevabımız 11 Mayıs 2001 ve 20 Mayıs 2001 tarihlerinde ölüm orucuna başlayan eylemcilerimizdir. Adalet bakanlığının ölüm orucu direnişimiz karşısında kamuoyunu aldatmaya yönelik “Terörle Mücadele Yasası”nın 16. maddesinde yapmış olduğu değişiklikler tecrit ve izolasyon uygulamalarına son veren değil, aksine tecrit ve izolasyon politika ve uygulamalarını, hak gasplarını pekiştiren ve yasallaştıran değişikliklerdir. İnfaz Hakimliği ve İzleme Kurulları, lehimize yasal bir düzenleme değil, haklarımızın gasp edilmesini meşrulaştıran, bununla birlikte düşüncelerimizi teslim almaya yönelik yasal düzenlemelerdir. Çeşitli siyasi davalardan tüm tutuklu ve hükümlüler olarak, taleplerimiz kabul edilene kadar ölüm orucu direnişimizi sürdüreceğimizi ilan ederiz.

Taleplerimiz;

- 1- Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan, tutuklu ve hükümlüler olarak koşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmadan tecrit kalkmış olmaz. Tecrite son verilmelidir.
- 2- Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamalar kaldırılmalıdır.
- 3- Taleplerimiz insani, haklı, meşru ve demokratiktir.
- 4- Zorla müdahale işkencedir. Sakat bırakmak suçtur. Onlarca insanımız işkence ile sakat bırakıldı. Geçmiş olmayan, düşünmeyen duruma getirildi. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir.

Direnişteki Tüm Tutuklu ve Hükümlüler adına;

Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Muharrem Kurşun, Hacı Demirkaya

İÇİNDEKİLER

Kamu emekçilerinin Ankara çıkarması . . 3
Barikatlar aşıldı Kızılay zaptedildi! 4
Komünistler direnişin her anında kamu emekçilerinin yanındaydı 5
Ankara girişine doğu cephesinden kurulan barikatlardan. 6
KESK'in 31 Mayıs günkü eylemlerinden. 7
İhanet sözleşmesini alanlarda yırtalım!.. . . . 8
İzmir Sümerbank direnişi devam ediyor! . 9
Emlakbank çalışanlarından eylem! 10
F tipi ölümün belgesi 11
Uğur Türkmen Ölümsüzdür! 12
Direnış kazanacak!.. . . . 13
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/6 (orta sayfa) 14-15
Ölüm Orucu'ndaki tutsaklarından bazılarının sağlık durumları 16
Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma eylemleri. 17
Buğday fiyatları tartışması ve tarımda yıkım saldırısı 18-19
Kıbrıs'ta MGK patentli kirli ve kanlı operasyon 20-21
Dünyadan 22
Bir zavallı "Aydın"ın liberal hezeyanları 23
Yeni kuşaklara yol gösteriyorlar. 24
Nazım Hikmet 25
Hücre karşıtı mücadele. 26
Mücadele postası 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/11 ● 02 Haziran 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

İzmir'de, Ölüm Orucu sonucu rahatsızlandığı için hastanelerde tutulan 12 devrimci, 31 Mayıs akşamı, ani bir emirle kapı önüne konuldu. Karar, güya "tahliyeleri" idi. Kendi kendine bir yere gidemeyecek derecede rahatsız olan, hatta bir kısmı zoraki müdahale işkencesi nedeniyle kim olduğunu ve nereye gitmesi gerektiğini dahi hatırlamaz durumdaki insanların, ailelerine veya yakınlarına haber verilmeksizin bu şekilde sokağa atılmaları faşist düzenin insan ve insani değerlerle ilişkisine çarpıcı bir yeni örnek oldu.

Ancak konu sistemin insancılıktan uzaklığı kadar basit değildir. Bu yapısal özelliğine de baskın gelecek asıl neden, onu can evinden hançerlemeye devam eden hücrelerindeki kararlı direnişi kırma arzu ve hırsıdır. Uyguladığı en hunhar katliamlar dahil, hiçbir şiddet önlemi direnişi kırmasını sağlayamamıştır. Tersine, devrimci tutsaklar bu vahşi teröre 4. ve 5. Ölüm Orucu ekiplerini çıkararak yanıt vermişlerdir. Düzen açısından tam bir moral bozukluğu ve umutsuzluk yaratan bu yeni gelişme üzerine, yeni saldırı taktikleri geliştirmeye giriştikleri, İzmir olayıyla görülmüştür. Kapitalist sistemin Türkiye'deki faşist rejiminin tüm tarihi, işçi ve emekçi sınıflara ve ezilen Kürt halkına karşı savaşım içinde geliştirdiği kirli savaşın tarihidir.

Ancak ne denli sinsi, ne denli aşağılık olursa olsun, bu yeni taktiği de direnişi kırmaya yetmeyecektir. Tahliye olduktan sonra direnişi dışarıda sürdürmeye devam ederken "özgürlüğe" kavuşan son şehidimiz bunun en yakın kanıtıdır.

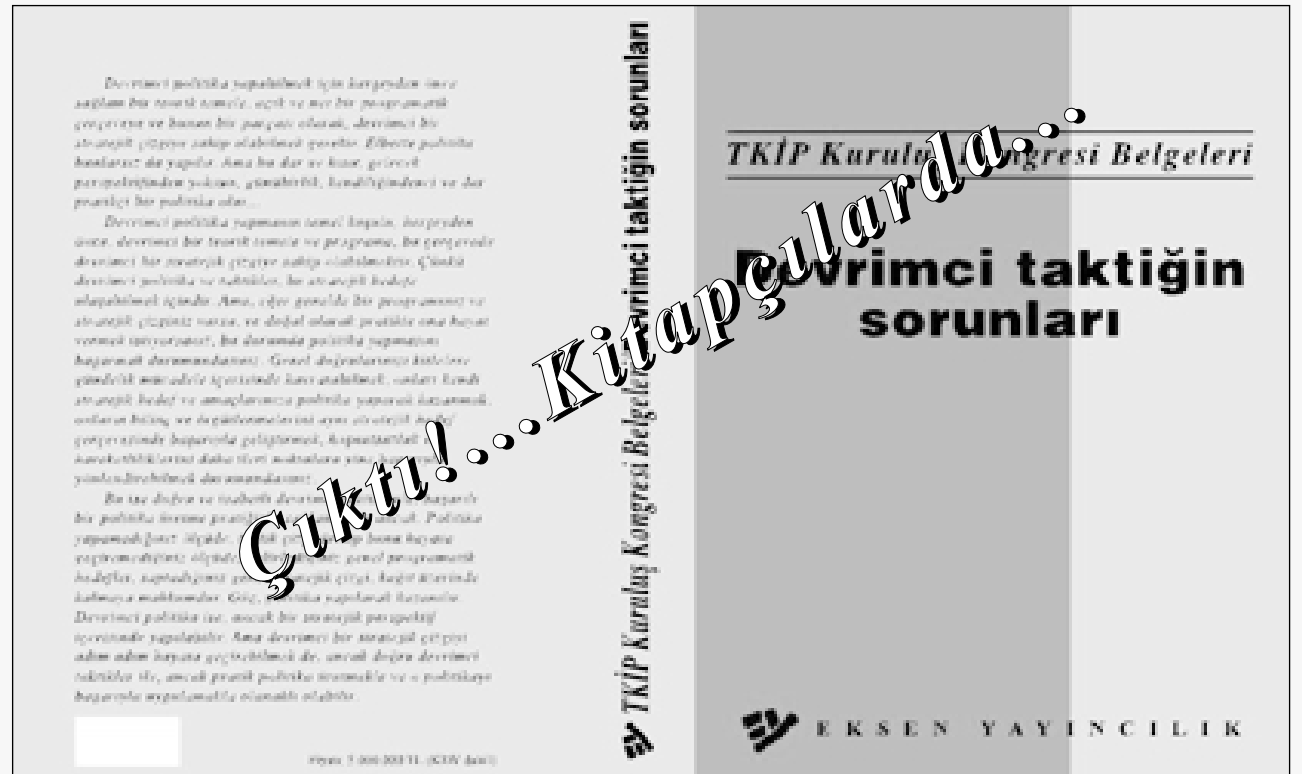
Devrimci tutsakların "bükülmektense kırılmayı yeğleyen" kararlılıkları ortadadır. Ancak sistemin alçakça saldırılarının "içerde-dışarda" birleşik bir mücadele olmaksızın püskürtülmesi kolay değildir. Bu yeni süreçte, sistemin bu saldırı taktiği karşısında dışarıda daha dikkatli, daha hassas ve daha ilgili olmak gerektiği açıktır. Özellikle Ölüm Orucu direnişçilerinin kaldırıldığı hastaneler kesinlikle boş bırakılmamalı,

gece-gündüz nöbet tutulmalıdır. Benzer gelişmelerin cezaevlerinde de yaşanabileceği hesaba katılarak buralar için de aynı dikkat ve özen gösterilmelidir.

Bu konuda konuyla doğrudan muhatap meslek örgütü ve DKÖ'lerle sürekli bir iletişim içinde olmak, gelişmeleri anında ve ayrıntılı bir biçimde devrimci basın merkezlerine ulaştırmak son derece önemlidir. Bu, hem bilgilerin merkezileşmesi, hem de kamuoyunun zamanında bilgilendirilmesi suretiyle müdahale olanaklarının zamanında yakalanması için zorunludur.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Kamu emekçilerinin Ankara çıkarması

Eylemin gerçek bir örnek teşkil edebilmesi, yani çeşitli kesimlerce benzerlerinin hayata geçirilebilmesi ise, arkasının getirilmesine bağlı olacaktır. Kamu emekçileri Ankara’da sınırlı da olsa bir sınıf desteği almıştır. Eylemlerin devamı hem bu dayanışmayı güçlendirecek, hem de dayanışma içindeki sınıf kesimlerini daha genel taleplerle mücadele için cesaretlendirecektir. Kuşkusuz, kamu emekçi hareketinin de, aynı dayanışmayı sınıfın diğer kesimlerinde geliştirecek her eylemlilik için göstermesi önemlidir. Sistemin saldırılarını dizginlemenin bir başka yolu bulunmamaktadır.

Kamu emekçilerinin sahte sendika yasasına karşı ikinci Kızılay çıkarması, 4-5 Mart ‘98’deki ilkini de aşan bir güç ve kararlılıkla gerçekleştirildi. ABD uşağı sermaye iktidarı ‘98’dekini aratmayan bir terör estirdi. İller İdaresi Yasası’nı işletmeye çalıştı, Ankara’da miting yasağı ilan etti. Askerini-polisini, copunu-silahını, tazyikli suyunu, gözaltısını, tehditlerini saldı kamu emekçilerinin üstüne, ancak onları yolundan döndürmeyi başaramadı. Sonuçta kendisi geri adım atmak, barikatları ve yasağı kaldırmak zorunda kaldı. Kamu emekçileri Kızılay’a girdi.

“Toplantı ve gösteri özgürlüğü” de içinde olmak üzere, Anayasa’nın çeşitli maddelerinde değişiklik öngören yasa tasarısının görüşülmeye başlandığı bir süreçte yaşanan bu olay, iki önemli konunun altını bir kez daha çizmiş oldu: Birincisi (ve demokrasi mücadelesinin altın kuralı); demokratik hak ve özgürlükler, ancak onlar uğruna mücadele içinde kazanılıp kullanılabilir. İkincisi; sermayenin faşist-gerici karması hükümeti, her konuda olduğu gibi, anayasa değişikliği konusunda da sahtekarlık yapmaktadır.

Sözkonusu anayasa değişikliği paketi, AB yolunda ve Kopenhag Kriterleri çerçevesinde “büyük bir

demokratikleşme” çabası olarak propaganda ediliyor. Oysa faşist iktidar, özgürlükleri genişletmek bir yana, var olanları kullandırmamak için elinden geleni arkasına koymayacağını, kamu emekçilerine karşı kullandığı son şiddetle bir kez daha kanıtlamış oldu. Bu, aynı zamanda sınıf ve kitle hareketinin asla kaybetmemesi gereken kılavuz özdeyişin önemini de gösterdi: Hak verilmez alınır!

Sahte sendika yasası, memur tasfiye yasası, basın cezalarını birkaç kat artıran yasa gibi, en gerici-faşist yasaların çıkarıldığı bir icraat sürecine “demokratikleşme adımları” adını takmak sahtekarlığı, gerici-faşist kırması koalisyonun yeni kazandığı bir özellik değil. 28 devrimciyi hunharca katlettiği bir saldırıya “hayata dönüş operasyonu” adını takma arsızlığı da bu hükümete aittir. Daha kurulduğu gün üstlenilen İMF-TÜSİAD yıkım programını hayata geçirme görevinin adını “ülkeyi düze çıkarma” olarak koyarak başlamışlardı bu türden bir sahtekarlığa. Sonrasında da tüm suçlarını, tüm saldırılarını benzer sahtekarlıklarla tam tersinden gösterme çaba ve demagojisi içinde oldular. Tabii, sahte sendika yasasının adı da “memura sendika hakkı tanıyan yasa” oldu. Ancak kamu çalışanlarının ortaya koyduğu tepki de göstermektedir ki, hükümetin ve sistemin hiçbir sahtekarlığı kitleleri aldatamamaktadır.

“Hak verilmez alınır!” şiarı, gerçekten de yıllar boyu kamu çalışanlarının kılavuzu olmuştu. Varolan kamu emekçi sendikaları, hayata geçirilen tüm iş bırakma (fiili grev) eylemleri, imzalanan toplu sözleşmeler, tümüyle mücadelenin gücüyle kullanılan haklar oldu. Yine son Ankara eyleminde olduğu gibi, kamu emekçilerinin pek çok mitingi de, gösteri hakkının fiili kullanımı tarzında hayata geçirildi. Kısacası, kamu emekçileri hakların söke söke alınabileceği gerçeğini kendi deneyimleriyle içselleştirmişlerdi. 26 Mayıs zaferini ortaya çıkaran, kamu emekçi kitlesindeki bu bilinçtir. Sendika yönetimlerinin “temsil”i Ankara yürüyüşünün gerçek bir gövde gösterisine dönüştürülebilmesi bu sayede başarılabilmiştir.

Eylem sahte sendika yasa saldırısını nereye kadar engelleyebilir, bu ayrı bir tartışma konusudur. Ve salt kamu emekçi mücadelesinin değil, sınıf mücadelesinin genel seyrinin de önemli oranda etkisi altında

belirlenecektir. Elbette eylemin hedefi bu saldırıyı püskürtmek, 11 yıllık zorlu mücadelelerle kazanılan sendikal mevzileri korumaktır. Ancak kamu emekçileri de, ne derece güçlü olursa olsun tek bir eylemle sonuca ulaşmalarının mümkün olmadığını yine kendi mücadele deneyimlerinden bilmektedirler. Dolayısıyla, 4-5 Mart ‘98’in ve daha pek çok güçlü çıkışın şiarıyla, “26 Mayıs başlangıç, mücadele sürecektir” perspektifini kaybetmemeleri, yeni 26 Mayıslara bu perspektifle hazırlanmaları gerekmektedir. Bu çıkarma, kamu emekçi kitlesine daha güçlü eylemler için gereken morali de aşlamış bulunmaktadır. Bu moral kaybedilmeden bir eylem takvimi hazırlanmalı, iş bırakma başta olmak üzere, sonuç alıcı bir mücadele programı adım adım örgütlenmelidir.

Kamu emekçilerinin Ankara’da kazandığı “meydan muharebesi”nin, sadece kamu emekçi kitlesi üzerinde değil, genelde sınıf ve kitle hareketi üzerinde de olumlu etki yaratacağı açıktır. İşçi sınıfı cephesinden kamu TİS’lerinin alçakça satıldığı, enerji ve iletişim gibi temel sektörlerdeki özelleştirmelerle onbinlerce işçinin tensikat beklediği bir süreçte, kamu emekçileri adeta tüm sınıfın tercümanlığını üstlenmiş oldular. Sınıf hareketinin genel ve yakıcı ihtiyacı olan dışedış bir mücadelenin en güzel örneklerinden biri sergilendi bu eylemle. Tüm olumsuzluklara karşın, sistemin azgın saldırılarına, sendikal ihanete, örgütsüzlüğe rağmen ayağa kalkmanın ve karşı çıkmanın mümkün olduğu kanıtlandı.

Eylemin gerçek bir örnek teşkil edebilmesi, yani çeşitli kesimlerce benzerlerinin hayata geçirilebilmesi ise, arkasının getirilmesine bağlı olacaktır. Kamu emekçileri Ankara’da sınırlı da olsa bir sınıf desteği almıştır. Eylemlerin devamı hem bu dayanışmayı güçlendirecek, hem de dayanışma içindeki sınıf kesimlerini daha genel taleplerle mücadele için cesaretlendirecektir. Kuşkusuz, kamu emekçi hareketinin de, aynı dayanışmayı sınıfın diğer kesimlerinde geliştirecek her eylemlilik için göstermesi önemlidir. Sistemin saldırılarını dizginlemenin bir başka yolu bulunmamaktadır.

Kamu emekçilerinin eylemi, nasıl, sınıf ve emekçi kitleler için demokratik hakları kazanma ve kullanmanın doğru yolunu gösterdiyse, kamu TİS’lerindeki satış da, sendika bürokrasisi üzerinden yayılan sahte demokrasi şampiyonluğu hayallerini tuz-buz etti. Daha bir-iki ay

önce güya “İMF programına karşı emeğin programı”yla ortaya çıkan bu sahtekarlar, CİA ödeneklerinden nemalanan bu Amerikan uşakları, ellerine geçen ilk fırsatta İMF’nin hizmetine koşuldular. Kamu TİS’lerinde “emeğin” değil İMF’nin çıkarlarını onayladılar, sınıfı bir kez daha sattılar. Kamu TİS’lerinde satış ihaneti ve kamu emekçilerinin Ankara çıkarması, aynı süreçte ve ardardına yaşanan bu iki zıt gelişme, demokrasi mücadelesi konusunda iki farklı sınıf tavrının ifadesi oldu. Reformizmin, emeğin programı “görkemli” çıkışıyla sendikal ihanet çetelerine bağlamaya çalıştıkları umutların sadece gerici ve boş hayallerden ibaret olmadığı, sınıf kitlelerini oyalamaya hizmet edecek bir sermaye senaryosu işlevi de gördüğü anlaşıldı. Kamu emekçilerinin eylemi ise, emeğin gerçek programının, demokratik hakların gerçek bir kazanımının, sisteme yönelik hayallerle avunmaktan değil, ona karşı dışedış bir mücadeleden geçtiğini gösterdi.

Bu örneği büyötmek, sınıf mücadelesini bu yoldan ilerletmek, sınıf bilinçli işçi ve emekçilere düşüyor. Bu, bilinen ve hep tekrarlanan bir gerçek. Sadece devrimciler tarafından değil, öncü işçi-emekçiler tarafından da kabul edilen bu gerçeğe rağmen, bu yolda bir türlü elle tutulur adımlar atılamadığı da ortada. Oysa, sendikal ihanet barajının yıkılması ve sınıf hareketinin önünün açılması, tümüyle tabandaki öncünün harekete geçmesine ve kitleyi harekete geçirmesine bağlı. Bu, son Ankara çıkarmasına rağmen, kamu emekçi hareketi için de geçerlidir. Mücadelenin aynı kararlılıkla sürdürülebilmesi ve kazanımlara imza atılabilmesi buna bağlıdır.

Süreç KESK bürokratlarına havale edilemeyecek kadar kritiktir. Gerek kamu emekçi hareketinde gerekse genel olarak sınıf ve kitle hareketinde “öncü”nün üstüne düşen görevi yerine getirebilmesi ise, örgütlenmesiyle mümkündür. Öncünün örgütlülüğü ihanet şebekelerinin denetimindeki sendikal örgütlülüğün denetiminin dışında kalmalı, ona basınç uygulayabilme, onu aşabilme gücüne sahip olmalıdır. Bu ise fabrika ve işyeri komitelerine dayanan, bu temel üzerinde yükselen bir örgütlülüktür. Sermayenin saldırılarını püskürtmenin güçlü bir sınıf mücadelesi olmaksızın mümkün olamayacağını bilen sınıf devrimcileri, öncünün örgütlenmesi görev ve sorumluluğunu hakkıyla yerine getirmek için tüm güçlerini seferber etmeyi bileceklerdir.

Kamu emekçileri, sermaye devletinin yasak ve terörüne boyun eğmedi...

Barikatlar aşıldı, Kızılay zaptedildi!

Sermaye devletinin, 4 Mart direnişiyle geri çekmek zorunda kaldığı “sahte sendika yasası”nı yeniden yürürlüğü koymak istemesi karşısında kamu emekçileri bir kez daha alanlara çıktılar. Devletin tüm tehdit, yasak ve faşist terör silahlarını bir bir parçalayıp Kızılay alanını zaptettiler.

Önce eylemin ilk etabı olarak başlatılan temsili yürüyüş kolu, devletin zoruyla karşılaştı. Yürüyüşün Yalova ayağında, kamu emekçileri vahşi bir polis terörüyle karşılandılar. Aynı saatlerde Ankara Emniyet Müdürü, pazar günü Kızılay’da yapılacak eyleme izin verilmeyeceği tehditlerini savuruyordu. Amaç, kamu emekçilerinin Ankara’ya akmalarının önünü kesmekti. Çünkü, düzen cephesinin hafızalarında 4 Mart direnişi halen tazeliğini koruyordu. Kamu emekçileri hareketinin son dönemdeki durgunluğu dahi, onlar için bir güvence oluşturmuyordu. Yeni bir 4 Mart, işçi ve emekçi hareketine tarihin en kapsamlı yıkım programlarından birini dayatan sermaye devletinin işini epeyce zorlaştıracaktı. Bu nedenle ne yapıp edip kamu emekçilerinin önü kesilmeliydi.

Sermaye devleti bu bilinçle hazırlıklarını yaptı. Elindeki tüm kirli silahları bir kez daha devreye soktu. Ama nafiye kamu emekçilerini durduramadı.

Ankara’nın tüm girişlerine barikat, her barikatta direniş!

Sermaye devletinin, eylem öncesinde sergilediği tehdit ve zorbalık kamu emekçileri üzerinde sinme ve yılgınlık bir yana, tersinden coşku ve kararlılığı arttırıcı bir rol oynadı. Yıllardır Ankara yollarını aşındıran kamu emekçileri, bu eylemlerin hiçbir sonucu vermemesi nedeniyle, bu son eyleme karşı belli bir isteksizliği kuşku yok ki üzerlerinde taşıyorlardı. Ama devletin eylem öncesinde ortaya koyduğu saldırganlık ters tepti. Herşeye rağmen yapılacak bu türden bir eylemin devlet üzerinde ne denli bir basınç yaratabileceği farkedildi ve bu pratikte de somut olarak görüldü.

26 Mayıs Cuma akşamı, KESK üyesi kamu emekçileri, tüm ülke çapında hazırlıkları tamamladılar. Ankara’ya doğru yola çıktılar. Dinlenme tesislerinde halaylar çekildi. Sloganlar atıldı. Atılan sloganlarda direniş kararlılığı, öfke ve coşku göze çarpıyordu. Atılan sloganlar sahte sendika yasası yanında,

genellikle Ölüm Orucu Direnişi’ni destekler nitelikteydi.

Sabah saatlerinde Ankara’ya dayanan kamu emekçilerinin önü jandarma ve polis barikatlarıyla kesildi. Amaç, bir terör havası yaratarak kamu emekçilerini birleşmeden dağıtmaktı. Ama bu mümkün olamadı, hesaplar boşa çıkarıldı.

Bir süre, barikatların arkasında bekleyen kamu emekçileri, barikatın kaldırılması yönünde uyarılarda bulunduktan sonra harekete geçtiler. İstanbul kolu, barikatı aşarak İstanbul-Ankara otoyolunda yürümeye başladı. Bir süre yüründükten sonra önleri yine jandarma barikatıyla kesildi. Bunun üzerine yol trafiğe kapatılarak, oturma eylemine başlandı. Bir süre sonra Ankara-İstanbul yolu tümüyle trafiğe kapatılmıştı.

Polatlı’da temsili yürüyüş kolunun yanısıra Ege bölgesinden gelen kamu emekçileri durduruldular. Barikatlara yüklenildi. Kolluk güçleri burada da zor kullandı. Bu saldırıyla birçok kamu emekçisi yaralandı.

İç Anadolu ve Kürdistan’dan gelenler, Gölbaşı civarında durduruldular. Burada kısa süreli çatışmalar yaşandı. Zaman zaman barikatlar yarıldı. Yine birçok kamu emekçisi jandarma ve polis copuyla yaralandılar.

Her barikatın arkasında direniş vardı. Direnişle beraber Ankara’dan çıkan tüm yollar trafiğe kapatılmıştı. Barikat arkasında devlete ve devlet terörüne büyük bir öfke vardı. Coşkulu ve kararlı bir biçimde atılan sloganların başında ise şunlar geliyordu: “Yılgınlık yok direniş var!”, “Emekçiye değil çetelere barikat!”, “Yüklen emekçi kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Kızılay’da faşist abluka, sokaklarda memur avı!

Ankara dışından gelen kitle, girişlerde kurulan barikatlar arkasında direnirken, Ankara’daki kamu emekçileri de, tam bir abluka altına alınan Kızılay Meydanı’nı zorluyordu. Bu süreçte Kızılay’a çıkan kamu emekçileri vahşice coplanıp gözaltına alındılar. Kızılay’a çıkmak üzere çevre caddelerde toplanan yüzlerce kamu emekçisi de aynı şekilde polis copuyla karşılaştılar. Ankara’da uygulanan faşist terör bununla da sınırlı kalmadı. Kızılay ve çevresinde tam bir süreklilikle avı başlatıldı. Memura benzeyen herkes, sorgusuz sualsiz gözaltına

alındı.

Yine Ankara’ya ulaşan az sayıdaki kamu emekçisi ve tutsak yakını da, hipodromda polis zoruyla karşılaştılar.

Öğlen saatlerine doğru gözaltına alınanların sayısı artık binli rakamlarla ifade ediliyordu.

Ama Ankara’da da kamu emekçileri direnmeye devam ettiler. Estirilen faşist teröre karşın, yeniden yeniden toplanıp Kızılay’ı zorladılar. Son olarak öğlen saatlerinde toplanan 1000’e yakın emekçi, Zafer Çarşısı önüne çıkarak yolu trafiğe kapattı. Polis, bir süre dağılma uyarısında bulunduktan sonra, kamu emekçilerinin direngen tutumu karşısında müdahale edemedi. Sermaye devletinin kamu emekçilerinin militan direnişi karşısında diz çökmek zorunda kalmasıyla beraber, Zafer Çarşısı önündeki polis barikatı geri çekilerek Kızılay yolu açıldı.

Kamu emekçileri saatlerce süren militan direnişleri sonucu, zaferin direnen emekçinin olacağını bir kez daha kanıtladılar. Kamu emekçileri tek vücut halinde direnmiş ve kazanmışlardı. Faşist terör barikatları kaldırıldı. Kamu emekçileri Kızılay Meydanı’na tam bir zafer coşkusuyla akmaya başladılar.

“Barikatı aştık, sıra yasada!”

Barikatları yararak Hipodrom’da toplanan kitle, güneş altında saatlerce beklemesine karşın oldukça diri ve coşkuluydu. Şiarlar gür bir biçimde atılıyor, sahte sendika yasasının püskürtüleceğine dair inanç ifade ediliyordu. Oysa yürüyüş başladığında, yasanın püskürtüleceğine dair belli bir karamsarlık, bir tür inançsızlık göze çarpıyordu. Birçok kamu emekçisi,

Ankara'ya gidiyoruz, ama yasanın çıkmasını engelleyemeyeceğiz türünden sözler ediyordu. Barikatlar aşıldıktan sonra bu hava tersine döndü. “Barikati aştık, sıra yasada!” şiarı en coşkulu ve geniş katılımlı atılan şiardı artık.

Hipodromdan Kızılay’a doğru yürüyüşe geçen kitle, ara vermeksizin slogan atmaya devam etti. Bu arada, çevredeki halk direnişe dönük sempatisini alkışlarla ve sloganlara katılarak gösterdi.

Yürüyüş kolunun Kızılay’a girişi tam anlamıyla bir zafer kutlaması biçiminde oldu. Ankara’daki kamu emekçileri Kızılay’a çıkan yol üzerinde bir kordon oluşturarak yürüyüş kolunu karşıladı. Sloganlar ve alkışlar durmadı.

Kitlenin miting alanına yerleşmesiyle beraber, hep bir ağızdan sloganlar atılmaya devam edildi. 4 Mart’taki gibi tüm kitle bir ağızdan ve yumruklar sıkılı biçimde: “Yılgınlık yok direniş var!”, “Sahte sendika yasasına hayır!” ve “Barikati aştık, sıra yasada!” sloganlarını haykırdılar.

Ankara direnişi emekçi kitle hareketinin gücünün yeni bir örneği oldu

Alandaki coşku miting sonuna kadar devam etti. Mitingin bittiği ilan edilene kadar alandan ayrılan olmadı. Çünkü, kamu emekçileri attıkları her sloganın, ortaya koydukları her tutumun gelecekleri konusunda ne denli önemli olduğunu birebir yaşayarak öğrenmişlerdi. Ki geçmişin yasak savma mealinden mitinglerindeki ruhsuzluk ve dağımlığın nedeni, kitlelerin geriliği değil amaca ulaşmak için kullanılan aracın işlevsizliğiydi.

Elbette kamu emekçilerinin sahte sendika yasasının püskürtülebileceğine dönük inançları bu eylem sonrasında geçmişten çok da farklı bir düzeye ulaşabilmiş değildir henüz. Kamu emekçileri halen sendika yönetimlerine güvensizdirler. Sermayeyi dize getirecek bir direnişte halihazırda yalnızdırlar.

Ama bu direnişin en önemli kazanımı, genel olarak işçi ve emekçi kitlelerde varolan yenilgi ruh halinin ve moral değerlerdeki yitimin bir nebze olsun kırılmış olmasıdır. Yıllardır, sermayenin yoğun baskı ve saldırılarına karşı boyun eğmek durumunda kalan kitleler, bu eylemle beraber dişe diş bir mücadeleyle kazanımlar elde edilebileceğini, yasakların ve faşist ablukanın dağıtılabileceğini gördüler. Sermayenin faşist devletinin katliamlarla sergilediği güç gösterilerinin, işçi ve emekçilerin militan direnişleri karşısında nasıl da kağıttan bir kaplan gibi parçalanacağını gördüler.

Eylemin Ankara cephesi: Yasaklara, barikatlara ve yüzlerce gözaltıya rağmen...

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

KESK’in sahte sendika yasasına karşı düzenlediği Kızılay eylemi büyük bir direnişe sahne oldu.

Değişik illerden gelen binlerce kamu emekçisi Ankara’nın girişinde durduruldular. Aynı saatlerde Ankara Kızılay ve Hipodrom ise tam bir polis ablukası altındaydı. Kızılay’da atlı polisler dahil tüm kolluk güçleri "şüpheli" gördükleri ya da "memur kılıklı" saydıkları herkesi gözaltına aldılar.

Eğitim-sen 1 No’lu Şube önünde saat 9:00 gibi toplanan ilk grup birkaç sloganın ardından çembere alınarak coplar ve tekmeler eşliğinde gözaltına alındı. Enerji-Yapı Yol Sen önünde toplanan 100-150 kişilik bir grup ise Kızılay’a doğru yürüyüşe geçtikleri sırada aynı şekilde gözaltına alındı. Bu sırada KESK MYK’sı acil toplanarak Ankara girişlerinde bekleyen emekçilerin barikatları aşmaları yönünde bir karar aldı. Dışarıdan gelen emekçiler barikatları aşarken, Ankara’da toplu ya da tek tek gözaltı terörü hala sürmekteydi. Hipodrom’da ise sabahın erken saatlerinden itibaren tek tek aranarak toplanan emekçiler saat 10:00 civarında, barikatları aşarken tekme tokat gözaltına alındılar. Böylelikle 2 saat içinde Ankara’da gözaltına alınan kitle sayısı 1000’e çıktı. Hatta bazı TV kanallarında bu sayı 2 bin olarak verildi. Bu gözaltı terörünün yaygın ve kitlesel karakterinin bir göstergesiydi. Saat 11:00 civarında Valilik sonunda pes ediyor ve Kızılay eyleme açılıyordu!

Aynı saatlerde bir grup emekçi Sakarya’da toparlanarak, Zafer Çarşısı önüne sloganlarla çıktı. Çok kısa bir süre içerisinde buradaki kitlenin sayısı 1000 kişiyi buldu. Pankartları ve dövizleriyle coşkulu bir şekilde direnen kitle dışarıdan gelecek emekçileri beklemeye başladı. Bir kaç saat geçtiğinde buradaki kitlenin sayısı 2 bine yaklaşmıştı. Toparlanan bu kitlenin önemli bir bölümünü gençlerin oluşturması dikkat çekiyordu.

Öğleden sonra hipodroma varan emekçiler saat 15:00 civarında Kızılay’a girmeye başladılar. Ankara kitlesi büyük bir coşkuyla karşıladı gelenleri.

Eylem boyunca "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganı bütün kitle tarafından sıklıkla atıldı. Bütün kitlenin Kızılay’a girmesi uzun sürdü. En son kortej de alana girdiğinde saat 16:00’ı geçmişti.

Bir süre sonra başlayan yağmura ve rüzgara rağmen kitle coşkusundan ve kararlılığından bir şey kaybetmedi. Genel olarak Eğitim-Sen ve KESK pankartları arkasında yürüyen kitle "Sahte sendika yasasına hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Barikati aştık sıra yasada!" vb. sloganlarıyla Kızılay’ı direniş alanına çevirdi. "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganı da sıklıkla atılan sloganlardandı. Birçok sendika korteji bu sloganlarla alana giriş yaptı. Tutsak aileleri ve devrimci çevreler de eyleme katıldılar.

Akşam saat 17:00 gibi bütün gözaltıların serbest bırakıldığı haberi alana duyuruldu. Bu duyurunun hemen ardından gözaltından çıkan emekçiler alana pankartlarıyla büyük bir coşkuyla girdiler. Bu girişin hemen ardından eylem sona erdirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Komünistler direnişin her anında kamu emekçilerinin yanındaydı...

Komünistler olarak direnişin her anında kamu emekçileriyle bir aradaydık. Barikatlarda, çatışmalarda yerimizi tereddütsüzce aldık.

Eylemin Ankara etabında Eğitim-Sen korteji içerisinde konumlandık. Gündeme ilişkin dövizlerimizin yanısıra, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!” ve “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlarını taşıyan pankartlarımızı açtık. Coşkulu ve disiplinli kortejimizle emekçilerle birarada şiarlarımızı yükselttik.

Yürüyüşte ve alanda sahte sendika yasasına karşı direnişin şiarlarıyla, zindanlardaki ölümüne direnişin şiarlarını birbiriyle bağlı bir biçimde yükselttik. Yükselttiğimiz hemen hemen her şiar, diğer kamu emekçi kortejlerinde sahiplendi. Şiarlarımızı ortaklaştırdık.

Kızılay’a girdiğimizde ağırlıklı olarak hücre karşıtı ve ÖO ile dayanışmayı içeren sloganlar attık. Çevreden büyük bir coşku ile karşılandık. Zafer çarşısı önünde ise “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” pankartıyla bulunan Ankara Öncü İşçi Platformu kitlesiyle alkış ve sloganlarla birleştik.

Yürüyüşte ve alanda; hem komünist kamu emekçilerinin hazırladığı bildiriler, hem de Ankara Öncü İşçi Platformu’nun bildirileri yaygın biçimde dağıtıldı. Bu bildirilerle kamu emekçileri kazanıncaya kadar direnmeye ve zindan direnişiyle dayanışmayı yükseltmeye çağrıldı.

Sonuç olarak; direnişe amaca uygun biçim ve araçlarla müdahale edip, asgari bir başarı düzeyi yakalamış olduk.

Ankara girişine doğu cephesinden kurulan barikatlardan...

“Gemileri yaktık geri dönüş yok!”

Sermaye iktidarı içinde bulunduğu ve boğazına kadar gömüldüğü krizinin faturasını işçi ve emekçilere ödettirmeye çalışıyor. Bunun içinse örgütsüzleştirme saldırısını oldukça yoğunlaştırmıştır. Sahte sendika yasası ile de kamu emekçilerinin örgütlülükleri ellerinden alınmaya çalışılıyor. Sendikalar pazarlık gücünden yoksun dernekler haline getirilmek isteniyor.

Bu saldırıyı bir kez daha püskürtme mücadelesinin önemli bir adımı olarak KESK bileşenlerinin oluşturduğu program dahilinde, yeni 4 Martları yaratmak amacıyla 26 Mayıs'ta kamu emekçileri, dört bir taraftan Ankara Kızılay Meydanı'na akmaya başladılar. Bizler de kendi yerelimizden kamu emekçileriyle beraber erken saatlerde yola çıktık.

Yol boyunca İstanbul ve İzmir güzergahından gelenlerin barikatlarla karşılaştığı, Ankara'ya girmelerinin engellendiği, Ankara'da ise yüzlerce gözaltı yaşandığı haberleri geliyordu. Çok geçmeden Ankara-Samsun ve Kayseri karayolunda (Ankara doğu illeri bağlantılı) devam ederken, Elmadağ öncesi jandarma barikatıyla karşılaştık. Doğu illeri dahil 5 bin civarında kamu emekçisi ile beraber bir tesiste beklemeye başladık. KESK MYK'sının toplantıda olduğu, toplantı sonucuna göre hareket edileceği söylendi.

Kitledeki kararlılık geri dönüşün hiç düşünülmediğini gösteriyordu. Toplanılan yerde halaylar çekilmeye başlandı ve jandarma barikatının önünde sloganlar hiç susmadı.

Ses aracından yapılan anons üzerine, KESK dönem sözcüleri biraraya geldiler. Tekrar bir anons ile karayolunu gidiş ve geliş olmak üzere kapattık. Bütün sendika şubeleri pankartlar ellerinde yürüyerek jandarma barikatıyla karşı karşıya geldik. Jandarma barikatıyla engellenen emekçiler oturmaya başladılar. Yaklaşık 4 saat süren yolu kapatma eylemi süresince jandarmanın kısa süreli müdahaleleri oldu. Jandarma ve polisin duran araç sahiplerini kışkırtmaları boşa çıkartıldı.

Ankara'ya girileceği haberi geldiğinde, önce geliş yolu açıldı. Gidiş yolunu ise araçlarımıza binip konvoy oluşturana kadar açmadık. Duran araçlar bizlerden sonra hareket ettirildi.

Hipodrom'a geldiğimizde kortejler yavaş yavaş hazırlanmaya başlamıştı. Bizler de kamu emekçilerinin açtığı “Krizin faturası kapitalistlere” pankartı arkasında kortej oluşturduk.

Yürüyüş sırasında ve alanda “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Barikatı aştık sıra yasada!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”,

“Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Hatice Yürekli yoldaş ölümsüzdür!” sloganlarını haykırdık.

Eylem boyunca ve sonrasında, daha önceki bütün eylemlerden farklı olarak polis, panzer, robocop, arama noktası denen hiçbir şey yoktu. Ankara Valiliği Kızılay Meydanı'nı yasaklamasına rağmen emekçiler alanı gerçek anlamda zaptetmişlerdi. Çankaya tarafına yerleştirilenler dışında hiçbir yerde polis görünmüyordu.

Mitingin bitminde kamu emekçileriyle birlikte illerimize dönmeye başladık. Emekçilerin mücadele alanından galip gelerek ayrılmalrı, motivasyonu ve mücadele azmini daha da güçlendirdi. Emekçilerin konuşmaları ve değerlendirmeleri de bu yöndeydi.

Kırşehir'den bir komünist

Kamu emekçileri eylemlere devam ediyor....

“Sahte yasayı püskürteceğiz!”

KESK MYK'sı Kızılay eylemi sonrasında yeni bir eylem takvimi açıklamasıyla birlikte kamu emekçileri tüm Türkiye çapında alanlara çıktı.

İstanbul'da da 31 Mayıs 2001 tarihinde Kadıköy iskele önü, Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Aksaray Metro önü olmak üzere üç ayrı noktada alanlara çıkılarak, sahte sendikaya izin vermeme kararlılığı ortaya konuldu.

İstanbul Aksaray Metro önünde toplanan 200 civarında kamu emekçisi sık sık, “Sahte yasayı püskürteceğiz!”, “İMF tipi yaşama hayır!”, “Ne İMF ne Derviş, genel grev genel direniş!”, “Kurtuluş

yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarını attılar.

KESK örgütlenme sekreteri Hüseyin Ayyıldız basın açıklamasını okudu.

Eyleme SES, Tüm Bel-Sen ve BES (“Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadelemiz!” pankartıyla) katıldılar. Çeşitli işçi sendikalarından verilen temsili destek “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları ile karşılandı.

Eylem slogan ve alkışlarla saat 13.00'de bitirildi.

İstanbul Bakırköy Özgürlük

Meydanı'nda gerçekleşen basın açıklaması da aynı saatte yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, “Yaşasın toplu sözleşmeli sendika mücadelemiz!” pankartı açıldı. “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Hükümet yasayı al başına çal!” sloganları atıldı.

KESK'e bağlı çeşitli sendikaların katıldığı bu iki eylemde sergilenen canlılık ve kararlılık, Ankara mitinginde ortaya konan militanlığın anlık bir şey olmadığını gösteriyordu.

Yeni eylem takvimi:

KESK'in sahte sendika yasasına karşı açıkladığı eylem takvimine göre;

1 Haziran Cumartesi saat 18.00-19.00 arası Aksaray Metro önünde olunacak.

2 Haziran Pazar günü saat 13.00'te Saraçhane'den Aksaray Metro önüne yürünecek.

4 Haziran Salı günü saat 18.00'de Tünel'den Galatasaray Lisesi önüne yürünecek.

Salı ve Çarşamba günü yasanın mecliste görüşülmesi kararına göre iş bırakma ve sürekli alan eylemi yapılacak.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir KESK eyleminde kamu emekçileriyle konuştuk:

“Eylemlerin hak alıcı bir çerçeveye bürünmesi şart”

- Sahte sendika yasası hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu saldırı nasıl püskürtülebilir?

Eğitim-Sen üyesi kamu emekçisi: Grevsiz, toplu sözleşmesiz, sendika olmayacağı inancındayım. Bunun için sahte sendika yasasına sonuna kadar karşıyım. Grevli, toplusözleşmeli gerçek bir sendika istiyoruz. Yeni yasayla birlikte sendikalar, dernekten farksız bir hale getirilmek isteniyor.

Saldırıyı püskürtebilmenin yolu birlik ve beraberlikten, mücadeleden geçmektedir. Tek tek kimse hiçbir şey yapamaz. Ancak birlikte hareket edilirse, bütün kamu çalışanları biraraya gelirse, birlikte haykırırsak, başarılı olabiliriz.

Tüm Bel-Sen üyesi: Bu yasa sendikaları fiilen

ortadan kaldırmaya dönüktür. Sendikalı olabilmenin zorlaştırıldığı bu yasayla birkaç büyük belediye dışında İzmir gibi büyük bir şehirde bile üye bulmakta zorluk çekilecek. Bunun yanında askeri ve yargı işkolundaki binlerce örgütlü üyemiz yasa nedeniyle sendikalı olamayacak.

Haber-Sen üyesi: Yani halkı zapturapt altına almak istiyorlar. Kamu emekçileri meşru haklarını kullanıyorlar. Onlar da bundan rahatsız olduğu için hukuksal düzenlemeler eşliğinde mücadeleyi boğmak istiyorlar. Toplusözleşme ve grev hakkımız elimizden alınmaya çalışılıyor. Bunun fiili olarak yapıldığı yerler de var. Saldırının püskürtülmesi noktasında, Kızılay eyleminden sonra bugünkü eylem bunun ilk ayağını

oluşturuyor. Bu eylemler sürecek.

Eylemlerin zamanla hak alıcı bir çerçeveye bürünmesi şart. Niyetimiz bu. Emekçiler yeni 4-5 Martlar'ı yaratmak zorundadır. Yoksa diğer türlü yapılan eylemler basına bile çıkmıyor artık. Eğer bu yasada direktirlerse yeni 4-5 Martlar'ı yaşamak kaçınılmaz olacak. Bu konuda KESK'in yeterli gücü olduğunu düşünüyorum. Tabandaki insanların bir kısmının çekinceleri var ama diğer taraftan da mücadele isteği de var. Bu insanları ya radikal yapıyor, ya da seyretmeye itiyor. Artık susmanın zamanı değil. Ankara eylemi bu açıdan oldukça iyi oldu. Mücadelemiz sürecek.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

KESK'in 31 Mayıs günkü eylemlerinden...**Kamu emekçileri direnişlerini sürdürüyorlar...*****İzmir:******Sümerbank işçilerinden eyleme destek***

31 Mayıs'ta Sümerbank önünde toplanan kamu emekçileri, buradan kortej oluşturarak sloganlarla Konak Meydanı'na yürüdüler.

En önde KESK pankartı açılırken, hemen arkasında direnişteki Sümerbank işçileri, "Sümerbank İTO'ya peşkeş çekilemez" pankartı ve dövizleriyle yürüyordu. Eylemde Eğitim-Sen imzalı "Grevsiz toplu sözleşmesiz, sendika yasasına geçit yok" imzalı pankart da taşındı.

Konak Meydanı'nda biraraya gelen yaklaşık 1000 kamu emekçisine hitaben KESK dönem sözcüsü Alim Murathan bir konuşma yaptı.

Alim Murathan tarafından KESK adına yapılan açıklamanın dışında Sümerbank işçilerini temsilen bir işçi de kürsüden hazırlamış oldukları açıklamayı okudu.

Bir gün sonra 18:00'de yapılacak eylemin çağrısıyla bitirilen eylemde; "Ne İMF ne Derviş genel grev-genel direniş!", "İşçi-memur elele genel grev!", "Kurtuluş yok tekbaşına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sümerbank işçisi, yalnız değildir!" vb. sloganları atıldı.

Ankara:***"Ferman devletin, Kızılay bizimdir!"***

Ankara'da 31 Mayıs'tan itibaren her gün saat 12.30'da Ankara'nın belirlenen sokaklarında basın açıklaması ve oturma eylemi yapılıyor.

31 Mayıs'ta Kızılay Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'nin önünde yaklaşık 250 kadar emekçinin katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, "Sahte sendika yasasına hayır!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep

beraber ya hiçbirimiz!", "Ferman devletin, Kızılay bizimdir!" sloganları atıldı.

Okunan açıklamada eylemlerin artırılacağı ifade edilerek, sahte sendika yasasına karşı yapılacak eylem takvimi açıklandı. Basın açıklamasından sonra 15 dakikalık oturma eylemi yapılarak slogan ve alkışlarla eylem sona erdi.

Adana:***"Her yer Kızılay, her yer Ankara!"***

Adana'da da 31 Mayıs günü vizite eylemi gerçekleştirilerek alanlara çıkıldı.

Kamu emekçileri saat 12.30'da İnönü Parkı'nda toplandılar. Yoğun bir polis önleminin alındığı parkta, KESK yöneticileri ile polis arasında bir tartışma yaşandı. İnönü Parkı'nda basın açıklamasına polis izin vermedi. Bunun üzerine

KESK yönetici ve üyeleri Eğitim-Sen binasına kadar sloganlarla yürüdü. Eylemde şu sloganlar atıldı: "Sahte sendika yasasına hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Her yer Kızılay, her yer Ankara!", "Topluszleşme hakkımız grev silahımız!", "Genel grev, genel direniş!". Eylem KESK dönem sözcüsü BES Şube Başkanı Yaşar Durmuş'un okuduğu açıklamanın ardından sona erdi.

Ankara Öncü İşçi Platformu çalışmalarına aralıksız devam ediyor...**1 Mayıs sonrasında çalışmalarımız aralıksız devam etti**

1 Mayıs sonrasında ilk olarak sendikalara dağıtılmak üzere kendimizi tanıttıcı bir metin hazırladık. Bu metni birçok işçi ve kamu emekçisi sendikasına ulaştırdık. Birçok sendikadan olumlu tepkiler alındı. Belli ilişkilerin de yaratılmasını kolaylaştıran bu dağıtımın ardından bir gezi düzenlemeyi kararlaştırdık. "Krizin faturasına karşı işçilerin birliği" çerçevesinde hazırladığımız davetiyelerin dağıtımının ardından 20 Mayıs tarihinde geziyi gerçekleştirdik.

Gezi'de işçilerin ve emekçilerin sorunları tartışıldı. Ağırıklı olarak krizin faturasının ve bu noktadan hareketle de Öncü İşçi Platformu'nun işlevine dair konuşmalar yapıldı. Ardından bir işçi arkadaşımızın güzel şiirlerini dinledik.

Yaşanan birçok aksaklığa rağmen genel olarak gezimiz, işçilerin üzerinde olumlu bir etki bıraktı denebilir. Bizim de önemli deneyimler kazanmamıza vesile oldu. Katılım beklentilerimizin altında kaldı. Fakat davetiyelerin dağıtımı konusunda daha fazla çabayla, pekala çok daha iyi bir katılım gerçekleştirebilirdik.

KESK'in 26 Mayıs eylemine katılım

26 Mayıs öncesinde, eylemde dağıtılmak üzere sahte sendika yasasına ilişkin bir bildiri hazırladık. Tüm platform bileşenleriyle görüşerek onları eyleme çağırdık. Eylemdeki konumlanmamız konusunda ise Orkam-Sen Sendikası'yla görüştük ve birlikte yürüme kararı aldık.

26 Mayıs günü Ankara'nın her yeri polis kuşatması altında idi. Hipodrom da bu kuşatmadan nasibini almıştı. Hipodrom toplanma yerine gelen bir platform çalışanımız da burada gözaltına alındı.

Kızılay'da yaşanan yüzlerce gözaltıya karşın, sonunda Zafer Çarşısı önünde toplanan kitleyle buluştuk ve burada; "Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!", "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" pankartlarını açtık. Coşkulu bir biçimde sloganlarımızı haykırdık.

Bu sırada alan için hazırladığımız bildirileri dağıttık. Bildirilerimize ilgi fazlasıyla olumluydu. Dağıtım sırasında ve kortejimize gelen birçok emekçi ile konuşma şansını elde ettik. Kortejimize gelen bazı emekçiler kim olduğumuzu ve bizi tanımak istediklerini belirttiler. Bazı emekçiler de, platforma katılmak üzere yapılacak toplantımızın yer ve saatini istediler.

Buradaki kitle yaklaşık 1500 kişi kadardı. Gözaltına alınmayan kamu emekçileri, siyasi partiler, devrimci gruplardan oluşan kitle burada diğer illerden gelenleri bekledi.

Diğer illerden gelen emekçiler bulunduğumuz alana doğru geldiklerinde onları coşku ile karşıladık. Bir süre sonra Eğitim-Sen kortejinde yerimizi alarak Kızılay'a çıktık.

Eylemin sonuna dek yağmura ve soğuk havaya rağmen sloganlarımızla ve alandaki duruşumuzla emekçilerle dayanışmayı yükselttiğimizi düşünüyoruz. Toplanma yerinin ve Kızılay'ın abluka altında olmasından kaynaklı başlarda doğal bir dağınıklık yaşasak da çabuk toplanarak amaca uygun olarak konumlandık.

Platformumuz düzenli toplantılarla ve önüne sürekli olarak yeni hedefler koyarak ilerliyor. Çalışmalarımız belli bir genişlemeyi yaşarken, biz de daha fazla fabrika ve işyerine yöneleceğiz. Temel bir hedefimiz olan işyeri komitelerini oluşturma çabası içinde olacağız.

Öncü İşçi Platformu çalışanları

Yasakçı sahte sendika yasasını çöpe atmak için, haydi mücadeleye!

(...)

SAHTE SENDİKA YASASINA KARŞI, GREV ve TOPLU SÖZLEŞMELİ, ULUSLARARASI NORMLARA UYGUN DEMOKRATİK BİR SENDİKA YASASI İÇİN DEMOKRATİK MÜCADELE ve DİRENME HAKKIMIZI KULLANIYORUZ.

* 31 Mayıs 2001 Perşembe günü yasanın görüşüldüğü saatlerde hizmet üretmiyor, alanlarda buluşuyoruz. İzmir de Konak'ta buluşacağız.

* 1 Haziran Cuma günü tüm illerde olduğu gibi İzmir KONAK'ta da oturma eylemi ve basın açıklaması yapacağız.

* 2-3 Haziran Cumartesi ve Pazar günleri oturma eylemi ve kitlesel alan faaliyetlerine devam edeceğiz.

* 4 Haziran Pazartesi günü eylemimizi etkinleştirerek, oturma eylemi ve alan faaliyetlerini sürdüreceğiz.

* 5 Haziran Salı günü HİZMET ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZÜ KULLANARAK alanlara çıkacağız.

YASAKÇI SAHTE SENDİKA YASASINI ÇÖPE ATMAK İÇİN, HAYDİ MÜCADELEYE!

SES İzmir Şubesi

İhanet sözleşmesini alanlarda yırtalım!

Kamu kesiminde imzalanan satış sözleşmesi ile kamu işyerlerinde kapsamlı bir saldırı dönemi başlatıldı. Sıfır zam, eşel mobil, esnek çalışma, taşeronlaştırma gibi maddelerin karar altına alınmasıyla kamu işçileri yıkıma sürüklenerek, sözleşme tam bir ihanetle sonuçlandı. Türk-İş ağaları ihanetçi geleneklerine böylelikle yeni bir gelenek daha eklemiş oldular.

Sermayeye hizmette sınır tanımayan bu hainler görevlerini yerine getirmenin huzuru içerisinde, hükümetten tam not almanın memnuniyetiyle uzlaşma masasından kalktılar. İşçiyi sermayeye satarak bir kez daha sınıfa ihanetin tarihini yazdılar.

Biz bu hain bürokratları geçmiş dönemin TİS'lerindeki ihanetçi tutumlarından da iyi tanıyoruz. Gerek kamu sektöründe, gerek metal, tekstil ve diğer sektörlerde imzalanan sözleşmeler de satışla sonuçlanarak, sermayenin çıkarları ön planda tutulmuştur. 2001'in kamu TİS'leri öncekileri katbekat aşan bir biçimde işçilere yıkım getirmektedir.

TİS'ler işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesinin güvencesi iken, hak gasplarının önüne geçilmesinin ve yeni haklar elde edebilmenin aracıyken, burjuvazinin işçiyi teslim alma aracına çevrilmiştir. Sendikal bürokrasinin ihaneti sayesinde sınıf çok yönlü saldırılarla kuşatma altına alınmıştır.

Ecevit'in sözleşmenin hemen ardından vurguladığı "Türk-İş, hükümet elele" sözü,, sermaye devletiyle hain sendikacıların işbirliğinin resmi ifadesidir. Ecevit,

"Türk-İş hem işçiyi hem devleti korudu, hem emeğin hakkı gözetildi, hem de çok zor bir yılın yükü hafifletilmiş oldu" diyerek, bu işbirliğinden memnuniyetini açıkça dile getirdi.

Türk-İş'le hükümetin elele verdiği bir platformda işçinin korunmasının ve emeğin hakkının yeri olamaz. Olsa olsa daha fazla sömürü, daha fazla işsizlik, yoksulluk, özelleştirmeler, esnek çalışma, düşük ücret, yani daha fazla sefalet ve yıkım çıkabilir, ki olan da budur.

Kamu işçileri, sendikalarına sahip çıkarak bürokratları yönetimden defetmedikleri sürece aynı akıbeti tekrar yaşayacaklardır. Sendikal ihanet şebekesinin yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. İşçilerin örgütlü bir şekilde hak alma mücadelesini verebilmeleri için sendikalara sahip çıkmaları, inisiyatifi ve denetimi sendika ağalarının elinden alması bugünün en acil görevidir. Sendikaların burjuvazinin politikalarının uygulandığı kurumlar olmaktan çıkarılarak, işçilerin çıkarlarını savunan birer mücadele aracı haline getirilebilmesi ancak böyle mümkün olabilir.

Kamu işçileri TİS'lerin satışına sessiz kalarak izin verdiler. Sonucu ağır bir bedel olan bu ihanete göz yumdular. Ama bunu tersine çevirmek mümkündür. Bunun için ihanet sözleşmesi tanınmamalı, alanlara çıkarak kendi kaderleri üzerinde söz söylemelidirler. Metal işçileri bu açıdan bir örnektir. Metal işçilerinin izinde, ihanet sözleşmesini parçalamak için, geç kalınmadan harekete geçilmelidir.

İhanet sözleşmesini alanlarda yırtmak için ileri!

Grevdeki Topkapı-Şişe Cam işçileriyle konuştuk...

"Kazanana kadar devam edeceğiz!.."

- 24 Mayıs'tan bu yana grevdesiniz... Greve çıkış nedeniniz ve grevin bugünkü durumu hakkında bilgi verir misiniz?

Topkapı Şişe-Cam işyeri temsilcisi Osman: Bizim toplu sözleşmemiz 01.01.2001 tarihinde başladı. TİS öncesinde temsilciler meclisi oluşturuldu. Bu mecliste örgütlü olduğumuz Şişe-Cam işkolundaki bir takım işyerlerinin sıkıntılarını önümüze koyarak bir taslak hazırladık. Yani aynı zamanda başlayan, aynı anda biten, aynı ücret öngören değil, geçmişte olduğu gibi işletmenin konumuna göre, ücret politikalarını belirleyerek işverene taslağımızı sunduk.

Bu doğrultuda 18. dönem TİS görüşmesinde 14 görüşme oldu. Bu görüşmelerde, işveren her zaman olduğu gibi son noktaya kadar gerçek ücretleri vermedi. Bazı idari maddeler bittikten sonra son geceye kadar, (her dönem son gecede biter bizim sözleşmelerimiz) bir beklenti vardı.

Biz her TİS döneminde işçi arkadaşlarımızı greve çıkacakmış gibi hazırlarız.

Toplusu sözleşmede periyodik görüşmeler devam ederken, işverenin yaklaşımları olumluydu. Son aşamalarda, ne zaman ki Türk-İş'in toplu sözleşmesi bağtlandı; Türk-İş'in imzaladığı toplu sözleşmeyi görünce işveren önerilerini çekerek, Türk-İş modelinde toplu sözleşme ve ücret politikası dayattı. Bu da bize gelinen noktada grevin kaçınılmazlığını gösterdi. Bu aşamada da greve çıktık.

Şu an çalışanlar olarak grevden bir rahatsızlığımız yok. Bu grevin olması gerekiyordu. Bu ücret politikasına karşı onurlu ve gururlu bir şekilde grevimizi devam ettiriyoruz. Nöbetlerimize geliyoruz.

- TİS döneminde ücretler ve diğer konularda talepler neydi? İşverenin yaklaşımı nasıl oldu?

Osman: Ücretlerle ilgili farklı farklı taleplerimiz vardı. Mesela Paşabahçe iki yıl "0", diğer züccaciye gruplarına enflasyon altında zam önerilerimiz vardı. Diğer işletmelerde ise enflasyon oranında ücret talebimiz oldu. İşveren ilk altı ay % 15, 15'i aşarsa

bilmem kaç gibi çirkin tekliflerle geldi.

- Kapsam dışı çalışma ile ilgili son durum nedir?

Osman: Kapsam dışı çalışma maddesiyle ilgili talebimiz hala devam ediyor. Taşeronla belli bir noktaya geldik. Ücret politikalarında imza aşamasına gelmiştik. Orda belli bir adım attık. Yani taşeron-müteahhit olayını çözmeye noktasında. Tabii ki sözleşme bitmeyince onlar da tıkanmış oldu.

Olay şu, taşeron diye bir şey kalmayacak. Taşeron işçileri de çalışan işçiler gibi sendika üyesi olacak. Yine bizim gibi onlar da sendikalı işçi olacak, ama ücret politikaları farklı olacak. Yani taşeron işçiler de bizim gibi sosyal haklara sahip olacaklar. Bu maddeyi de işverene sunduk. Bir imzaya kaldı. Mersin ve Kırklareli'de ilk olarak uygulamaya sokacaktık ve işçileri kapsam içine alarak sendikalı yapacaktık.

- Türk-İş kamuda 480 bin işçi adına sürdürdüğü TİS görüşmelerini utanç verici bir sonuçla bağtladı. Şişe-Cam işçileri bu olumsuz tabloya rağmen greve çıkma iradesi gösterdi. Bugünden bakıldığında greviniz, sınıf adına ileri bir örnek de sayılabilir. Şişe-Cam işçisi '91 yılında da günlerce süren grev ve direnişler yaşadı. Bugün için ne söyleyebilirsiniz?

Osman: Diğer işletmelerden, sendikalardan, sivil toplum örgütlerinden dayanışma bekliyoruz. Sınıf

dayanışması budur. Nerede bir grev-direnış varsa orayla dayanışma olması gerekir. Bunun dışında grevimiz uzarsa çeşitli etkinlikler mutlaka olacaktır. Bunu zamanla değerlendiririz.

Şu an 4 bölgede grevdeyiz. Mersin ve Trakya'da, burada ve Çayırova'da grev var. Beykoz'da yok. Beykoz greve çıkmadı. Oranın talebi yok. İki yıl "0" zam önerildi, işçi fazlasından dolayı üretim devam ediyor. Ama grev pankartı asılı.

- 7 gündür grevdesiniz, duygularınızı anlatabilir misiniz?

1. işçi (grev gözcüsü): Sendikamıza sonuna kadar güveniyoruz. Grevimiz sürdüğü müddetçe sendikamızdan ayrılmayacağız. Taleplerimiz gerçekleşinceye kadar grevde kararlıyız.

2. işçi: Ben de diğer arkadaşlarımla sözlerine katılıyorum. Sendikamızla birlikte greve devam edeceğiz. Kazanana kadar devam edeceğiz, kendimize güveniyoruz.

İzmir Sümerbank direnişi devam ediyor!

İzmir Ticaret Odası'na ekonomi üniversitesi yapılacağı gerekçesiyle peşkeş çekilmek istenen fabrikalarını terketmeme eylemi başlatan Sümerbank işçileri, 15. gününde eylemlerine devam ediyorlar.

Direnişin başladığı günden bu yana geçen süre içinde, direnişe dönük örgütlenen sınıf dayanışması olumlu bir düzeyi ifade ediyor. Bu nedenle direnişçiler, polis ablukasına alınarak çevreden yalıtılmaya çalışılıyor. TEKSİF yönetimi de devletin bu çabasına yardımcı oluyor. Şu an dışarıdan gelen ziyaretçiler içeriye alınmamaktadır.

Direnişçi Sümerbank

işçileri basın sözcüsü ile

konuştuk...

- Son gelişmeler hakkında bilgi verebilir misiniz?

Basın sözcüsü işçi: Ankara Ankara duy sesimizi dedik, yavaş yavaş duymaya başladılar. Milletvekilleri yavaş yavaş gelmeye başladı. Biz fabrikamızdan çıkmıyoruz. Gece gündüz burada yatıyoruz. Çoluğumuzla çocuğumuzla direniyoruz. Bugün direnişimizin 15. günü ve daha da devam edecek. Bize ne zaman ki iş güvencesi ve emeklilerin paralarını en kısa sürede ödeme sözü verirlerse buradan ancak o zaman çıkarız.

Mahkememiz sonuçlanıncaya kadar buradan çıkmayacağız. Yürütme kararının durdurulmasını istiyoruz. Fabrikaya dönmek istiyoruz.

Böylelikle işçilerin politikleşmesinin de önüne geçilmiş oluyor. İzmir Özelleştirme Karşıtı Platformu'nun kitlesel ziyaretinde ortaklaşa atılan "Faşizme karşı omuz omuza!" ve IMF karşıtı sloganlar, işçilerin politikleşme eğilimlerini gösteriyordu. Ancak işçiler bu kararlılığı sürdürdüğü sürece, bu abluka da boşa çıkarılacaktır. Bir kez daha direniş bir mücadele okulu işlevini görecektir. Kazanmanın yolunun tek bir eylem biçiminden, sadece fabrika terketmemekten geçmediğini anlamış olan Sümerbank işçileri. Başka eylem biçimlerini de hayata geçirmektedir. Örneğin 27

Mayıs günü ANAP kongresine gelen Yüksel Yalova ve diğer milletvekillerinin toplantı yaptığı otelin önünde pankart ve sloganlarla eylem yaparak gözaltına alındılar. Ayrıca, İzmir'de diğer sınıf kardeşlerinin yaptığı eylemlere de pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla katılarak sınıf dayanışmasını gösteriyorlar.

30 Mayıs günü Emlak Bank emekçilerinin eylemine destek veren Sümerbank işçileri, 31 Mayıs günü de KESK'in yaptığı eyleme katıldılar.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Özelleştirme saldırısı ve İzmir Sümerbank direnişine ilişkin olarak bir Bakırköy Sümerbank işçisi ve TEKSİF Zeytinburnu Şube Yöneticisi Enver Karagünlü ile konuştuk...

“Özelleştirmeye topyekûn olarak karşı koymak gerekiyor!”

- Özelleştirme saldırısı hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Özelleştirmenin yağmalama olduğunu düşünüyorum, değerlerimizin peşkeş çekildiğini düşünüyorum, sermayedarlara hibe edildiğini düşünüyorum.

Enver Karagünlü: Özelleştirme saldırısını IMF'nin programının bir sonucu olarak görüyorum. Özelleştirme ülkeye işsizlik getiriyor. Öte taraftan özelleştirmeye karşı sınıf olarak topyekûn biçimde karşı koymak gerekiyor.

- Özelleştirme saldırısı Sümerbank işletmelerinde hangi aşamada?

İşçi: Özelleştirme saldırısı Sümerbank'ı kötü yönde etkiliyor. İnsanlar buralarda çalışıyor, eşlerine, çocuklarına ekmek parası götürüyor. Özelleştirmenin ne olduğunu gösteren sayısız örnek vardır. Özelleştirme işsizlik demektir, tam anlamıyla işsizlik ve açlık demektir.

E. Karagünlü: Özelleştirme saldırısıyla Bakırköy Sümerbank işletmelerinde 1999 yılında karşı karşıya kaldık. Saldırı iyi bir örgütlülük örneği gösterilerek püskürtüldü. Daha sonra hedef Bursa seçildi, burada da püskürtüldü. Şu anda saldırı sırayla Sümerbank Holding kuruluşlarını dolaşiyor. Özelleştirme idaresi gücünün yettiği yere saldırıyor. Yavaş yavaş

parçalayarak amaca ulaşmaya çalışıyorlar.

- İzmir Sümerbank direnişi sürüyor. Bu direnişin başarısı için neler yapılmalı?

İşçi: İzmir'deki direnen arkadaşlarımızla aynı kaderi paylaşıyoruz. Sümerbank işçileri olarak başarmak için, tabandan komiteler kurarak birliğimizi örmemiz gerekiyor. Çünkü ancak diğer sınıf kardeşlerimizle birleşirsek biz bu saldırıyı püskürtebiliriz.

E. Karagünlü: Sınıfın bu konuya sahip çıkması gerekiyor. Bütün sendikaların, bütün DKÖ'lerin İzmir Sümerbank işçisine sahip çıkması gerekiyor. Moral motivasyonu artırıcı bir dayanışma sergileyerek, var güçleri ile onların yanında olup topyekûn bir direniş içinde olmaları gerekiyor.

“Sendikalar işlevsizleştirilmiştir”

- Sermayenin saldırılarına karşı sendika yönetimlerinin tutumunu nasıl buluyorsunuz?

İşçi: 12 Eylül'den bu yana sendikaların tutumu bellidir. Tabii ki ben tasvip etmiyorum. Bugün Türkiye'de bunun örnekleri vardır. Asgari ücretin 102 milyon olduğu bir ülkede, açlık sınırı 250 milyonsa eğer, burada sendikaların tutumu kendiliğinden ortaya çıkıyor. Sendikacılar bulundukları konumun gereklerine uygun davranmalıdırlar. Elbette bunun için işçilerin de aktif olmaları şart.

E. Karagünlü: Sermayenin saldırılarına karşı sendikaların tutumu pek yeterli değil. Zaten yeterli olsaydı, sermaye bu kadar rahat saldırmazdı. Sendikalar işlevsizleştirilmiştir. Tam anlamıyla hiçe sayılır duruma düşürülmüşlerdir. Sermayedarlar birçok fabrikada artık sendikaları muhatap almıyorlar. Sendikaların bu yöneticilerle bir şey yapacakları yok zaten. Yapacakları bir şey olsaydı bu duruma düşmezlerdi. Yani sınıfın birleşerek ortak mücadele etmekten başka çaresi yok.

- Saldırıların öncüsü işçilere ne gibi görevler düşüyor?

İşçi: Öncü işçilerin bu işi omuzlamaları sınıfı toparlamaları gerekiyor.

E. Karagünlü: saldırılara karşı öncü işçilerin tabana yönelik büyük bir propaganda yapmaları gerekiyor. Sınıfın birleşmesine yönelik bir örgütlenme içerisinde de olmalıdırlar. İşçinin ufkunu açık mücadeleye sevkedebilmelidirler.

Sümerbank işçileriyle direniş üzerine konuştuk...**“Özelleştirmeye, Türkiye’nin parsel parsel satılmasına hayır diyoruz”**

- Yaşanan son durumu ve gelişmeleri aktarır mısınız?

1. İşçi : Son gelişmelerle ilgili olarak şu an mahkeme kararını bekliyoruz. İşyerimizi terketmememiz ve direncimizin yüksek olması bizim lehimize. Direnişte moralimiz çok yüksek, kararlıyız. Biz burda işimizi kaybetmek istemiyoruz. İşimizi kaybetmenin dışında bu fabrikanın gelecektekiler için kaybolmamasını istiyoruz. Bunun mücadelesini veriyoruz. Bu fabrika kapatılacak olan diğer KİT’lerin ilk halkası. Biz koptuğumuz zaman diğer halkaların da kopacağını düşünüyoruz. Bu bize direnç veriyor.

- Direnişe verilen desteği yeterli buluyor musunuz?

1. İşçi : Şimdiye kadar gelen destek gayet iyi. Biz zaten herşeyin aزیyla yetinmeye alıştığımızdan dolayı bunlar bize gerçekten büyük gözüküyor. Herhalde daha fazla destek gelse müthiş birşey olur. Bizi destekleyenlerin hepsine çok teşekkür ediyoruz.

2. İşçi: Destek için bizi yalnız bırakmayanlara teşekkür ediyoruz. Zaten bizim sorunlarımız onların sorunları sayılır. Bunun bilincinde olmak yetiyor. Çok sağolsunlar.

3. İşçi: Hükümet biz işçi ve emekçilerle uğraşmaya yeniden başladı. Şu anda iki aydır maaş ve ikramiyelerimizi alamıyoruz. Zannediyorlar ki bize para vermeyince direneşimiz kırılacak. Ama onlar yanılıyor. Biz yılmayacağız, mücadelemize devam edeceğiz. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar, ne pahasına olursa olsun savaşımızı devam ettireceğiz.

4. İşçi: Ben işimi, aşımı, fabrikamı istiyorum. Bunları bizden alacaklarsa eğer anlaşsınlar diyorum, bizi de o anlaştıkları insanların ülkelerine göndersinler.

- Sorunun çözümü için her hangi bir girişim var mı?

2. İşçi : Sendika başkanımız Ankara’ya gitti. İki gündür orada. Sanırım kendisiyle görüşme talepleri olmuş. Şu anda görüşmelerden her hangi bir haberimiz yok.

3. İşçi : Burada bizim kazanmamız demek, geleceğin kazanması demektir. Bu fabrikayı gelecek için miras bırakmak istiyoruz.

- Buraya Ekonomi Üniversitesi yapılacak diyorlar. Ne düşünüyorsunuz?

4. İşçi : Ekonomi Üniversitesi yapılacak denmesi tamamen yalandır. 10 bin metrekairelik bu alana alışverişi ve iş merkezleri kurulacak. Üniversite kurulsa bile burada okuyacaklar bizim çocuklarımız değil, zengin çocukları okuyacak. Ben yirmi yıllık tazminatımı versem bile çocuğumu ancak 2 yıl okutabilirim.

3. İşçi: Biz kesinlikle eğitime karşı değiliz. Üniversite için belediyeler yer vermişler. Nasıl diğer üniversiteleri ücra yerlere, şehir dışlarına kuruyorlarsa buyursunlar ekonomi üniversitelerini de oralara kursunlar.

2. İşçi : Geçenlerde Yüksel Yalova burada bir yerin temel atma törenine geldi. Orada halka sesleniyor; Sümerbank işçileri halkın vergilerinden maaş alıyorlar diyor. Böyle demekle % 100’den fazla yalan söylüyor. Biz onları mağdur etmeyeceğiz diyor. Biz halkın vergilerinden maaş almıyoruz. Bizim işlerimiz ‘98’den sonra yavaşlatıldı. Malzeme verilmiyor, makineler yenilenmiyor. Böylelikle maliyetlerin yüksek gösterilmesi, zarar gösterme planlarını yerine oturtuyorlar. 2 yıl öncesine kadar iş yetiştiremiyorduk. Sürekli mesailere kalıyorduk, yemeğe, çaya gitmediğimiz bile oluyordu. Şimdi nasıl oldu da birden bire fabrika zarar ediyor? Bunlar zarar etmek istedikleri için fabrika zarar ediyor. Bugünün planlarını işte ta o zaman atmışlardı. Biz onların emellerine ulaşmalarına izin vermeyeceğiz.

4. İşçi : Son olarak ben birşeyler demek istiyorum. Bizler sadece kendimiz için değil bütün emekçiler için buradayız. Özelleştirmeye, Türkiye’nin parsel parsel satılmasına hayır diyoruz. Çarpık giden herşeye hayır diyoruz.

1. İşçi: Bizim burada direnmemiz çocuklarımıza olan sorumluluğumuzdan kaynaklanıyor. En büyük amacımız çocuklarımıza iyi birşeyler bırakabilmek. Bu ülkenin her karış toprağının, fabrikalarının birilerine rant için peşkes çekilmesi, bizim vicdanımıza sığmayan bir olaydır. Biz bunlara ses çıkarmadığımız, birşeyler yapmadığımız oranda bizim onurumuz lekelenektir.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İşçi-emekçi**hareketinden****kısa kısa...****Emlak Bankası çalışanları kararlı**

Tasfiye edilmesi planlanan Emlak Bankası çalışanlarının eylemleri sürüyor. İstanbul Maslak’tamii genel müdürlük binası önünde çarşamba günü toplanan çalışanlar, çeşitli sloganlarla bankanın kapatılması yönündeki kararları protesto ettiler. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı eylemde çalışanlar hergün saat 12.00’de burada bir araya geleceklerini söylediler. Çalışanlar, “Ziraat, Halk ayağa kalk”, “Sustuk, sıra bize geldi” gibi sloganlar atıldılar.

Seydişehir Eti Alüminyum işçilerinden eylem

Seydişehir Eti Alüminyum AŞ Fabrikası’nın özelleştirme kapsamına alınmasıyla ilgili olarak Özçelik-İş Sendikası Seydişehir Şubesi yöneticileri ile kalabalık bir işçi grubu, 30 Mayıs günü “servise binmeme” eylemi yaptılar. Ardından Posta İşletme Müdürlüğü’ne gelerek “faks eylemi” gerçekleştirdiler. Sendikacı ve işçiler, faks eyleminin ardından, Posta İşletme Müdürlüğü binasının önünde özelleştirme kararının protesto etmek için saçlarını sıfır numara tıraş ettirdiler.

Bergama köylüsü direnişini sürdürüyor

Eurogold şirketi şimdi de Normandy Madencilik adı altında siyanürle altın arama çalışmalarını sürdürmek istiyor. 27 Mayıs günü Bergama köylüsü şirketin yeniden üretime geçmesine karşı yine eylemdeydi. Sabah 05.00’te Narlıca köyünde toplanıp yürüyüşe geçen 300 civarında köylü adına bir konuşma yapan Çevre Yürütme Kurulu Başkanı Oktay Konyar, “Biz davamızda haklıyız. Haksız olan onlar. Topraklarımızın sakat büyümesini istemiyoruz” diye konuştu.

Daha sonra eylemci köylüler İzmir-Çanakkale karayoluna çıktı. Yolu trafiğe kapatan köylülere, jandarma saldırarak dağıtmaya çalıştı. Jandarma saldırı sırasında tazyikli su ve jop kullandı. Köyüleri kışkırtmakla suçlanan Konyar gözaltına alındı. Bu durum karşısında Bergama köylüleri tekrar yol kapatma girişiminde bulunarak, Konyar’ın hemen serbest bırakılmasını sağladı.

Eşmeli köylülerinden de siyanürcülere karşı eylem

Uşak’ın Eşme ilçesinde siyanürlü yöntemle altın çıkarılmasına karşı çıkan Eşmeli köylüler ise gaz maskeli eylem yaptı. 27 Mayıs Pazar günü yapılan eylemde köylüler pankart ve dövizlerle durumu protesto etti.

Emlak Bankası çalışanlarından eylem:**“Sustuk, sıra bize geldi!”**

İMF’nin emriyle kapatılması planlanan Emlak Bankası’nın çalışanları 30 Mayıs günü, Emlak Bankası Konak Başmüdürlük Binası önünde bir eylem yaptılar. “Sustuk, sıra bize geldi! Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” şiarının yazılı olduğu Bank-Sen pankartını açan banka çalışanları İMF’yi ve uşaklarını protesto ettiler.

Emlak Bankası emekçilerine destek vermek için gelen Sümerbank işçilerini temsilen bir işçi konuşma yaptı; “bizim başımıza gelen Emlakbank çalışanlarının da başına geldi” diyen işçi, meydanlarda nutuk atan vatansever geçinen politikacıların şimdi nerede olduğunu sordu. Söz alan bir emlak bankası çalışanı da Emlakbank’ın hortumlama sürecini anlattı.

Eylemde, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Vur vur inlesin Ankara dinlesin!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen Emlak’ın ayak sesleri!” vb. sloganları atıldı.

Eylem sonrasında bir grup Emlak Bankası çalışanı da Sümerbank işçilerine destek ziyaretine gitti.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adalet Bakanlığı’nın F tipi genelgesi...

F tipi ölümün belgesi

Adalet Bakanlığı, Ölüm Orucu Drenişi’ni kırmak ve direnişin etkisini zayıflatmak amacıyla yapılan TMY’nin 16. maddesinde değişiklik yaptıktan sonra bir genelge yayınlayarak, yeni düzenlemenin nasıl olacağını F tipi cezaevi müdürlüklerine bildirdi.

Genelge, F tiplerinin gerçek ruhunu ve amacını yalın bir tarzda ortaya koyuyor. Devrimci kimlik ve kişiliğin sistemli olarak nasıl yokedileceği ayrıntılı olarak anlatıyor. F tiplerinin birer Nazi kampı olarak adlandırılmayı ne denli hakettiğini bir kez daha gösteriyor.

“Ortak yaşam mekanları”: Sistemli itirafçılaştırma mekanları

F tipi genelgesi uyarınca, “Ortak yaşam alanları” olarak gösterilen, “Çok Amaçlı Salon, Kreş, Kütüphane ile İşyurtları ve Çalışma Atölyeleri”ni kullanmak, tutsakların siyasal kimliklerini bırakmaları şartına bağlanıyor. Her tutsak hakkında, kimliksizleştirmeye uygun olup olmadığına ilişkin “Psiko-Sosyal Yardım Servisi” adını taşıyan bir birim tarafından önce bir rapor hazırlanıyor. Bu rapor daha sonra “cezaevi birinci müdürü başkanlığında, doktor, psikolog, sosyal hizmet uzmanı, öğretmen ve infaz koruma başmemuru”ndan oluşturulan “Seçici kurul” tarafından masaya yatırılarak, tutsağın alınacağı “eğitim programı” belirleniyor. “Eğitim programı”, tutsağa uygulanacak kişiliksizleştirme ve kimliksizleştirme programı oluyor.

Sözkonusu programın uygulanması yine “Seçici kurul” tarafından denetleniyor. Tutsağın programa verdiği tepki değerlendirilip, programa ya yeniden bir biçim veriliyor, ya da tutsağın bu programa kapalı olduğuna kanaat getirilirse program sona erdiriliyor. Yani tutsağın bu mekanlara çıkması yasaklanıyor.

Tüm bunlardan da görüleceği üzere, sözde “ortak yaşam mekanları”nın kullanılabilmesinin temel koşulu, devrimci tutsakların teslim olması ve itirafçılışmasıdır.

Askeri disipline tam itaat hedefleniyor

Genelgeye göre, “ortak yaşam alanları”ndan yararlanmak için rehabilitasyon programını kabul eden bir tutsak, tam bir deney hayvanı haline getiriliyor. Tüm davranışları izlenip, denetleniyor. Yaşamını rehabilitasyon programının parçası olarak konulmuş kurallara göre sürdürebiliyor. Tam bir askeri disiplin içerisinde itaate zorlanıyor. Bunun için rehabilitasyon

programı bir tehdit aracı olarak kullanılıyor. Genelgede bu durumu şöyle ifade ediliyor: *“Hükümlü veya tutuklu hastane veya mahkemeye sevk, ziyaret saatlerinin çakışması, isteksizliği veya zamanında hazırlanmaması gibi nedenlerle günlük faaliyet programına katılmadığı takdirde o gün için planlanmış etkinlikten yararlanma hakkını kaybetmiş sayılacak. Ancak, sürekli isteksiz davrananların veya 3 defa zamanında hazırlanmayanların faaliyet ve uygulama programları iptal edilecek.”*

Elbette tüm bunlar, tutsağın böylesine kapsamlı bir kişiliksizleştirme ve kimliksizleşmeye evet demesine bağlı. Eğer tutsak, “ortak yaşam mekanları”nı kullanmak adına siyasal kimliğini teslim ediyorsa, ancak o zaman bu mekanlar kendisine kullanılacak ve bunun karşılığında ise kimliksizleşmesi ve kişiliksizleşmesi için sistemli bir rehabilitasyon programına tabi tutulacaktır. Yani siyasal kimliğin teslim edilmesi sadece bir başlangıçtır. Ardından tehdit ve sistemli müdahalelerle tutsak tam anlamıyla kendisini kismaya zorlanacaktır. Böylece tutsağın tüm insani ve siyasi varlığının öldürülmesi hedeflenmektedir. Askeri disiplin ve itaat buna hizmet etmektedir.

F tipi işkence teslimiyete zorlamak içindir

Buradan rehabilitasyon programlarının gönüllülük esasına göre uygulanacağı sonucu çıkarılmamalıdır.

Çünkü F tipleri her bakımdan, tutsakları siyasal kimliklerinden soyundurmaya ve kişiliksizleştirmeye dönük olarak planlanmıştır.

Buraya kadar, “ortak yaşam alanları” adı altındaki ortak işkence mekanlarının gönüllü olarak kabul edildiği koşullardan hareket ettik. Ancak devrimci tutsaklar henüz F tiplerinin yapımı sürerken saldırının kapsamı konusundaki bilinç açıklığıyla başeğmez bir direngenlik ortaya koymuşlardır. Ağır bedellere karşın direnişin devam etmesi bu bilinçten kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla, devrimci tutsakları teslim almak için, işkence sürekli ve sistematik bir biçimde kullanılacaktır. Çünkü sermaye devletin böyle bir programı uygulayabilmesi için öncelikle tutsakların dirençlerini kırması gerekmektedir. Bugün tutsaklara uygulanan işkence ve zorun gerisinde de bu vardır.

Eğer direniş F tipi saldırısını parçalayamayıp yenilgiyle biterse, tutsaklar üzerindeki baskı ve işkence yoğunlaşacak, daha sistemli bir biçimde uygulanacaktır. İtirafçılaştırma programı gönüllülük üzerinden değil, sistematik işkence ile hayata geçirilmeye çalışılacaktır. Adalet Bakanı’nın, liberal çevrelerin “ortak yaşam alanları”nın düzenleneceğine ilişkin sözlerin tutulmadığı suçlamasına verdiği yanıt bu gerçeğin de bir itirafıdır. Bakan sık sık, ÖO Direnişi’nin bu alanların açılmasının önünde engel olduğunu söylüyor.

Genelge direnişin haklılığını bir kez daha kanıtlamıştır

Devrimci tutsaklar, F tipi ölümü kabullenmektense direnerek ölmeyi tercih ediyorlar. Adalet Bakanlığı’nın F tipi genelgesi tutsakların direnişinin ne derece haklı ve meşru olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Çünkü F tipleri, genelgeden de görüldüğü üzere, tam anlamıyla birer işkencehanedir. Nazi kamplarıdır. Tutsaklar sistematik işkenceyle, siyasal kimlik ve kişiliklerinden soyundurulmaya ve tüm insani değerlerini teslim etmeye zorlanmaktadır.

Devrimci tutsaklar her ne pahasına olursa olsun direnişi sürdüreceklerdir. Çünkü önlerinde ya F tipi ölüm, ya da direnerek ölümsüzleşmek vardır.

Adalet Bakanlığı’nın genelgesi, F tipleri üzerindeki tüm maskeleri yırtarak, F tipi barbarlığı ortaya koymuştur. Artık hiçbir liberal çevre “yaşam” adına direnişe cephe alma yüzszüzlüğünü gösteremez. Eğer bugünden sonra da bu tutum sürdürülürse, böylelerinin adları karşı saflarda sayılmaya başlanacaktır.

Katliamcı devletin yeni manevrası:

Direnışçi tutsaklar serbest bırakılıyor!

Devrimci tutsakların 200 günü aşkın süredir sürdürdüğü Ölüm Orucu Direnişi karşısında çaresiz kalan devlet, yeni manevralarla direnişi bitirmeye çalışıyor. Her türlü yalana, alçaklığa, iğrençliğe, işkence ve saldırıya rağmen kararlılıkla süren direniş, faşist rejimi köşeye sıkıştırmış durumda.

4. ve 5. ekiplerin de çıkmasıyla tutsakların sergilediği kararlı duruş karşısında çaresizlik içerisine düşen devlet, yeni manevralarla diz çökeceği günü geciktirmeye çalışıyor.

Yeni taktik, 50’den fazla ölü, onlarca yaşayan ölünün orta yerde durduğu bir evrede direnişçi tutsakları serbest bırakmak. İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi’ndeki tutsaklardan 12’si 31 Mayıs akşamı hiç kimseye haber verilmeden “serbest bırakıldılar”!

Serbest bırakılan tutsakların isimleri ise şöyle:

Mesut Avcı, Barış Yıldırım, Serhat Karadumanlı, Sevgi Erdoğan, Ümit Kanlı, Kenan Korkankorkmaz, Yılmaz Babatümgöz, Kemal Denli, Tamer Çadırcı, Gökhan Özocak, Özgür Kılıç, Ulaş Göktaş.

Zorla tedavi edilmek amacıyla F tiplerinden hastaneye getirilen tutsaklar adeta hastaneden atıldılar. Üstelik birçoğu hafızasını yitirmiş durumda ve direnişte oldukları için ayakta bile duramıyorlar. Tutsakların hangi maddeye dayanarak serbest bırakıldıkları ise henüz belli değil. Hastane çalışanları da bilgilerinin olmadığını ifade ediyorlar. Alınan tek bilgi, 6 aylık bir ertelemenin olduğu. Zaten böyle bir karar için yasal düzenleme de gereksiz. Çünkü kararın kendisi devletin politik bir manevrası.

Tüm bu gelişmeler devletin direnişi bitirme noktasındaki ısrarını gösteriyor. 19 Aralık operasyonundan bu yana 50’yi aşkın devrimci yaşamını yitirdi ve onlarcası sakat kaldı. Ancak direniş buna rağmen yeni ekiplerle sürüyor. Köşeye sıkışan devlet, şimdi de tutsakları serbest bırakarak direnişi fiilen bitirme yoluna gidiyor.

Mevsimleri ve her türlü alçaklığı göğüsleyerek bugünlere ulaşan direniş, devletin bu oyununu boşa çıkaracak ve hakettiği zafere ulaşacaktır.

**Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!**

Ölüm Orucu direnişçisi Uğur Türkmen 27 Mayıs'ta ölümsüzleşti...

Okulu 1996 sonlarında bırakarak Mersin'de Kurtuluş gazetesinde çalışmaya başladı ve 1998'e kadar da temsilcilik görevini yürüttü. Her gün daha fazla devrimcileşti, kendini, yaşam tarzını yeniledi, çünkü her gün biraz daha fazla bütünleştiği Cephe, onun için 'Devrim mücadelesinde insanlıktan yana olan herkesi kapsayan ve gittikçe büyüyen yeni bir kültür yaratan bir aile'ydi... Bu dönemde pek çok kez polisin tehdit ve baskılarına maruz kaldı. İşkencelerden geçirildi. 1996 Temmuz'unda Ali Tarık Koçoğlu'nun anmasında, daha sonra aynı yılın 14 Aralık'ında Ankara'da KESK mitinginde gözaltına alındı.

1998 28 Nisan'ında tutuklandı ve 3 yıl 9 ay 'ceza' aldı. Bir süre Mersin, Kürkçüler, Antep özel tip hapishanelerinde kaldı. En son Ceyhan hapishanesinde'ydi. F tiplerinin ve ona bağlı olarak da ölüm oruçlarının gündeme gelmesiyle, ölüm orucu direnişçisi olmak için tereddütsüz gönüllü oldu. Ceyhan hapishanesi ölüm orucu direnişçilerinin 2. Ekibinde yer aldı. 19 Aralık sabahı da Ceyhan'daydı. O vahşi katliam saldırısına karşı, yoldaşlarıyla birlikte direndi ve Sincan hapishanesine götürüldü. Sincan'da direnişini hücrelere, işkencelere rağmen sürdürdü. 5 Ocak 2001'de tahliye oldu. Çıkinca ölüm orucuna devam etti. İçeriyle dışarıyı, eyleminde birleştirdi. Ölüm orucu direnişlerinde bir 'ilk'in yaratıcısı oldu. Her şey netti beyninde. 'Şehitlik konusunda, ölüm orucu konusunda hiçbir tereddütüm yok. Zafer şehitlerimizle gelecek. Bu yolda ben de ilerliyorum. Şehitliği onurla, gururla karşılayacağım. Ölüm orucu şehidimiz Halil Önder'in dediği gibi canım halkıma ve vatanıma feda olsun...' diyordu son yazdığı mektuplardan birinde."

(Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin açıklamasından...)

DHKP/C tutsağı Uğur Türkmen 19 Aralık katliamından önce Ceyhan Hapishanesi'nde 2. ölüm orucu ekibinde yer aldı. Katliam saldırısını yaşadı ve Sincan hücrelerine kondu. 5 Ocak 2001 tarihinde tahliye oldu. Ölüm Orucu Direnişi'ni dışarda sürdürdü.

27 Mayıs 2001 günü Mersin'deki evinde şehit düşen Uğur Türkmen hakkında yoldaşlarının yaptığı açıklamada şu bilgiler yer alıyor:

"Uğur Türkmen yoldaşımız, 23 Nisan 1972'de Mersin-Tarsus Yenice kasabasında doğdu. 6 kardeşin dördüncüsüydü. Türk-Alevidir. Mücadeleyle 1993'te üniversite yıllarında tanıştı. Burdur Meslek Yüksek Okulu İnşaat bölümü öğrencisiyken devrimci gençliğin mücadelesi ve örgütlenmesi içinde yer almaya başladı. Bu düzen değişmeliydi. Ve o, daha çok şey yapmalıydı bunun için.

Ölüm Orucu şehidi Uğur Türkmen kitlesel bir törenle uğurlandı...

“Uğur Türkmen Ölümsüzdür!”

Ceyhan Cezaevi'nde başladığı Ölüm Orucu Direnişi'ni tahliye olduktan sonra Mersin'de evinde sürdüren Uğur Türkmen, 27 Mayıs akşamı saat 22.30'da şehit düştü.

204 gündür sürdürdüğü direnişinde çeşitli sendika, siyasi parti ve kitle örgütleri tarafından sık sık ziyaret edilen Uğur Türkmen, çevresinde sevilen sayılan bir devrimciydi. Kız kardeşi Yeliz Türkmen de Ölüm Orucu Direnişi'nde zorla müdahale edilerek sakat bırakılmış devrimci bir tutsaktır. Şu anda Ankara Numune Hastanesi'nde tutulmaktadır.

Mersin'deki evinden alınan Uğur Türkmen ambulansa konularak araçlarla konvoy oluşturularak ikamet ettiği Yenice beldesine götürüldü.

Adana'dan gelenlerle beraber bin kişiyi aşan kitle, mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. TAYAD'lı ailelerin açmış oldukları "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" pankartıyla yüründü.

Yürüyüş esnasında "Uğur Türkmen ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı. Vasiyeti üzerine

DHKC bayrağına sarılarak sonsuzluğa uğurlandı.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!

SY Kızıl Bayrak/Adana

Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışmadan kısa kısa...

Diyaloğa Davet Grubu hücre karşıtı etkinliklere devam ediyor

Çeşitli sendika ve kitle örgütlerinin oluşturduğu 'Diyaloğa Davet' grubunun temsilcileri 28 Mayıs Pazartesi günü İHD Genel Merkezi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Ölüm Orucunda çözüm bulmak için hazırlanan etkinlik programı açıklandı. Basın metnini okuyan İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, grubun İstanbul-Ankara yürüyüşünün ardından diyalog sürecinde ısrarlı olduğunu belirterek, ölümlerin durdurulması için bir etkinlik programı hazırladıklarını belirtti. Öndül, etkinliklerin 9 Haziran'a kadar yapılacakları programlandığını ve sonuç alınıncaya kadar da sürdüreceklerini söyledi.

Bayan tutuklu ve hükümlülere mektup

Kayıp yakınlarının da aralarında bulunduğu kadınlar, Galatasaray Postane'sinden, cezaevindeki kadın tutuklu ve hükümlülere mektup gönderdiler. 26 Mayıs Cumartesi günü saat 13.00'te postaneye 20. kez ve "Endişeliyiz!", "Öfkeliyiz!", "Yeni ölümler istemiyoruz!" yazılı siyah dövizlerle gidildi. Elllerinde Ölüm Orucuna devam eden ve yaşamlarını yitiren kadın tutuklu ve hükümlülerle, tutuklu yakınlarının fotoğraflarını taşıyan eylemciler, gönderilen mektubun okunmasının ardından alkışlarla dağıldılar.

Uğur Türkmen için sessiz oturma eylemi

Ölüm Orucunu dışarda sürdüren Uğur Türkmen eyleminin 204. gününde Mersin'de şehit oldu. Konuya ilişkin İstanbul İHD Şubesi tarafından 28 Mayıs Pazartesi günü saat 18.00'de Şube önünde 5 dakikalık sessiz oturma eylemi yapıldı. Oturma eyleminden önce İHD adına konuşma yapan Ümit Efe, yetkililerin Ölüm Oruçlarına kayıtsız kaldığını belirterek, tutukluların taleplerinin biran önce kabul edilerek tecritin kaldırılıp Ölüm Oruçlarının bitirilmesi gerektiğini vurguladı.

Oturma eyleminin ardından kitle "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yeni ölümler istemiyoruz!" sloganları attı. Alkışlar ve zılgıtlarla eylem sona erdi.

Kayıplar haftasında yine barikat!

17- 31 Mayıs Uluslararası Kayıplar Haftası ve Cumartesi Eylemlerinin 6. yıldönümü dolayısıyla Galatasaray Lisesi önüne karanfil bırakmak isteyen kayıp yakınları, polis barikatıyla karşılaştı. Bunun üzerine İHD'den Nimet Tanrıkulu neden Galatasaray Lisesi önünde olduklarını anlatan kısa bir konuşma yaptı. Ardından kayıp yakınları, ellerindeki karanfilleri, polis barikatının üzerinden atarak eylemlerini sona erdirdiler.

Direnifl kazanacak!

Ölüm Orucu direnişi 7. ayını geride bıraktı. Direniş son derece haklı ve meşru talepler ekseninde başlamış ve bir süre sonra toplumun gündemine oturmuştu. Öyle ki, devlet F tiplerini savunamaz duruma geldi ve direnişin sarsıcı etkisi ile F tiplerinin ertelendiğini, oluşturulacak toplumsal mutabakatın onayıyla açılacağını belirtmek durumunda kaldı. Ancak bunun bir oyun olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Devlet, sergilenen devrimci irade, kararlılık ve fedakarlığı ezmek amacıyla, 19 Aralık'ta, bombalarıyla, silahlarıyla, gaz bombalarıyla 20 cezaevine birden aşağılık bir saldırı gerçekleştirdi. Ancak F tiplerine geçilmiş olmasına rağmen direnişi bitiremediler. Direniş hastanelerde, hücrelerde direnişçilerin sayıları artarak devam etti.

Sonrasında devlet, direnişi kırmak, parçalamak ve iç çözülme yaratmak amacıyla akıl almaz yol ve yöntemlere başvurdu. Baskı, zor ve yalan üzerine kurulu iktidarını ancak bu şekilde sürdürebileceğini biliyordu. F tiplerinde süren zulme hastanelerde tıbbi müdahale işkenceleri eklendi. Elleri kelepçelenerek yatağa bağlanan tutsaklara hastanenin özel personeli, gardiyanlar, askerler, bazı doktor ve psikiyatristler tarafından psikolojik baskı ve işkenceler uygulandı ve uygulanmaya devam ediliyor. Gerçekleşen tıbbi müdahale sonrası bilinç ve hafıza kaybıyla hastaneler, kim olduğunu bilmeyen, geçmişini hatırlamayan insanlarla, “mezarsız ölülerle” doldu. 19 Aralık'tan itibaren verilen 53 şehit dışında 50'nin üzerinde bilincini kaybetmiş tutsak var ve sayıları her geçen gün artıyor. Devlet ise yalan söylemeye devam ediyor. Bilincini kaybeden tutsakların “tedaviyi kabul ettikleri” yalanını yayarak kamuoyunu yanıltmaya, direnişi parçalamaya çalışıyor. Şu an 3 yaşındaki çocuk bilincine sahip Hatice Yazgan'ın ise, cezası 399. maddeye göre ertelenmiş olmasına rağmen, bizzat devlet tarafından “direnişi bıraktı, tahliye oldu” biçiminde basına yansıtılmıştır.

Devrimci tutsaklar bu tablo karşısında boşalan mevzileri doldurmak ve bu zulüm karşısında ölümüne kararlılıklarını dosta düşmana göstermek amacıyla 11 Mayıs'tan itibaren yeni ölüm orucu ekiplerini çıkardılar. Çelik irade ve bükülmez kararlılık bir kez daha sesleniyordu: Bitiremeyeceksiniz! Direniş kazanılacak! Başka yolu yok!..

Farklı tarihlerde ölüm orucuna başlayan devrimci tutsaklar, 4. ekiplerle gecikmiş de olsa, taleplerini ortaklaştırarak güçlerini birleştirdiler, parçalılık görüntüsünden kurtuldular. Böylece, devletin her türlü yalan ve spakülasyonlarının önüne geçtikleri gibi, direnişin yanında olan, ancak parçalılık görüntüsünden kaynaklı olarak sahiplenmekte zorlanan geniş kesimleri de bu çerçevede kucakladılar. Ortak bir irade ile sürece yüklenileceğini göstermiş oldular.

F tipi saldırısının püskürtülmesi için Ölüm Orucu gibi bir yöneme başvurulması bile, tutsakların üzerindeki ağır yükü gösteriyor. Sergilenen muazzam direniş ve kararlılıkla birlikte ağır bedel ödeyen ve ödemeye devam eden tutsakların sürdürdüğü direnişe dışarıdan yanıt bir an önce yükseltilebilmelidir. Yeniden sokaklar kazanılmalıdır. Açıktır ki, devlete geri adım attıracak olan, Avrupa Parlementosu heyetleri değil, direnişten aldığımız güç ile dışarıda bizlerin saldırıyı püskürtme kararlılığı ve azmi olacaktır. Devletin yaratmaya çalıştığı gerici dalga parçalanmalı, direnişin temiz havası solunmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, devrimci irade hiçbir zaman kırılmamıştır. Zindanlarda direniş ateşi söndürülememiştir. 12 Eylül sonrasında yaprağın bile kımıldamadığı, baskı ve işkencenin sistematik tarzda uygulandığı dönemde de tek tip elbiseye ve tek tipleştirmeye izin verilmemiş, aylarca süren direnişin gücüyle devlet boyun eğmek zorunda bırakılmıştır. Ölüm orucu sürecinden zaferle çıkmak zorundadır. Bunun için güçlerimizi birleştirelim, yüklenelim, kazanalım.

TTB yöneticileri yargılanıyor!

“Bizim gibi kuruluşlara dava açılarak yüreklere korku salınmak isteniyor...”

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi yöneticilerinin 22 Aralık 2000 tarihinde yaptıkları basın açıklaması nedeniyle, ‘amaç dışı faaliyet yürütmek’ iddiasıyla ve ‘görevden alınma’ istemiyle açılan davaya 28 Mayıs 2001 tarihinde başlandı.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Füsun Sayek, savunmasında; “22 Aralık'taki basın açıklaması halkın en çok habere ihtiyacı olan bir dönemde yapıldı. Bu açıklama suç değil, onurdur. Hekimlik halk sağlığıyla doğrudan ilgilidir. Bu dava siyasi gerekçelerle açılmıştır. Bizim gibi kuruluşlara dava açılarak yüreklere korku salınmak isteniyor” diye konuştu.

Savunma yapan TTB Merkez Konseyi'nin diğer üyeleri de böyle bir davada yargılanmaktan kendileri ve Türkiye adına utanç duyduklarını belirtti. Konsey üyeleri; “*Biz ölümler, kalıcı sakatlıklar olmasın diye çaba gösterdik. İnsan olarak, hekim olarak görevimizin gereğini yaptık*” dedi.

‘Gerekçe Bile Yok’

Avukat Ziyet Özçelik, Emniyet'in Ankara Başsavcılığı'na bir ihbarda bulunduğunu, başsavcılığın da bunu işleme koyduğunu belirterek; “*İddianamede gerekçe bile yok. Açıklamanın kendisinin mi, yoksa içeriğinin mi suç olduğu belirtilmemiş*” dedi.

Davaya, TMMOB Genel Başkanı Kaya Güvenç, SES Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, Dış Hekimleri Birliği, Uluslararası sağlık ve insan hakları kuruluşlarının temsilcileri, Uluslararası Af Örgütü Temsilcisi Amke Dietert Schuer, İsviçre ve Norveç büyükelçilik temsilcilerinin de içinde bulunduğu kalabalık bir grup izleyici olarak katıldı. Davada savunma görevini sekiz avukat üstlendi.

Mahkeme, iddianamedeki usul eksikliği nedeniyle dosyayı başsavcılığa gönderme kararı vererek, duruşmayı 11 Haziran'a erteledi.

Fatime Akalın:

Zorla müdahaleye rağmen direniş!..

TKİP tutsaklarından Fatime Akalın Ulucanlar Katliamı'nın ardından Niğde Cezaevi'ne gönderilmişti. 20 Ekim'de başlayan ölüm orucunun 2. ekibinde yer aldı. 19 Aralık'ta diğer cezaevlerine olduğu gibi, Niğde'ye de operasyon düzenlendi. Belli aralıklarla saldırılar devam etti. Fatime bu süreç boyunca tedaviyi kabul etmedi.

Fatime Akalın, Başak Otlı ve Yeliz Türkmen'le birlikte direnişin 200. günlerinde zorla Niğde Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ve üçüne birden bilinçlerinin kapanmasıyla müdahale edildi. Üçünde de bilinç ve hafıza kaybı meydana geldi. Bir süre sonra Niğde Devlet Hastanesi'nden alınarak Ankara Numune Hastanesine getirildiler. Tedavi sürüyor ancak Fatime de diğerleri gibi, Ölüm Orucu'na ve son 1-2 yılına dair bir şey hatırlamıyordu.

Numune Hastanesi'nde askerlerin sözlü tacizleri sıklıkla yaşanıyordu. Bir askerin Fatime'ye Ulucanlar'a ve Habip'in katledilmesine ilişkin söylediği saldırgan sözler sonrasında bilincinin yerine gelmesinin, askerin söylediklerinin şok etkisi yaratmasından kaynaklı olduğu doktorlar tarafından düşünülüyor. Bilincinin belli oranda yerine gelmesinin ardından, tam olarak Ölüm Orucu sürecini hatırlamamasına rağmen, direnişe yeniden başladı ve serumu attı. Ertesi gün Numune Hastanesi'nden alınarak Ulucanlar Cezaevi'ne götürüldü ve katliam öncesinde bayanların kaldığı ve kendisinin de yıllarca yaşadığı bayanlar koğuşuna yerleştirildi.

Görüşe giden kardeşine, bilincinin şu an açık olduğunu, direnişe kendi iradesi ve bilinç açıklığıyla başladığını, bir çok şeyi hatırlamadığını, ancak Ölüm Oruçcusu olduğu için kesinlikle devam etmesi gerektiğini söyledi.

Fatime Akalın 31 Mayıs Perşembe günü Ulucanlar Cezaevi'nden alınıp, yeniden Niğde E Tipi Kapalı Cezaevine götürüldü.

Gülsuyu'nda Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma eylemi

30 Mayıs Çarşamba günü, Gülsuyu Mahallesi'nde devrimci güçler ortak bir eylem gerçekleştirdi. Eylem; *Kızıl Bayrak, Vatan, Devrimci Demokrasi* ve *Yaşamı Savunma İnisiyatifi*'nde yer alan yapıların ortak çabasıyla gerçekleştirildi.

Eylem hazırlıklarına bir hafta öncesinden başlandı. Eylem günü olarak semt pazarının kurulduğu Çarşamba günü belirlendi. Böylece ölüm orucu direnişçilerinin sesini daha fazla insana duyurabilecekler. Eylemden bir gün önce toplanarak, atılacak sloganları ve yürüyüş güzergahını belirledik.

Çarşamba günü akşam saat 20.15'de Heykel durağından yürüyüş başlatıldı. Önde tecrite ve izalosyona, hücrelere karşı şiarların yazılı olduğu dövizler taşındı. 50-60 metre yüründükten sonra pazarın içine girildi. Bir arkadaşımız Hücrelere Tecrite ve Ölüm Oruçları'na değinen bir konuşma yaptı. Hücre saldırısıyla yapılmak istenenin toplumu sindirmek olduğunu vurguladı.

Eylem boyunca “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı.

Eyleme yaklaşık 40 kişilik bir katılım vardı. Katılım beklenenin altında oldu. Eylemden önce devlet mahalleyi panzerler, akrepler, resmi ve sivil polisleriyle ablukaya almıştı. Bu durum katılımı oldukça zayıflattı.

Gülsuyundan S.Y. Kızıl Bayrak okurları

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/6

Ordu hakkında hayaller yaym

Perinçekçi partinin muradı

Perinçekçi partinin muradı başka, bunu biliyoruz. Perinçekçi partiye göre Türkiye ekonomisi bir ulusal ekonomi, Türkiye’nin piyasası bir ulusal piyasa, Türkiye’nin devleti bir ulusal devlet ve Türkiye’nin ordusu bir ulusal ordu. Küreselleşme de, ulusal olan bütün bu ilişkilere ve kurumlara savaş açmak demek olduğuna göre, tüm bu ulusal güçler ve kurumlar çok geçmeden silkinip yeni bir milli kurtuluş savaşıyla işin içinde çıkacaklarmış! Doğasında varmış; tüm bu güç ve kurumlar, küreselleşmeye karşı ulusal ekonomi, ulusal piyasa, ulusal devlet ve orduya dayanarak direnirlermiş.

Tüm bunlar dayanaksız palavralardan, gerçek dışı safsatalardan başka bir şey değil. Ortada ne böyle bir ulusal ekonomi, ne böyle bir ulusal piyasa, ne böyle bir ulusal devlet, ne de böyle bir ulusal ordu var. Ortada emperyalizme her alanda ve her bakımdan göbekten bağımlı bir sınıf egemenliği sistemi var. Bunun dayandığı, bilim dilinde adına Türkiye kapitalizmi denilen bir iktisadi-sosyal yapı var. Bu yapı boşlukta durmuyor, ona dayanan, ona dayanarak hüküm süren bir egemen sınıf, bu sınıfın da bir iktidar aygıtı var. Bu egemen sınıfın dayandığı bir devlet, bu devletin omurgasını ve vurucu gücünü oluşturan bir ordu var. Bu devlet ve bu ordu olmazsa bu sınıf bir gün bile ayakta duramaz.

Evet, bu devletin bir omurgası, bu düzenin bir vurucu gücü var; bu, adıyla sanıyla Türk ordusudur. İşlevi bundan da ibaret değil; işin bu kadarı, yerine getirdiği misyonun içe dönük yönünü oluşturuyor. Aynı zamanda Amerikancı, NATO’cu, NATO’nun güney doğu sınırının elli yıllık sadık bekçisi, ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki çıkarlarının bekçisi bir ordu bu. Balkanlar’da Amerika ile birlikte operasyon yapan, savaş yürüten ve işgal gücü görevini yerine getiren, İncirlik Üssü’nü izin almak gereği olmaksızın Amerika’nın emrine amade eden, Türkiye’nin her tarafının bu türden emperyalist askeri üslerle ve tesislerle donatılmasına gönülden onay veren bir ordu bu. Her türlü donanımını ABD ve NATO standartlarına uyduran, herşeyiyle dünyanın egemeni bu emperyalist odağa bağımlı olan bir ordu bu.

Tarihine bakıyoruz, bu ordu her zaman işçi sınıfı ve emekçilere karşı burjuvazinin hizmetinde, onun çıkarlarının sadık bir bekçisi olarak hareket etmiş. Türkiye’de sosyal uyanışın son otuzbeş-kırk yılı içinde, sosyal muhalefeti egemen sınıfın kılıcı olarak her seferinde acımasızca, faşist kanlı darbelerle ezmış. Gerçekleştirdiği iki faşist darbeyi de dolaysız olarak CİA yönlendirmesi altında, ABD emperyalizminin de çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleştirmiş. Bu ordunun içinden ilerici eğilimler de, bunun taşıyıcısı olan unsurlar da kuşkusuz çıkmıştır. Sosyal uyanışın ve büyüyen halk hareketinin etkisi düzenin bu en temel kurumuna da yansımış, onun içinden de birilerini etkisi altına almıştır. Ama bunlar da hep aynı kararlılıkla temizlenmiş, bu temizlik tam da Türkiye’nin ilerici-devrimci güçlerini ezme hareketinin bir parça olarak gerçekleşmiştir.

Devlet ve ordu konusunda burjuva gerici hayaller

Devlet teorisi Marksizm-Leninizmin temel taşlarından biridir; denilebilir ki, başka bakımlardan Marksizmle cilveleşen her türden oportünist-revizyonist akımın, genel bir kural olarak hep tökezledikleri, kendilerini en kaba bir biçimde ele verdikleri en temel sorundur bu. Devletin ve onun en temel kurumu olarak ordunun sınıf karakteri konusunda en ufak bir hayal yayan her çaba, kurulu düzene hizmet doğrultusunda halk kitlelerinin en kaba bir biçimde aldatılması anlamına gelir. Devlet, her zaman ve her yerde, bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı ve egemenlik aracıdır. Bu sadece teorik değil, her günkü pratik içinde karşı karşıya kaldığımız yalın ve somut bir gerçektir de. Sıradan emekçiler bile, ülkeyi Koçların, Sabancıların, onların temsil ettiği parababalarının yönettiğini söylüyorlar. Ekonomik güç, sermaye gücü onlarda, bu düzen altında herşey onların hizmetinde; kim gelse onlar adına yönetiyor, kim gelse onların çıkarlarına hizmet ediyor, buna uygun düşen politikalar izliyor, tedbirler alıyor, diyorlar. Sıradan bir emekçi bilinci bile bunu böyle algılıyor.

Türk burjuvazisi iktidarın egemen gücü olarak 80 yıla yaklaşan bir tarihe dayanıyor; oldukça örgütlü ve deneyimli bir sınıf. Ordu onun düzeninin bir parçası ve en etkin gücü. Bu arada OYAK türü holdingler ve çeşitli vakıflar üzerinden kendisi de büyük sermaye sahibi. Devletin temel bir aygıtı olarak çok doğal bir biçimde üzerinde yeşerdiği düzenin, o düzene dayanan sınıfın hizmetinde. Bütün bir tarihi de böyle olduğunu gösteriyor. Kurulu düzenin ve egemen sınıfın çıkarları ne zaman gerektirmişse, ordu baskı ve terör uygulamış, gerektiğinde acımasızca kan dökmüştür. Ordu bu düzenin has bekçisidir; böyle diyor kendisi de zaten, kendisini düzenin koruyucu ve kollayıcı gücü olarak tanımlıyor.

Türkiye Cumhuriyeti, somutta, Türkiye kapitalizminin ve burjuvazisinin egemen olduğu bir sınıf düzenidir. Ve ordu, “Cumhuriyetin bekçisi” olarak, gerçekte ve somut olarak işte bu kokuşmuş düzene bekçilik yapıyor. Ordunun ilerici-devrimci akımlar ve genel olarak toplumsal muhalefet karşısında şaşmaz bir tarihi tutum olarak gözlemlenebilen tahammülsüzlüğünün ve ilerici halk hareketini ezmek için gösterdiği acımasızlığın gerisinde, tam da bu sınıfsal konumu, işlevi ve buna dayalı bilinci var. Kurulu düzenin bekçisi ve en büyük baskı aygıtı konumundaki bu kurum hakkında hayaller yayanlar, bilerek kurulu düzen hizmetinde kitleleri aldatan düzen uşaklarından başka bir şey değildirler.

ABD ve NATO, İMF ve Dünya Bankası karşısındaki uysallık

Türk ordusunun her konuda olur olmaz sesi çıkıyor, oraya buraya direktif veriyor ya da tehditler savuruyor. Düzenin temel direği ve dipçikli bekçisi bu kurum herşeye karışıyor; Kürt sorununda son ve belirleyici sözü söylüyor, Ecevit Nice’de Avrupa Birliği Zirvesi’nde iken AB’ye karşı zehir zemberek açıklamalar yapıyor, güya ulusal çıkarlar adına AB emperyalizmine karşı çıkıyor. Ama ABD ve NATO’ya karşı olduğu gibi, Dünya Bankası ve İMF’ye karşı da

her zaman, değişmez bir çizgi olarak, özenle sus-pus duruyor. Rastlantı değil; burada sözkonusu olan, göbekten bağlı olduğu ABD emperyalizmi de, ondan geliyor bu suskunluk ve sessiz uyum. İMF ülkeyi çöküşe götürdüğü halde, her konuda uluorta konuşan generaller, ağızlarını açıp bu konuda tek kelime söyleme yoluna gitmiyorlar.

Telekom konusunda, iletişim ağı kendi alanında olduğu için, orada güya belli bir hassasiyet gösteriyor, ama sonuç değişmiyor. Yeni versiyonu şu günlerde piyayaya sürülen İMF programında Telekom’un yüzde 51’ini blok satışa sunmak koşulu var. Buna karşı sesini çıkarmıyor, ya da “güvenlik”le ilgili bazı ayrıntılar üzerine çatlak seslerle yetiniyor. Yasada Türk ordusunun hassasiyetlerini gözetken bir takım özel maddeler olacaktı, öyle yazılıyor basında. İyi ama, bir de “uluslararası tahkim” var, zamanında büyük gürültülerle çıkartılmış bulunan. Bu ne demektir? Telekom’un yüzde 51’ini blok olarak satın alan uluslararası tekeller, yarın kendi hisse ağırlıklarından hareketle bugün konulmuş o özel ve yatıştırıcı maddelere itiraz ettikleri zaman anlaşmazlık çıkacak ve iş tam da “uluslararası tahkim”e gidecek. Uluslararası sermayenin denetimindeki bu kuruluştaki işin neye bağlanacağını bugünden kestirmek ise zor değil. İşçi sınıfı alanlarda “Tahkim ulusa ihanettir” diyordu, durum gerçekten budur. Emperyalist bir tekel Türk devletiyle anlaşmazlığa düştüğü zaman, kararı Türk mahkemeleri değil, fakat uluslararası tahkim verecek, yani emperyalist sermayenin tam denetiminde olan kuruluşlar verecek.

Dayanaksız ulusal burjuva hayaller

Tanımladıkları milietçi liberal “ulusal program”ı hayata geçirecek bir burjuva katman da yok bugünün Türkiye’sinde. Böyle bir burjuva toplumsal güç yok ortada. ‘60’lı yıllarda da böyle programlar savunuldu Türkiye’de. TİP ve MDD akımı bunu savundu, Doktor Hikmet Kıvılcımlı kendi cephesinden bunu savundu. O zaman da bu türden “Altı Ok” programları savunuluyordu, İkinci Kuvay-ı Milliyeçilik ya da İkinci Kurtuluş Savaşı stratejileri bunu anlatıyordu. Savunulan görüş, Atatürk döneminin politikalarına, özellikle de devletçi uygulamalarıyla bilinen ‘30’ların politikalarına dönüştü. Ya da daha tam ve doğru bir ifadeyle bu politikaları ‘60’lı yılların yeni koşullarına uyarlamaktı. Neo-kemalizm ya da sol-kemalizm eğilimi bunu anlatıyor, bu anlama geliyordu.

İyi ama, ‘30’lu yılların politikaları boşlukta politikalar değildi ki; bunlar o dönemin palazlanmak arzusu ve hırsı içindeki egemen Türk burjuvazisinin sınıf çıkarları ve ihtiyaçlarına uygun düşen politikalar. ‘60’larda aynı Türk burjuvazisinin sınıfsal çıkar ve ihtiyaçları artık başka politikalar gerektiriyordu. Zira Türkiye kapitalizminin ve ona dayanan sınıfın evrimi ortaya yeni koşullar ve ilişkiler, çıkarlar ve ihtiyaçlar çıkarmıştı.

Gene de, ‘60’lı yıllar için, diyelim ki, hala da iç piyasadan yana o geleneksel orta burjuvaziye bel bağlıyorlardı. Yani milli burjuvazi, emperyalizm ile işbirliğine girmiş tekelci burjuvazi değil de, hala gerçekten iç piyasayı tutan, emperyalizmle doğrudan bağları olmayan milli kesimlere dayanmayı umuyorlardı diyelim. O dönem bile sözkonusu burjuva ara katman ortaya böyle bir tercih ve irade koyacak

ıak düzene gönüllü uşaklıktır

H. Fırat

(24 Mart ‘01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)
temelden aşılmasıdır.

Ama reformu elde etmek için bile devrimci bir tarzda mücadele etmek zorundasınız. Bakınız Kürt hareketi devrimi hedefliyorken ve devrimci bir tarzda mücadele ediyorken bir dizi reformun önünü açıyordu. Düzen güçlerinin neredeyse yarısı Kürt sorununa siyasal çözüm istiyordu. Ne zaman ki Kürt hareketi devrim yolunu terketti, düzen cephesinden gelen bütün o “siyasal çözüm” istemleri de kayboldu gitti. Neden? Çünkü o zaman devrim vardı, devrim tehlikesi vardı.

Burjuvazi her zaman devrimi dizginlemek için reformu devreye sokar. Yani size güncel kazanımlar vaadederek temel hedeften ayırmaya, hiç değilse saflarınızı buradan bölmeye çalışır. Siz burada iki türlü davranabilirsiniz. Ya devrimci mücadelenin gücüyle size verilecek gibi görünen tavizleri de değerlendirerek, şaşmaz hedef olan devrimi daha da güçlendirmeye bakarsınız. Ya da bunların üstüne yatarak, bunlarla yetinme yoluna giderek, devrimi terkadersiniz; bu durumda bunları elde tutmanız bile olanaksızlaşır, ya da en azından egemen sınıfın insafına ve tercihine kalır.

Reform istemleri de iki türlü ileri sürülebilir dedim. Ya bunlar devrimci bir hedefe bağlı olarak formüle edilir, bu hedefe sıkı sıkıya bağlı kalan bir mücadelenin istemleri olarak ileri sürülür. O zaman gerçekten kitleleri düzene karşı güncel planda harekete geçirmekle kalmaz, o mücadele içerisinde kitleleri bu düzenin aşılması gerektiği bilincine hazırlar, yani onlara devrimci bir bilinç verir.

Ya da bu reformlar devrimci bir hedeften koparılarak, kendi içinde amaçlaştırılarak formüle edilir ve ileri sürülür. Düzeni yıkmayı kolaylaştıracak değil, tersine, onu reforme edecek, böylece işin aslında güçlendirecek bir tutumla hareket edilir. Sınırlı bir takım kazanımlarla siz işçi sınıfını, emekçileri düzenin yedeği haline getirirsiniz, böyle yaklaştığınız zaman. Lafta ne derlerse desinler, tüm reformistlerin yaptığı, yapmak istediği dosdoğru budur. Bu tutum işçilerin ve emekçilerin devrimci bilincini geliştirmek bir yana, tersine kötürümleştirir.

Biz bugünkü bunalım karşısında kitlelerin bütün acil istemlerini karşılayacak program maddelerine sahibiz. Ama biz bunların ele alınışında devrimci bir mantığa da sahibiz.

Biz, burjuvazi sınıf olarak ayaktaiken, onun arkasındaki emperyalist düzen ayaktaiken, onun devleti ayaktaiken, bize destek verin, bir ulusal hükümet kuralım, devlet ve sınıf aynı yerde duruyorken biz bunları yine de uygularız diyenleri sahtekârlar takımı, bu düzenin gönüllü uşakları ilan ediyoruz. Bunu demek kitleleri aldatmaktır, kitlelere dosdoğru yalan söylemektir.

Biz kitlelere, birleştığınız ve örgütlendiğiniz ölçüde, bu birliğe ve örgütlülüğe dayanarak sermaye karşısında direniş gösterdiğiniz ölçüde, (ki bunu bugün somutta kapitalist bunalımın faturasını ödemeyi reddetme tutumu ve “bunalımın faturası kapitalistlere!” şiarı ile formüle ediyoruz), gerçekten bir takım haklar elde edebilirsiniz, diyoruz. Ve bu hak mücadelesi sizi güçlendirir, sizi bilinçlendirir, özgüveninizi çoğaltır, size örgütsel mevziler kazandırır, siz bunlara dayanarak daha ileri mücadeleler de verebilirsiniz, diyoruz.

(Devam edecek...)

durumda değildi. Bugün ise artık o türden bir geleneksel burjuva katmanı da yok. Türkiye’nin son 40 yılı içerisinde büyük bir bölümüyle ya tasfiye oldu ya da dönüştürülerek büyük burjuvaziye binbir bağla bağlandı, onun organik bir uzantısı haline geldi. Artık içtiğiniz suyu bile doğrudan en büyük tekeller üretiyorlar. Eskiden, 30-40 yıl önce, böyle değildi ama; her ilde, her kasabada yerli su üretim tesisleri ya da gazoz fabrikaları vardı. Şimdi artık suyundan gazozuna, sütünden yağına, peynirinden sabununa kadar tüm bunların üretimi, en büyük tekellerin elinde. Dahası artık doğrudan emperyalist tekeller, üstelik aracılara/işbirlikçilere de gerek duymaksızın, buralara el atıyorlar.

Adını ne koyarsanız koyun, kuracağınız hükümetin bir sınıfın damgasını taşıması lazım. Bugünkü egemen burjuva sınıfı ayakta iken, onun çıkarlarını aşan bir hükümet kurabilir misiniz? Belli ki siz bu egemen sınıf adına bir hükümet kurmayı umuyorsunuz, o zaman kitlelere yalan söylüyorsunuz, o dediğiniz programı uygulayamazsınız. Yok savunduğunuz türden bir programı uygulamaya kalkarsanız, bu kez bu egemen sınıf size bu fırsatı daha baştan kesin olarak vermez.

Burjuvazi, üstelik uluslararası emperyalist dayanaklarıyla ayakta iken, kendi sınıf konumunu ve çıkarlarını savunmak üzere başta devlet aygıtı olmak üzere her türlü araca ve imkana sahipken, siz onun çıkarlarına aykırı düşen bir programı normal bir hükümet programı gibi uygulayamazsınız. Bir devrim yaparak burjuvaziyi alt etmeksizin, hiç değilse onun iradesini geçici olarak felç etmeksizin, bu alanda hiçbir şansınız yok demektir. Toplum barışçıl bir biçimde sizin önerdiğiniz o ılımlı ulusal program etrafında birleşse bile, siz onu parlamenter çerçevede uygulayamazsınız. Burjuvazi bunu engeller. Bunu zamanında Allende denedi, aradan çok zaman geçmeden kanlı bir faşist darbeyle devrildi ve bunun Şili toplumuna faturası ağır oldu; aradan geçen 30 yılı rağmen halen de bunun acısını çekiyor.

Uygulanacağı söylenen “ulusal program” istihdama önem verecek, gelir dağılımını düzeltecek, emperyalizm karşısında ulusal çıkarları her alanda savunacak ve güvenceye alacak vb. deniliyor. Peki bütün bunları hangi kuvvetle yapacak? Eğer işçi sınıfı ve emekçilerin kuvvetiyle yapacak diyorsanız, işçi sınıfı ve emekçiler bunu burjuvaziyle tarihi değerinde bir hesaplasmaya girebilirlerse yapabilirler ancak. Onların geniş çaplı ama pasif oy desteği bile size bunu asla sağlamaz. Siz parlamentoda güç olsanız bile, sizi üç günde boşa düşürürler; ya terbiye ederler ya devirirler. Ecevit zamanında, ‘70’li yıllarda bol keseden hayaller yayarak kitlelerin oy desteğini aldı, hükümet oldu. Ama İMF’nin dayattığı antlaşmayı imzalamadığı için de ancak çok kısa bir süre işbaşında kalabildi. Sonra apar topar götürdüler. Böylece hayatı boyunca unutamayacağı bir ders aldı. Gördüğünüz gibi, şimdi kul-köle bir halde onların dedikleri neyse, onların çıkarları ve ihtiyaçları ne yapmayı gerektiriyorsa, aynen onları yapıyor, bir dediklerini ikiletmiyor.

Devrimi ya da reformları esas almak

Bir toplumda üretim ilişkileri ile bölüşüm ilişkileri birbirine sıkı sıkıya bağlı olmakla birlikte,

ilki kesin bir biçimde ikincisini de belirler. Toplumun temelini oluşturan, ona temel karakterini veren üretim ilişkilerine köklü müdahale, onların temelden değiştirilmesi toplumsal devrim demektir. Bu büyük bir tarihi olaydır. Toplumların tarihinde sık sık gündeme gelmez. Üretim ilişkileri değişmeksizin bölüşüm ilişkilerine müdahale ise, yaratılan değerlerin, biriken zenginliklerin, eldeki kaynakların farklı sınıflar arasındaki dağılımı ile ilgilidir. Yani üretim ilişkileri, onlara dayanan sınıf ilişkileri, üretim ilişkilerinin hukuksal ifadesinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkileri değişmez, ama üretilen toplumsal zenginliğin dağılımı şu veya bu oranda gerçekleşebilir. Bunu da belirleyen yine sınıf mücadelesidir, bu mücadelenin gücü ve düzeyidir, sınıflar arası somut güç ilişkileridir. Diyelim ki devlet vergi topluyor, bir kaynak havuzu oluşturuyor, ulusal bütçe dediğimiz. Bu bütçede ağırlıklı pay sağlığa ya da eğitime mi ayrılacaktır, yoksa örneğin dış ticaret teşviği olarak, ya da batık bankaların kurtarılması için mi, yoksa ordu ve bürokrasinin modernizasyonu için mi kullanılacaktır? İşte bu bir bölüşüm ve dolayısıyla zorlu bir sınıflar mücadelesi alanıdır.

Bu alana da iki türlü yaklaşabilirsiniz; reformcu ya da devrimci bir tarzda.

Kitlelerin bölüşüm ilişkilerine müdahalesi her zaman sınıflar mücadelesi üzerinden belirlenmiştir, buradan kendini gösterir. İşçi sınıfı ve emekçiler örgütlü bir biçimde hareket etmeyi ve direnmeyi başarabilirlerse eğer, böylece ekonomik ve sosyal haklarını genişletebilirler. Dolayısıyla devlet bütçesinde vergi olarak toplanan kaynaklardan kendileri lehine yapılan harcamalar da çoğalır.

Ama bu alan bölüşüm ilişkileri alanıdır henüz, bu bir reformlar alanıdır. Bu reformlara siz bir reformist gibi de yaklaşabilirsiniz; bu hak ve kazanımlarla tatmin olup, işte böyle biraz sosyal hakları gelişmiş, refah ölçüleri bir parça artmış bir toplum düzenine razı olursunuz, reformist olursunuz. Ya da bu hakları kazanma mücadelesini işçi sınıfı ve emekçileri düzenin kendisine, yani temellerine karşı, yani üretim ilişkileri, mülkiyet ilişkileri dediğimiz alana karşı harekete geçirmenin bir aracı haline getirirsiniz, bir devrimci gibi davranmış olursunuz. İşçiyi grev mücadelesi, gündelik hak alma mücadeleleri içinde eğitirsiniz, amacınız onu yarının devrim mücadelesine hazırlamaktır. Bu amacı asla gözden kaçırmazsınız, tersine, tüm gündelik mücadeleleri şaşmaz bir biçimde bu amaca bağlarsınız. Bunlar temelden, ilkesel plandan farklı iki ayrı tutumun ifadesidir.

Gerçek devrimci alternatif, stratejik planda devrimin kendisidir; güncel planda ise kitleleri devrimci mücadeleye kazanacak, devrimci mücadele içerisinde eğitecek ve devrimci mücadele içerisinde stratejik hedefe, yani devrime doğru ilerlemelerini kolaylaştıracak bir politik çizgi ve buna dayalı istemlerdir. Bu da taktik planda alındığında, bir reformlar alanıdır. Parti kuruluş kongremizde, özellikle de program sorunu çerçevesinde, bir kez daha genişçe tartışılmış bir sorundur bu. Kurulu düzenin temelleri yıkılmaksızın ve egemen sınıf devrilmeksizin elde edilebilecek her türlü kazanım özünde reform niteliğindedir. Sizin bunu zorlu devrimci mücadeleler içinde, devrimci bir tarzda elde etmeniz, bu gerçeği değiştirmez. Kurulu düzen ayakta iken elde edilen herşey özünde reformdur. Çünkü devrim, düzenin

Direnış sürüyor, kavga büyüyor!..

Ölüm Orucu'ndaki tutsaklardan bazılarının sağlık durumu

Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Muharrem Kurşun: Göz ve kulaklarında duyu yitimi, sürekli safra kusma, kilo kaybı, halsizlik var. Tedaviyi reddediyor.

Resul Ayaz: Bir kez kalbi durdu, tekerlekli sandalye ile dolaşabiliyor. Kalınbağırsağı parçalandı. Defalarca müdahale edildi. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Mehmet Örnek: Uykusuzluk, baş ağrısı, halsizlik, kilo kaybı ve unutkanlık var. Bilinci açık. Tedaviyi reddediyor.

Ankara Numune Hastanesi

Asiye Güden: Askerler tarafından cinsel tacize uğradı. Ağızda mantar ve iltihap, vücudunda yüksek ateş ve kararma var. 10 metreden ötesini göremiyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Ali Osman Çöpel: Bilinci gidip geliyor, gözlerde çift görme, aşırı unutkanlık var. Astım krizi geçirdi ve oksijen tüpü bağlandı.

Şevki Çetinkaya: Kanseri teşhisi konuldu. Bilinci açık. Tedaviyi reddediyor.

İlhan Demirel: Konuşma ve gözlerini açmada zorlanma var. Bilinci gidip geliyor, tedaviyi reddediyor.

Esma Aslanboğan: Ağızda yara, su alımında zorlanma var. Bilinci açık, tedaviyi reddetmesine rağmen kollarından zincirlenerek zorla serum takıldı.

Ali Ekber Doğan: Vücudunun belli yerlerinde şişlikler var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Hakan Baran: Yüksek ateş, idrar yollarında enfeksiyon, bayılma ve titreme var. Gözlerini açamıyor. Askerler tarafından kurt işareti yapmaya zorlanıyor. Bilinci kapalı.

Erdal Doğan: Sırtında darp yarası var. Bilinci kapalı.

Hatun An: Şeker ve su alamıyor. Bilinci gidip geliyor, tedaviyi reddediyor.

Havva Doğan: Aşırı kilo kaybı ve yürüyememe, denge sorunu var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Halil Tiryaki: Kafada uyuşma, unutkanlık, eklem ağrıları, baş ağrısı ve halsizlik, sese ve ışığa karşı duyarlılık var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

İbrahim Bozay: Yüz ve sol tarafında uyuşma, aşırı kilo kaybı, unutkanlık ve halsizlik var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Murat Çandar: Çift görme, halsizlik, aşırı yorgunluk, unutkanlık var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Mete Yalçın: Yoğun kilo kaybı ve kas ağrıları var. Bir kolu kesik ve özellikle bu kolda yoğun ağrı var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Bayrampaşa Devlet Hastanesi

Nezihat Turan: Ayakta durma ve konuşmada zorlanma var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Melek Tokur: Ayakta durma, konuşmada zorlanma ve kilo kaybı var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Oya Açıan: Ayakta durma ve konuşmada zorlanma var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Servet Paksoy: Zorla müdahale sonucu kısmi hafıza kaybı, ve görme sorunu var. Yürüyemiyor.

Haseki Hastanesi

Sevgi Tağaç: Mide kanaması geçirdi. Kemik ve kas erimesi, yürümede zorlanma, sol tarafta uyuşma, ayaklarda kasılma ve his kaybı, aşırı unutkanlık, sol gözde görme kaybı, algılama zorluğu var. Askerler tarafından direnişi bırakması yönünde baskı yapıyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Gülperi Özen: Ayakta duramıyor. Bacaklarında ağrı, yürümede zorlanma var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Fatma Acunbay: Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Şişli Etfal Hastanesi

Zeynep Arıkan: Mide krampı geçiriyor, su ve şeker alımında zorlanıyor, genel durumu kötü. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Yıldız Gemicioğlu: Zorla müdahale edildi, ancak bilinci yerine geldiğinde reddetti. Mide krampı geçiriyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Ümüş Şahingöz: Zorla müdahale edildi ancak bilinci yerine geldiğinde reddetti. Şeker ve su alamıyor, mide bulantısı var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Gülray Kavak: İç organları iflas etmiş durumda, genel durumu kötü. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Kartal Araştırma Hastanesi

Hatice Köşker: Kafasının arka tarafında ağrı, yürümede zorlanma, gözlerde kayma, göz ve kulaklarında duyu yitimi var. Bilinci kapandığında zorla müdahale edildi.

Diren Kırkoç: Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Edirne Devlet Hastanesi

Sadık Yılmaz: Zorla müdahale edildi, refakatçi alınmıyor. Önemli düzeyde hafıza ve bilinç kaybı var.

Edirne Tıp Fakültesi

Ali Şanlı: Gözleri görmüyor, bilinci gidip geliyor. **Hasan Pınar:** El ve ayaklarından kelepçelenerek zorla müdahale edildi. Bilinci gidip geliyor.

Veli Korkulu: İki kez beyin kanaması geçirdi, tedaviyi kabul etmediği için tekrar cezaevine götürüldü.

Zeynel Sarar: Eklem ve kas ağrıları, yoğun halsizlik var. Ayakta duramıyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Gebze SSK Hastanesi

Suzan Baran: Zorla müdahale sonucu hafıza kaybına uğradı. Korsakoff tanısı konuldu. Nörolojik sorunları var.

Mehmet Doğan: Zorla müdahale edildi, ancak kendine geldiğinde reddetti. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Serdar Kaygusuz: Tedaviyi reddettiği halde zorla hastanede tutuluyor ve psikolojik baskı uygulanıyor.

Kocaeli Devlet Hastanesi

Ali Rıza Dermanlı: Defalarca müdahale edilmesine rağmen her defasında müdahaleyi reddetti. Bilinci açık, direnişe devam ediyor.

Sinan Ergin: Zorla müdahale edildi, ancak bilinci yerine geldiğinde müdahaleyi reddetti. Askerlerin psikolojik baskısına maruz kalıyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Osman Osmanağaoğlu: Bilinci gidip geliyor, genel durumu kötü. Tedaviyi reddediyor.

Muharrem Horoz: Tansiyon düşük, vücudunda titreme, böbrekler ve belde ağrılar var. Ayakta durmakta güçlük çekiyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Çetin Can: Zorla müdahale edildi, ancak bilinci yerine geldiğinde müdahaleyi reddetti.

Hüseyin Şahinol: Bilinci kapandığında zorla müdahale ediliyor, ancak yerine geldiğinde her defasında tedaviyi reddediyor.

Barış Albay: Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Ulaş İnan Gezici: Hastaneye kaldırılmadan önce baygınlık geçirdi. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Tekirdağ Devlet Hastanesi

Ahmet Turan: Ayakta duramama, halsizlik, kilo kaybı var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Mehmet Çömüt: Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi

Barış Yıldırım: Zorla müdahale edildi, ancak bilinci yerine geldiğinde reddetti. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor. 1 Haziran'da serbest bırakıldı.

Berna Ünsal: Yoğun bakımda tutuluyor, hafızası gidip geliyor. 1 Haziran'da serbest bırakıldı.

Mesut Avcı: Kas ağrıları, kalp çarpıntısı var. Sıvı alımında ve hareket etmede zorlanıyor. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor. 1 Haziran'da serbest bırakıldı.

Sevgi Erdoğan: Sıvı alamıyor. Sırtında yaralar oluştu. Boyun ve ayakları tutmuyor, kas ağrıları var. Ağızda yaralar oluştu. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor. 1 Haziran'da serbest bırakıldı.

Serhat Karadumanlı: Görme zorluğu ve kas ağrıları var. Sürekli yatmaktan yatak yaraları oluştu. Sıvı alımı düştü. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Ümit Kanlı: Kas ağrıları ve görmeye zorluk var. Ağızda yaralar oluştu. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor. 1 Haziran'da serbest bırakıldı.

Edirne F Tipi Cezaevi

Hüsnü Turan: Görüşe tekerlekli sandalyeyle gelebildi. Ayakta duramıyor. Şeker ve tuz alamıyor. Mide bulantısı var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Yusuf Can: Kulaklarında çınlama var. Ayakta duramıyor. Konuşurken az önce söylediklerini unutuyor. Korsakoff belirtileri var.

Kadir Kaya: Görüşe tekerlekli sandalyeyle çıkabildi. Konuşmakta zorlanıyor, aşırı kilo kaybı var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Kandıra F Tipi Cezaevi

Ayhan Engin: Aşırı kilo kaybı, konuşmada zorlanma, halsizlik. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Sait Oral Uyan: Görüşe çıkamıyor, ayağa kalkamıyor, çok yoğun boyun ağrıları var. Konuşmakta güçlük çekiyor.

Yalçın Özbek: Zorla müdahale sonucu hafızasını yitirdi. Algılamada güçlük çekiyor.

Cengiz Karakuş: Unutkanlık, sıvı alımında ve yürümede güçlük var. Bilinci açık, tedaviyi reddediyor.

Alişan Şanlı: Gözleri bulanık görüyor, algılamada güçlük yaşıyor. Bilinci gidip geliyor.

Uşak Cezaevi

Nergis İzci: Nefes almada zorlanma ve aşırı kilo kaybı var. Revire kaldırılarak zorla müdahale edildi.

İzmir

İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nun eylemleri

İzmir Hücre Karşıtı Platformu tarafından 24 Mayıs Perşembe günü, Alsancak Cumhuriyet Postanesi'nde Adalet Bakanlığı'nı protesto etmek için alkışlı mektup gönderme eylemi yapıldı.

26 Mayıs'ta haftalık gerçekleştirilen Cumartesi eylemi saat:13.00'de Konak Sümerbank önünde yapıldı. Yaklaşık 90 kişinin katıldığı eylem saygı duruşuyla başladı. Aytül Uçar tarafından okunan basın metninin ardından yarım saat süren eylem bitirildi. Eylemde; “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek!” vb. sloganlar atıldı.

İHD'den faks eylemi

İHD İzmir Şubesi tarafından 29 Mayıs Salı günü Başbakan, Adalet Bakanlığına ve Cumhurbaşkanlığı'na “Yaşam hakkına saygı istiyoruz, ölümleri durdurun, dialog sürecini başlatınız” çağrısını taşıyan bir faks çekme eylemi yapıldı.

Saat 12.30'da Alsancak Cumhuriyet Postanesi'nde yapılan eylemde “Tecrit istemiyoruz!”, “Ölümleri durdurun, diyalogu başlatın!”, “Susma sustukça, sıra sana gelecek!” vb. sloganları atıldı. Eyleme Limter-İş, PSA, TİHV, EMEP, HADEP ve ÖDP temsilcileri destek verdi.

İHD'den kayıplar günü eylemi

İzmir İHD Şubesi, “Göztaltında kaybetmelere karşı uluslararası mücadele günü” olarak kabul edilen 17 Mayıs günü bir eylem gerçekleştirdi. İHD Şubesi önünden alkış ve zılgıtlarla başlayan yürüyüş Konak/Sümerbank önünde sloganlarla son buldu. Daha sonra eyleme bir süre sessiz oturma biçiminde devam edildi.

Eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı. Bu sırada polis, siren sesleri ve gürültü saçan şarkılarla eylemi provoke etmeye çalıştı. İHD Şube Başkanı tarafından okunan basın metninin ardından kitle dağılıyorken, bir grup slogan atarak yürümeye devam etti.

Göztaltında kayıp istemiyoruz pankartının açıldığı eylemde, “Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Göztaltında kayıp istemiyoruz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” ve ayrılma sırasında da “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganları atıldı. Analar eyleme önlükleriyle katılmıştı.

Aynı yerde eylem kararı almış olan KESK'in kitlesi de başlangıçta bu eyleme destek verdi. Fakat polisin kitleyi provoke etmek amacıyla akrep denilen zırhlı araçtan yüksek sesle çaldığı siren sesleri, yine polis arabasından yapılan yüksek sesli müzik yayını ve insanları tehdit etmek için yapılan sözlü uyarılar sonucu, KESK yöneticileri kamu emekçilerini alandan çıkararak toplanan imzaları göndermek üzere postanaye götürdüler. Bu ayrılma sırasında KESK yöneticisi tarafından atırılan “Susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganı, biraz önce sergilenen davranışla çeliştiğinden, kamu emekçileri bu slogana tepkisiz kaldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adana:

Kitle örgütleri ve tutsak yakınlarının ortak eylem kararlarının ilki hayata geçirildi...

29 Mayıs salı günü saat 12.30'da Uğur Mumcu Meydanı'nda yapılan Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi; kitle örgütleri, siyasi partiler ve tutsak yakınlarının merkezi olarak aldıkları ortak eylem kararı doğrultusunda gerçekleştirdiği etkinlik ve eylemliliklerin başlangıcı oldu.

“*F tipi cezaevlerinde sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi sonucu bir çok tutsak yaşamını yitirdi. Yüzlercesi ölüm sınırında. Bizler İHD, kitle örgütleri, siyasi partiler, tutuklu aileleri olarak artık ölümleri izlemek istemiyoruz. Yaşama hakkına saygı gösterilerek cezaevlerindeki tecrit ve izolasyon ortamına son verilmesini ve tutuklularla görüşmelerin başlatılmasını istiyoruz. Aksi taktirde şimdiye kadar işittiğimiz ölüm haberlerine yenileri eklenecek, yüzlerce insanın yaşamı kararaacaktır.*” yazılı bir faks çekildi.

DİSK bölge, TÜM-TİS, Genel-iş 6 No'lu bölge, BTS, EMEP, ÖDP, İHD, HADEP, TUYAB, SİP'in katıldığı eylemde yaklaşık 100 kişi vardı. “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganları atılarak eylem sona erdi.

Kayıplar haftasında yeni bir kayıp!

31 Mayıs günü İHD Adana Şubesi'nde Kayıplar Haftası ile ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Göztaltında yaşanan kayıpların Hitler faşizminden miras kaldığı ve kayıpların bir devlet politikası haline geldiği vurgulandı.

Bu basın açıklaması yapılmadan önce de Hürriyet Mahallesi'nde 18 yaşındaki Hayrettin Bal isimli genç polis tarafından göztaltına alınmış, ama göztaltına alındığı kabul edilmemiştir. Edinilen bilgiye göre Hayrettin Bal'ın saat 11.30'da beyaz Toros marka bir otomobille, sivil polisler tarafından göztaltına alındığı bildirildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Paris'te Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma eylemleri...

Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma amacıyla 23 Mayıs Cumartesi günü Paris'de DETUDAK tarafından bir miting düzenlendi. Akşam saatlerinde başlayan miting Paris'in merkezinde, çok kalabalık bir kitlenin bulunduğu Les Halles Meydanı'nda gerçekleşti. Ama bu seferki eylem, biçimiyle diğerlerinden farklıydı. Fransızlar'ın dikkatini ve ilgisini çekmek amacıyla düşünüldü ve görselliğe önem verildi.

İlk olarak Türk devletini suçlayan olağanüstü büyük boyutlarda hazırlanmış bir pankart asıldı. En ön sıraya ölüm orucunda şehit düşenleri simgeleyen bir tabut konuldu ve kefen giymiş 50 kişi yanyana uzanarak yere yattı.

Miting boyunca yoğun bir şekilde Fransızca bildiri dağıtıldı. Aynı zamanda sık sık Fransızca konuşmalar yapıldı ve sürekli sloganlar atıldı. Umduğumuz gibi yabancılar eyleme yoğun ilgi gösterdiler. Yaklaşık iki saat süren eyleme 300 civarında kişi katıldı.

Bu eylem dışında ayrıca ölüm orucunda son olarak şehit düşen Uğur Türkmen'i anmak için, DHKP/C tarafından 29 Mayıs günü bir eylem düzenlendi. Her zaman olduğu gibi dövizlerimizle, şehit resimlerimizle biz de bu eyleme katıldık. Konuşma ve sloganların ardından eylem sona erdi.

Bir-Kar/Paris

Ankara'da Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma eylemleri

24 Mayıs Perşembe günü sendikalar, DKÖ'ler ve siyasi partilerden oluşan yaklaşık 19 kurumun Ölüm Oruçları'nın sona erdirilmesi için yaptığı basın açıklamasına yaklaşık 500 kişilik bir kitle katıldı. Eylemde; İHD Başkanı, tutsak yakını Berna Yıldırım ve TMMOB Başkanı Kaya Güvenç birer konuşma yaptı.

Eyleme devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlandı. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Hücre ölümdür girmeyeceğiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı. Aydın ve Sanatçı Girişimi'nden Mehmet Özer şiir okudu. Efkan Şeşen şarkılarıyla kitleye coşku kattı.

Eylem yaklaşık 1.5 saat sürdü. İstanbul'dan gelen temsilciler Adalet Bakanlığı'na ve Başbakanlığa görüşmek üzere giderken, akşam saat 18.00'de yeniden görüşme çağrısı yapılarak dağıldı.

Akşam saat 18.00'de kitle tekrar toplanarak sloganlarla görüşme taleplerinin kabul edilmemesini protesto etti. Yaklaşık 20 dakika süren eylem alkışlarla ve sloganlarla sona erdi.

TUYAB Ankara Numune Hastanesi önünde oturma eylemi yaptı

TUYAB'ın 30 Mayıs Çarşamba günü Ankara Numune Hastanesi önünde yaptığı eyleme yaklaşık 30 kişi katıldı. Her gün saat 18.00'de yapılacak olan eylemlerin duyurusu yapılarak, alkışlarla sessiz oturma eylemi başlatıldı. Eylemde bir tutsak yakını konuşma yaparak tutsaklarla görüşülmesi gerektiğini belirtti. 31 Mayıs'tan itibaren her akşam saat 18.00'de Sakarya Caddesi'nde yapılacak olan basın açıklamalarının çağrısı yapıldı ve alkışlarla eyleme son verildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Ekmeğin ve onurun üstüne

*Rengarenk kelebek ise yaşam
sığmaz nemli*

*duvarlarınıza
ilkbahar sabahları
serçelerin telaşlı*

*ötüşlerinde
duyulur ölüm*

*haberleri...
Cana susamış ejderhanın gece
bakışları*

*yorgun işçinin akşamına
çöker kabus gibi...*

*Nasırlı yumruklar balyoz olup
inmezse*

*ejderhanın üstüne
nice canlar susacaktır daha..*

*Belki bilmezsın bunu sen
ey işçi!*

Bence yüzde yüz bilmezsın bunu...

Bilsen susmazsın!

*Yorgun gecelerinde yarı aç yattığın
kuşluk alacasında erken kalktığın*

*gürültülü işliklerinden
sıklmış bir limon gibi*

*çıkıldığın
ülkende*

*Ekmeğin ve onurun üstüne
genç ölümlerinde
özgürlük*

*tutkunlarının;
senin hiç suçun yok mu?...
Sen ey üreten işçi!*

Rahime Henden

Buğday fiyatları tartışması ve tarımda yıkım saldırısı

Hükümet hububat alım fiyatlarını açıkladı. Hububat fiyatlarının belirlenmesi üzerinden büyüüp sertleşen tartışmalar ise, tarım sektöründe yaşanan yıkımın değişik boyutlarını bir kez daha gündeme taşıdı.

Belirtmek gerekir ki, tarım sektörünü yıkıma uğratma saldırısı sadece hububat fiyatlarının düşük belirlenmesinden ibaret değildir. Bu konuda sistemli ve çok yönlü bir plan adım adım hayata geçirilmektedir.

Nisan ayında mecliste kabul edilen “Şeker Yasası” ve bugünlerde mecliste görüşülecek olan “Tütün Yasası” bu planın önemli parçalarından sadece ikisi. Bu iki yasa sayesinde en önemli tarımsal KİT’lerden olan şeker fabrikaları ve TEKEL işletmelerinde özelleştirmelerin önü açılıyor. Öte taraftan “Doğrudan Gelir Dağılımı” sistemi pilot bölgeler üzerinden uygulanmaya çalışılıyor. Buna karşılık ise, başta tütün ve pancar olmak üzere bir dizi üründe ekim alanları kotalarla daraltılıyor. Sınırlı da olsa küçük üretici köylüye finansman desteği sağlayan Ziraat Bankası da yeni onaylanan “Bankacılık Kanunu” ile bu işlevinden uzaklaştırılıyor.

Hububat fiyatları üzerinden kopan fırtına

Emperyalizmin dayattığı yıkım politikalarından sadece küçük üretici köylülük değil, yanısıra kır burjuvazisinin belli bir bölümü de ciddi biçimde etkilenmektedir. Buğday fiyatları üzerinden gelişen tartışmalar, başka şeylerin yanısıra, kırdaki yaşanan bu önemli gerçeği de gözler önüne sermektedir. Fırtına da daha çok bu nedenle kopmaktadır. Uygulanan yıkım politikalarına ilişkin tartışmaların özellikle buğday alım fiyatları üzerinden sertleşmesi bunun kanıtıdır.

Çünkü istatistikler de göstermektedir ki, Türkiye’de pazara dönük buğday üretimi ağırlıklı olarak büyük toprak sahipleri ve kapitalist çiftçiler tarafından yapılmaktadır. Küçük üretici köylülük ise daha çok geçimlik buğday üretimi yapmaktadır ve tahıl pazarındaki payı bir hayli azdır.

Dolayısıyla buğday alım fiyatlarının düşürülmesine en güçlü tepki kır

burjuvazisinin bu politikadan zarar gören kesimlerince dile getirilmektedir. TZOB gibi çiftçi örgütleri ve çeşitli burjuva siyasal partiler üzerinde kır burjuvazisinin belli bir ağırlığı olduğu için, ortaya konulan tepki hükümeti bunaltıcı bir basınca dönüşebilmektedir.

MHP’li Tarım Bakanı’nı yaşanan tartışmalarda buğday üreticilerinin çıkarlarını savunuyormuş gibi sahte bir tutum almaya iten de, partisinin kır burjuvazisiyle köklü ilişkilerinden başka bir şey değildir. MHP emperyalizmin tarım politikalarını harfiyen uygulamaktan geri durmamakta, fakat diğer yandan da kır burjuvazisinin yıkımdan etkilenen kesimlerinin siyasal desteğini yitirmemek için çabalamaktadır.

Kapitalizmin gelişim yasaları kırdaki işliyor

Bundan üç ay öncesini anımsayalım. Şubat ayında patlak veren kriz tekeli büyük sermayeyi daha da güçlendirirken, nispeten güçsüz orta ve alt kesimlerini olumsuz yönde etkilemişti. Ortallığı

krizden etkilenen patronların feryatları sarmıştı. Hükümete ve İMF’ye söylemediklerini bırakmamışlardı. İşte bu gelişmelerin bir benzerinin bugün kırlarda ve kır burjuvazisinin bir kesiminin şahsında yaşandığını söylemek mümkündür.

Emperyalist politikaların uygulanması, kapitalist yapının uluslararası ve yerli tekeli burjuvazinin çıkarları doğrultusunda dönüşmesi anlamına gelmektedir. Bu gelişim süreci güçlü ve dayanıklı olanın daha da güçlendiği, gelişip serpildiği bir süreç olmaktadır. Öte yandan ise burjuvazinin gelişime ayak uyduramayan, ayak uyduracak gücü olmayan kesimleri hızla tasfiye olmaktadır. Kentte ya da kırdaki olsun, kapitalizmde ara sınıfların kaderi sadece bu olmaktadır. Ara sınıflar çözülmekte, proletaryanın safları ise sürekli kalabalıklaşmaktadır.

İşte daha çok kır burjuvazisine mensup buğday üreticilerinin bugün seslerini bir parça yükseltmelerinin nedeni kırdaki bu sürecin hızlanmasıdır. Geçen hafta yapılan TZOB Genel Kurulu bundan dolayı İMF ve Derviş’in sertçe eleştirildiği konuşma ve tartışmalara sahne olmuştur.

Elbette bu tepkilerden kır burjuvazisinin emperyalist sömürüye karşı olduğu türünden anlamsız sonuçlar çıkartılamaz. Onlar gerçekte ne emperyalizmin tarım politikalarına ne de hükümetin

Tarım, hububat ve emperyalizm

Hububat üretimi ülke tarımı için büyük önem taşımaktadır. Aynı şekilde emperyalist tarım tekellerinin Türkiye’de hububat üretimini yıkıma uğratmak için ısrarlı çabalar içinde oldukları, bu nedenle de son yıllarda İMF’ye verilen bütün niyet mektuplarında bu konunun genişçe yer aldığı biliniyor.

“Buğday üretiminin çökmesi, bir bütün olarak tarımsal yapının çökmesi demektir. Bunu çok iyi bilen İMF ve Dünya Bankası, tarımsal yapıyı köklü bir dönüşüme uğratmak için, hububat üretimi üzerinde özellikle durmaktadır.”

“Emperyalizmin sözcüsü bu iki kuruluşun hububata olan ilgilerinin bir başka nedeni ise, tahıl ticaretiyle uğraşan uluslararası tekellere yeni pazar olanakları yaratmak istemeleridir.”

“Bugün söz konusu dev tekellerin depolarında fazla üretimden kaynaklı olarak bir hayli buğday, mısır vb. bulunmaktadır. ABD ve Avrupa pazarları bu ürünlerle fazlasıyla dolmuştur. Bu nedenle yeni pazarların yaratılmasına ihtiyaçları vardır. Bu konuda İMF ve Dünya Bankası da temel bir misyona sahiptir. Bağımlı ülkelerin iç pazarlarını tekellerin yağmasına açmak, bu iki emperyalist kuruluşun asli görevleri arasındadır.” (Kızıl Bayrak, sayı: 20, 3 Haziran ‘00)

Son “niyet mektubu”, tarımı yıkıma uğratma konusundaki emperyalist dayatmaların şiddetlenerek sürdüğünü, işbaşındaki hükümetin de bu dayatmaların gereğini uşakça bir sadakatla yerine getirmeye çalıştığını gösteriyor.

Yeni “niyet mektubu”nda konuyla ilgili şu hükümler var.

“- Hububat destekleme alım miktarının kısılması ve ihtiyaç fazlası hububat stokunun eritilmesi,

“-Çiftçilere doğrudan gelir desteği uygulamasının başlatılmasına paralel olarak, destekleme fiyatlarının en fazla hedeflenen enflasyon oranında tutulması, (destekleme fiyatlarındaki artışın hedeflenen enflasyonu geçmeyecek şekilde yapılması kaydıyla, buğday destekleme fiyatının dünya fiyatının en fazla %20 üzerinde kalacak şekilde Haziran 2001’e kadar düşürülmesi; ithalat üzerindeki tarihen en fazla %45’e indirilmesi)”

Burada söylenenler, hem emperyalizmin bu konudaki kararlılığını, hem de hükümetin yıkım politikalarına kayıtsız şartsız teslim olduğunu gösteriyor.

uygulamalarına karşılar. Sadece yıkımın kendilerini de etkilemesinden rahatsızlar ve buna tepki duyuyorlar. Hükümetten bunun önüne geçecek politikalar üretmesini istiyorlar. Eğer gerçekten böyle olsaydı TZOB Genel Kurulu’na bir tek burjuva siyasetçisinin bile sokulmaması gerekirdi. Oysa, başta MHP’li Tarım Bakanı ile DYP Başkanı Çiller olmak üzere tüm burjuva partilerinden siyasetçiler Genel Kurul’a konuşmacı olarak davetliyidiler ve yeni yönetim seçimlerinde de etkin oldukları gözlemlendi.

Yıkım gerçekte kır emekçilerini vuruyor

Bunlar bir yana, tarımdaki yıkım politikalarından asıl olarak binlerce dönüm toprakta buğday üreten kır burjuvazisi değil, sayıları milyonları bulan küçük üretici köylülük ve kır proletaryası zarar görmektedir. Özelleştirmeler, ekim alanlarının daraltılması ve destekleme politikalarının terkedilmesi asıl olarak onları vurmaktadır.

Ekip biçtiği az miktardaki hububatı hemen paraya çevirmek zorunda olduğu için, depoda bekletip ofise satamayan, çok daha düşük bir paraya tefecilere kaptıran da gene küçük üretici köylülük olacaktır.

Küçük ölçekli tarımsal üretimi sürdürmenin giderek imkansız hale gelmesi ve kırdaki geçinme olanaklarının tükenmesi, milyonlarca kır emekçisinin kentlere akın etmesine yol açacaktır. Kent ise onlar için kurtuluş değil, tersine sorunların, açlık ve sefaletin daha da derinleşmesi anlamına gelecektir.

Emperyalist sömürü ve yıkım politikalarından zarar gören küçük üretici köylülüğün ve kır proletaryasının çıkarı, bugünkü yakınma ve tepkilerine aldanıp kır burjuvazisinin peşinden gitmekte değildir. Onların gerçek kurtuluşu işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği mücadeleye omuz vermekten geçmektedir.

Buğday taban fiyatında oynanan oyunlar

Son günlerde MHP’li bakan ile İMF memuru Kemal Derviş arasında buğday taban fiyatı konusunda bir sözde “kriz” yaşandı. MHP’li bakan çiftçiyi çok düşünüyormuş gibi adeta yırtındı ve büyük bir çabayla bir dahaki seçimlerde “Ben böyle olsun istemedim ama gücüm yetmedi, elimden bu kadar geldi”

diyebilmenin yolunu aradı.

Sanki bir ay önce şeker yasasına imza atan, önümüzdeki günlerde tütün yasasına atacak olan, böylece onbinlerce köylüyü yıkıma sürükleyen kendisi değilmiş gibi.

Bu yıl yaklaşık 16-18 milyon ton buğday üretimi bekleniyor. TMO bu mahsulün 3.5-4 milyon tonunu almayı hedefliyor. İMF’ye sunulan “niyet mektubu”na göre, taban fiyatının 156.000 TL olması gerekiyordu. Tarım Bakanlığı 158.000 TL olan buğdayın maliyetine kamu işçileri için ilk aşamada sözü edilen yüzde 18’lik zam oranını yansıtarak, 186.000 TL’lik bir fiyat çıkardı. Sonuçta “kriz” çözüldü, antlaşma sağlandı.

Bizler bu ülkede batan bankalara milyonlarca

doları peşkeş çekenlerin amacını çok iyi biliyoruz. Bunlar koltuklarında üreten emekçinin değil bir avuç asalağın hakkını korumak için oturmaktadırlar. Derviş ise, emperyalist tekellerin alacaklarını tahsil edebilmek için memur edilmiş bir asalaktır.

TMO’nun alabileceği buğdayın bedelinin önemli bir bölümünün tefecilere gideceği gün gibi ortadadır. Çünkü köylü kış döneminden çıkmaktadır ve para ihtiyacı had safhadadır. TMO’nun ödeme politikalarından dolayı köylü ürettiği buğdayı TMO’ya satmak gibi bir lükse sahip değildir. Ürününü en kısa sürede tefecilere ucuz fiyata verip borçlarını kapatmak zorundadır. Sonuçta fiili olarak köylü buğdayını 100-130 bin TL civarında bir fiyata ancak satabilecektir. Kazanan bir kez daha üreticinin kanını emerek geçinen asalak tefeciler olacaktır.

Bir diğer konuysa, köylüyü destekleme maskesi altında verileceği söylenen ek paradır. Bu da açıklanan taban fiyatın içindedir. Bu destekleme fiyatını da buğdayını TMO’ya satanlar alabilecektir ki, bunlar da asalak tefeciler ve kır burjuvazisinin kodaman kesimleri olacaktır.

T. Yıldız

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine <i>(Tükendi)</i>	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı <i>(Tükendi)</i>	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu <i>(Tükendi)</i>	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi <i>(Tükendi)</i>	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi <i>(Tükendi)</i>	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık <i>(Tükendi)</i>	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları <i>(Tükendi)</i>	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar <i>(Tükendi)</i>	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri <i>(Tükendi)</i>	500.000 TL.
20-	Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi <i>(Z.Ekrem’e Cevap)</i>	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü <i>(broşür)</i>	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

Kıbrıs'ta MGK patentli kirli ve kanlı operasyon!

Geçtiğimiz hafta Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan bir dizi gelişme, Türk devletinin yeni bir kirli operasyonunu işaret ediyor. 24 Mayıs'ta işgal karşıtı yayın çizgisiyle bilinen Avrupa gazetesinin bombalanmasını, bir gün sonra hükümetin istifası izledi. Yeni hükümetin kuruluş çalışmaları devam ederken, MGK toplanarak Kıbrıs konusunda bilinen tezlerini sert bir üslupla yineledi. Kıbrıs'ta iki devlet ve iki halk olduğu, sorunun çözümü için bu durumun tanınması gerektiği, Türk devletinin bu yaklaşımdan geri adım atmayacağı ifade edildi. Bu gelişmeler, oldukça kaba bir biçimde yürütülen operasyonun birbirini tamamlayan halkalarını oluşturmaktadır. Sermaye devleti Kıbrıs'taki işgal ve egemenliğini sürdürebilmek için kirli bir operasyon başlatmış durumdadır.

Türk devleti, yıllardır adada tahakkümünü sarsacak nitelikteki her gelişmede, bu tür kirli operasyonlara başvurmuştur. Bu operasyonlarda hep bombalama, cinayet vb. yöntemler kullanılmıştır. Kukla rejimin yaşadığı her tıkanıklık, bizzat MGK'da hazırlanan müdahale planlarıyla kaba biçimlerde aşılma yoluna gidilmiştir. Geçen yılki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, Denктаş karşısında aday olan Eroğlu'nun adaylıktan geri çektirilmesi, bunun son ve çarpıcı örneklerinden biridir.

Son kirli operasyonun, Türk devletinin ada üzerindeki konumunu yitirme tehlikesiyle yüzyüze kaldığı bir dönemde gerçekleşmesi oldukça dikkat çekicidir. Gerek uluslararası planda içerisine alındığı abluka, gerekse bizzat işgal altında tuttuğa topraklarda yaşadığı sıkışma, Türk devletini yeni bir kaba operasyona başvurmak zorunda bırakmıştır.

Son dönem tablosu üzerinden anlamını bulan kirli operasyon

Son dönemde sermaye devletinin gerek uluslararası planda, gerekse Kuzey Kıbrıs'ta giderek sıkıştığı bir gerçektir. Güney Kıbrıs'ın AB ile tam üyelik görüşmelerine başlamasıyla ABD ve AB'nin sorunun çözümü konusunda yoğunlaştırdıkları baskıların yanı sıra, Kuzey Kıbrıs halkı da Türk devletinin işgal ve tahakkümüne karşı öfkesini artık açıkça ifade etmeye başlamıştır. Uzun yıllar sonra Kuzey Kıbrıs halkı alanlara çıkarak, işgal karşıtı eylemliliklerde bulunmaktadır. ABD ve AB'nin son dönemde attıkları adımların Türk devleti üzerinde geçmişten daha fazla etkili olmasının temel nedenlerinden biri budur.

İşgal sonrasında tüm baskılara karşın Kuzey Kıbrıs'taki egemenliğini zaman içerisinde pekiştiren Türk devleti, şimdi içeride büyüyen tepki nedeniyle köşeye sıkışmış durumdadır.

Diğer yandan, ABD ve AB'nin attıkları adımlar, tersinden K. Kıbrıs'ta siyasal dengeleri sarsmakta, işgal karşıtı mücadeleyi koşullayan bir etkene dönüşmektedir. Çünkü Güney Kıbrıs yönetimiyle AB arasındaki tam üyelik görüşmeleri adanın tümü üzerinden yapılmaktadır. Eğer K. Kıbrıs işgali sürerse, Kıbrıs'ın tümünü kapsayan AB üyeliği fiili olarak Kuzeyi dışında bırakacaktır.

K. Kıbrıs 27 yıldır işgal altındadır. Kıbrıslı

emekçilere faşist zorla beraber onursuzca bir yaşam dayatılmıştır. K. Kıbrıs iktisadi olarak çökertilerek Türk devletinin üç-beş kuruşuna muhtaç hale getirilmiştir. Adanın güneyinde ise görece bir ekonomik gelişkinlik, yüksek bir yaşam standartı söz konusudur. Bu farklılık, K. Kıbrıs halkı tarafından tutulan yolun sonucu olarak görülmekte, AB'ye üyeliğin kaybedilmesi, yaşamlarını bir parça düzeltmek için önlerine çıkan fırsatın kaçırılması olarak değerlendirilmektedir.

Diğer yandan Türk devleti tarafından

K. Kıbrıs halkına ağır bir sosyal yıkım paketi dayatılmıştır. Yaşadığı ağır ekonomik kriz nedeniyle sermaye devleti farklı bir adım atamamaktadır. Bu nedenle bir kez daha kirli ve kaba yöntemlere başvurmak durumunda kalmaktadır. Hükümete kaba bir müdahaleyle beraber, AB üyeliğini bayrak yaparak işgale karşı cepheden tutum alan Avrupa gazetesine karşı bir MGK operasyonuna başvurmuştur.

Sonuçta K. Kıbrıs halkı şu an somut iki seçenek görmektedir: *Ya TC patentli yıkım paketi, ya da AB üyeliğiyle gelecek refah ve demokrasi!* Bu bilinç düzeyi, bugün işgal karşıtı toplumsal muhalefetin zayıf karnını oluşturmakla birlikte, onun büyümesini koşullayan bir etkindir aynı zamanda.

Bu iki seçenek ekseninde yaşanan taraflaşma siyasal cephede bir parçalanmaya yol açmıştır. Örneğin, bugün operasyonla dağıtılan hükümetin bileşenlerinden TKP, Kıbrıs görüşmelerinin yeniden başlatılmasını istemekte, Güney ile birleşme yönünde belirgin bir tutum gösterebilmektedir. Büyümekte olan toplumsal muhalefet de bu tutuma güç vermektedir. Bundan dolayı iç siyasal cephede tam bir tıkanma ile yüzyüze kalınmıştır.

Operasyon'un ikili yönü

Yürütülen operasyonun içe dönük yönü; Türk devletinin K. Kıbrıs'taki egemenliğini sarsan işgal karşıtlığını, yıkım saldırısına karşı gelişen kitlesel-militan emekçi hareketini ezmek; siyasal planda

yaşanan parçalanmaya son vermektir. Dışa dönük yönü ise, emperyalistlerin attıkları adımları dengelemek, oluşturulan basıncı bir nebze olsun boşa çıkarabilmektir. Birbirine sıkı bir biçimde bağlı bu iki hedef, operasyonun tüm halkalarında kendisini ortaya koymaktadır.

Siyasal tıkanıklık mevcut hükümetin dağıtılmasıyla aşılmaya çalışılmıştır. Ama bu sadece ilk adımdır. MGK'nın bir yıl öncesinde hazırladığı eylem planına göre hedef başkanlık sistemidir. Yani göstermelik kurumları da bir yana iterek, açıktan bir Denктаş

dükaliğini egemen kılmaktır. Nitekim, Kıbrıs'taki hükümet operasyonu sonrasında Ecevit bu gerçeği şöyle dile getirmiştir: *"180 bin nüfuslu, Türkiye'nin ilçesi, ili kadar bir yer, hem cumhurbaşkanı hem başbakan var. Bu olmamalı. Türkiye'de karşıyım, ama il kadar bir yerde devlet başkanlığı sisteminin doğru olduğunu düşünüyorum."*

Siyasal cephede atılacak adımlar, ekonomik yıkıma ve işgale karşı büyüyen toplumsal öfkenin her türlü kanlı ve kirli yöntem kullanılarak bastırılacağına göstergesidir. Hükümet operasyonu ile Avrupa gazetesinin bombalanması aynı günlere denk getirilerek, bu açıkça ortaya konulmuştur. Siyasal cephede tahkim, iç çatlıkları ortadan kaldırarak, toplumsal muhalefetin faşist terör ve zorbalıkla ezilmesini kolaylaştıracaktır. Avrupa gazetesinin bombalanması, AB üyeliği yönünde beliren güçlü eğilimin önünü almaya, böylece emperyalist merkezlerin yarattıkları basıncı göğüslemeye hizmet etmektedir. MGK toplantısı öncesinde Kıbrıs'tan sorumlu bakan Şükrü Sina Gürel'in Amerika Kıbrıs Özel Temsilcisi Tom Weston ile yaptığı görüşmede ifade ettikleri bu açıdan dikkate değerdir. Sina Gürel şunları söylemektedir: *"Avrupa tarafsızlık noktasında güvenimizi kaybetti. Birlik önemli bir hedef ama, uğrunda Kıbrıs'ı gözden çıkaracağımız bir hedef değil. Kimsenin 45 mil ötemizdeki Kıbrıs'ı alıp, başka yere götürmesine izin vermeyeceğiz. Birliğe üyeliğimiz zaten en yakın vadede 15 sene. 15 sene dalda durup durmayacağını bilmediğimiz bir kuş için, neden elimizdeki kuşu bırakalım."*

Bu mesaj MGK toplantısında da tehditkar bir üslupla emperyalist merkezlere bildirilmiştir. Böylece kirli operasyonun diğer ayağı da tamamlanmıştır.

Gerçek kurtuluş ve bağımsızlık için!

Kıbrıs halkı özgürlük ve kurtuluşa giden yolu açabilmek için bu kirli operasyonları boşa çıkartmak durumundadır. Bu, uzun yıllar sonra hem işgale ve hem de sosyal yıkıma karşı ortaya konulan kitlesel militan mücadelenin daha üst boyutlara taşınabilmesini gerektirmektedir. Ancak, işbirlikçi rejimler ve onların efendileriyle birlikte emperyalizmi karşısına almayan bir kurtuluş mücadelesi başarı kazanamaz, yalnızca efendi değiştirmeye hizmet eder. Bugün AB'yi alternatif görenlerin en büyük açmazı da budur.

Kuzey Kıbrıslı işçi ve emekçiler yollarını bu türden gerici hayallerden ayırmalıdır. İşçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu ve gerçek bağımsızlık, emperyalist-kapitalist zincirin parçalanıp dışına çıkılmasıyla kazanılacaktır.

Kıbrıs'taki son gelişmeler üzerine Sosyalist Gerçek gazetesi tarafından yapılan açıklamalardan...

Yaşanacaklardan TC ve sözde KKTC devleti sorumlu olacaktır!

Kuzey Kıbrıs'ta yayımlanan günlük Avrupa gazetesinin yazarları ölümle tehdit edilmektedirler. Bu gazete bir muhalefet gazetesidir ve günlük olarak düzenin yanlışlarını ortaya koymaktadır. Geçen yıl ajan suçlamasıyla tutuklanmışlardır. Halk kitleleri tarafından yürütülen uzun bir kampanyanın ardından, getirdikleri suçlamaları ispatlayamayan yetkililer kendilerini serbest bırakmak zorunda kalmışlardır. 200 bin kişilik nüfusa sahip bir bölgede 15 bin kişi tarafından “Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz!” sloganıyla karşılanmışlardır.

Daha sonra Kuzey Kıbrıs'ta bombalar patlamıştır. Bir tanesi başbakanın evinin önünde patlamıştır. Cumhurbaşkanı'nın yandaşları Başbakan'ın bombayı kendisinin koydurduğunu iddia etmektedirler. Bir işadımı, birçok politikacının arkadaşı olan birisi tarafından, yine aynı politikacılar tarafından sağlanmış bir tabancayla polisin gözü önünde öldürülmüştür. Başka bir bomba da, dürüst olmayan bir şekilde bankalarını iflas ettiren ve bu şekilde de birçok küçük tasarruf sahibini zor durumda bırakan bankacılarla ilgilenen bakanın evine yakın bir yerde patlamıştır.

Bunlar Kuzey Kıbrıs'ta yöneticilerin, hırsız işadamlarının kendi aralarındaki iç dalaşmalar olarak görülmektedir.

Ancak ülke bunların faaliyetleri sonucunda öylesine bir ekonomik karmaşaya girmiştir ki, muhalefetin, özellikle de günlük bir gazetenin kendilerini her gün teşhir etmesini istememektedirler.

Böylece, kendi kirli işlerini yürütmesi için üniformalı ve gizli polisi hazırlarken, bir yandan da (EOKA'nın Türk versiyonu olan) TMT'yi yeniden oluşturmaktan söz etmeye başlamışlardır. Cumhurbaşkanı “Örgüt” olarak imza atan kimselerden mektuplar aldığını söylemektedir. (Cumhurbaşkanı, imzalardan bazılarını tanıdığını ve kendilerini sarayına davet edip kendileriyle sohbet edeceğini söylemektedir?!)

Bütün bunlar Avrupa yazarları tarafından, sözde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ve Türkiye'nin kendilerini öldürmek için bir hazırlık olarak nitelendirilmektedir. Kendilerine de ölüm tehditleri yapılmaktadır.

Birleşmiş Milletler tarafından tanınmayan “Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti” hükümeti ve Türk “Barış Kuvvetlerini” yöneten generaller ve söz konusu cumhuriyetin ordusu bütün bu olayların kendilerini ilgilendirmediğini söylemektedirler. Avrupa yazarlarına veya onları destekleyen yoldaşların herhangi birisine bir şey olacak olursa, bunun sorumluluğu tümüyle KKTC'nin seçimsiz işbaşına gelmiş Cumhurbaşkanı Denktaş, Başbakan Eroğlu ve koalisyon ortağı Akıncı, Türk Konsolosu, iki silahlı gücü yöneten iki Türk generali, polis gücü ve istihbarat servisine ait olacaktır. Türkiye ve yöneticileri de bu kişilerin arkasında duran gerçek katiller olacaktır.

Ölüm mangaları bu kişiler tarafından örgütlenecek ve herhangi bir ölüm olayı bunların sorumluluğu olacaktır.
(...)

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek/Londra Bürosu

Olayların seyri bombalayanın devlet olduğunu gösteriyor...

Bombalama öncesindeki gelişmeler de şöyledir:

1. TMT-B'yi oluşturan kimselerin Cumhurbaşkanı'nın resmi yardımcıları olarak çalıştıkları bilinmektedir.
2. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Kuzey Kıbrıs'la ilgili kararının hemen ardından kendisini Milliyetçi Halk Hareketi olarak adlandıran sağcı bir örgüt oluşturulmuştur. Devletin TV kanalının haberlerinde Avrupa'yla ilgili hiç bir haber yer almazken, bu örgütün kuruluşuyla ilgili sürekli haberler verilmekte ve bildirileri okunmaktadır. Bu hareket henüz yasal değildir. Bunlar aynı zamanda Avrupa Mahkemesi'nin kararlarını doğru bulanların öldürülmesi için çağrı yapmaktadırlar.
3. Başbakan Yardımcısı Akıncı, parlamentoda, söz konusu yasadışı sağcı örgütün yasa dışı kurucusunun, resmi bir kuruluş olan Sivil Savunma Örgütü olduğunu açıklamıştır. Türk Silahlı Kuvvetleri Genel Merkezi'nin, yani General Kıvrıkoğlu'nun açıklama yapmasını istemiştir. Türk Silahlı Kuvvetleri, Kuzey Kıbrıs'taki bütün güvenlik güçlerini doğrudan kontrolü altında tutmaktadır.
4. Öğretmenler, yasal ve bütün yurttaşların hakkı olması gereken bir protesto yürüyüşü düzenlediklerinde polis tarafından saldırıya uğramış ve dövülmüşlerdir. Polis, aynen Türkiye'deki kardeşleri gibi hareket etmeleri, başka bir deyişle adalete hiç bir saygı göstermemeleri ve insanlığa karşı acımasız olmaları amacıyla eğitilmekte ve teşvik edilmektedir.
5. Başka bir muhalefet gazetesi olan Yeni Düzen muhabiri Tema Irgat da ölümle tehdit edildiğini belirtmiştir.
6. Bombalama olayından bir iki saat önce YBH parti merkezine Kara Harp Okulundan 545 tane “**sizin ananızı belleyeceğiz**” yazılı e-mail geldi.
7. Şimdi de Avrupa gazetesinin matbaası bombalanmıştır. Bildiğiniz gibi aynı matbaa birkaç ay önce tekrar bombalanmıştı.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek/Londra Bürosu

Avrupa gazetesinin bombalanmasından sonra Kuzey Kıbrıs'ta imza kampanyası açıldı...

Bu memleketi emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine teslim etmeyeceğiz!

Değerli Avrupa gazetesi kadrosu ve duyarlı Kıbrıs halkı;

Bütün bu yapılanlar yetmezmiş gibi, bazılarının hala daha Avrupa gazetesi çalışanlarının üzerine “çamur” atmaya çalışması, ve bu son bombalama olayını da bizzat kendileri yaptı demesi, onların bu yapılan bombalama hareketinin tam bir yeraltı örgütü gibi, planlı ve psikolojik mekanizmalarla çalıştığını gösteriyor. Bir de Sayın Cumhurbaşkanı, “bombalayanı bulup ihbar edene ve kanıtlayana beş milyar ödül” vaadettiğini söylüyor! Bu ne demektir? Bu işler kanıtlanamaz, kanıtlarsanız size ödül veririz! Öyledir elbette!. “Yeraltıcılığın” ve sahtekarlığın belgesi olmadığını, TMT zamanında bizzat TMT tarafından öldürülen faşist düzen karşıtı aydınlarımızdan biliyoruz! Artık halkın kime ve neye inanacağını size bırakıyoruz!.

Avrupa gazetesine destek veren ve de onlar gibi düşünen, bu ülkenin bağımsızlığı için ortak bir mücadeleyi isteyen, göğüslemeye hazır tüm kesimleri destekleyip yardım etmeye hazırız. Bir matbaa bombalama ile tüm “kendilerine aykırı” sesleri kesebileceğini sananlar bu sabah tüm gazete bayiiilerinde Avrupa gazetesini görünce cevaplarını aldılar sanırız. Artık bağımsızlık mücadelemizde herşeyi göze aldığımızı bilerek size desteğimizi belirtiyoruz. Bilmenizi isteriz ki Avrupa gazetesine veya diğer sol yayın organlarına ve “Bu Memleket Bizim” diyen ve geleceğini bu topraklarda arayan herhangi bir Kıbrıslı vatandaşa olabilecek her türlü zararın sorumlusu olarak DEVLET'i tutacağız ve de bunu tüm dünya basınına iletmek için her çabayı sarfedeceğiz.

Artık bir bireye veya bir matbaaya saldırı diye bir olgu kalkmıştır, tüm bunlar

bütün Kıbrıslılara yapılan saldırılardır; tüm halkımıza, Türkiye'ye ilhakı dayatma acizliği içinde yapılmış boş ve sonuçsuz kalmaya mahkum, sahibine geri dönecek olan çaresiz kıvranışlardır. Bizim Kıbrıs'ımızdan ve özgürlüğümüzden başka kaybedecek bir şeyimiz yoktur. Ne üstüne yapıştığımız koltuklar, ne kasadaki dolarlarımız ne de bankalardan hortumladığımız halkın paraları vardır; bizim sadece Yurtseverliğimiz vardır. Bu Memleket Bizim! Avrupa gazetesine geçmiş olsun der ve yazılarınızın kesintisiz devamını dileriz. Her zaman Gazetenizi bayiiilerde ve de internette görmek istiyoruz. Tüm “bağımsızlıkçı” seslerin yayılması için.

Bu Memleket Kıbrıslılar'ındır, sadece Kıbrıslıların kalacaktır. Ne emperyalizme, ne de onun yerli ve yabancı işbirlikçilerinin kirli emellerine **terkedilemez! Terketmeyeceğiz!** Bunu herkesin bilmesini isteriz. **Herşey demokrasi için!**

Bir grup duyarlı yurtsever vatandaş

Bu imza kampanyasına destek için isminizi yazdırmak istiyorsanız **Bu memleket bizim@yahoo.com** adresine isminizi göndermeniz yeterli. Örgütler örgüt isimleriyle katılabilirler.

Ayrıca Kıbrıs durumuyla ilgili geniş bilgi için

<http://www.st-cyprus.co.uk>

ve **<http://www.avrupagazetesi.co.uk>**

Angola'da savaş ve tekellerin oyunları

Angola'da isyancı UNITA birlikleri ve Angola ordusu arasında yeniden çatışmalar yaşanıyor. UNITA'nın son saldırısı dört haftadır sürüyor, top atışları Başkent Dombo Grande'nin 100 km uzağından duyuluyor.

Angola'daki UNITA birlikleri, aldıkları büyük darbelere karşın, belli bir askeri güce sahipler. Köyleri ve şehirleri basıyorlar. Bulgaristan, Romanya, Ukrayna gibi Doğu Avrupa ülkelerinden aldıkları silahlarla savaşıyorlar. Ayrıca Togo, Burkina Faso ve Fildişi sahillerinin hükümetleri UNITA'nın müttefikleri ve onlara her türlü yardımı yapıyorlar. Örneğin Togo'nun Bulgaristan'dan 6300 RPG-7 anti panzer roketi UNITA için satın aldığı biliniyor. Bu üç Batı Afrika ülkesi UNITA'nın, Angola'ya saldırılarda bulunabilmesi için, sınırlarını ihlal etmesine izin veriyorlar. Elmas ticareti boykotunu kırmak için UNITA, Güney Afrika ve Portekiz'den yararlanıyor.

Güney Afrika'nın özel uçak şirketi Cess Air ve Air Pass, Güney Afrika ve Ukraynalı şahıslara ait. Şirket Arap Emirlikleri'ne kayıtlı bulunuyor ve Savimbi için akaryakıt temin ediyor. Ayrıca silah ve diğer askeri araç gereçlerle Angola'daki UNITA kamplarına uçuyor.

Güney Afrika'da eski Apartheid rejiminin gizli adamı Portekizli A.Taixeira, Güney Afrika firması Lydhurst üzerinden Savimbi'leri destekliyor. Bu kuruluşun elmas firması Works ile sıkı bağları var ve paralar Güney Afrika'da paralı askeri birlik Excutive Outlook'a yatırılıyor (Bu birlik şu an Güney Afrika'da yasak). Özel güvenlik hizmetinde bulunan Apartheid ordusunun kurucularından birçoğu bir dönem Savimbi'lerle dayanışma çerçevesinde kullanıldı.

UNITA, Angola'nın 1975'te Portekiz sömürgeciliğinden kurtuluşundan bu yana, marksist olduğunu açıklayan hükümete karşı savaşıyor. Güney Afrika'daki Apartheid rejimi ve batılı güçler Angola'daki iç savaşı destekliyorlar. Geçen süreçte bir milyon insan yaşamını yitirdi. Mayınlardan ağır yaralananların sayısı 70 bin olarak tahmin ediliyor. Ve halen 2.8 milyon Angolalı kendi ülkesinde ve dışarda göçmen kamplarında yaşıyor.

Angola'daki iç savaştan kazançlı çıkan kim?

(11 Mayıs '001 tarihli Junge Welt'ten çevrilen bu röportaj, Almanya'nın Offenbach kentinde "Organization Connection" isimli derneğin bir çalışanı ile yapılmıştır)

JW: Sizi "Angola: Petrol, Elmas... Savaş" adı altında düzenleyeceğiniz seminerler için harekete geçiren neden nedir?

- Angola'da yıllardır süren bir savaş var. Medya araştırıldığında görülecektir ki, bu unutulmuş bir savaştır. Angola'da Portekiz sömürgeciliğinin sona ermesinden bu yana, 1975'ten beri bir iç savaş sürüyor. Savaşın taraflarından Janos Savimbi önderliğindeki Bağımsızlık için Ulusal Birlik (UNITA) ile Eduardo dos Santos başkanlığındaki Angola Kurtuluş Halk Hareketi (MPLA) tarafından oluşturulan hükümet ordusu arasındaki savaş 1998 yılında tırmandı. Onlar ülkenin yerel zenginliklerinden yararlanarak savaşı sürdürüyorlar. Elmas ve petrol, savaşı finanse etmeye yetiyor. Bunun acısını çeken ise halk oluyor. 2.5 milyon insan ülke içinde ve dışına göçmen durumunda. İnsanlar zorla silah altına alınıyor. Yapılan baskınlarda 10 yaşındaki çocuklar bile askeri birliklerce tutuklanıyor. Tüm bunlar hakkında bilgilendirme çok az. Ülkede savaşa karşı olan kuruluşlar hakkında bilgilendirme yok. Biz bu yüzden bu tür seminerler ve faaliyetlerle bu gidişe karşı koymak istiyoruz.

JW: Savaştan kazancı olan kimler? Silah satan ülkeler hangileri?

- İç savaşın ekonomisi Angola'da rüşvet ile çalışıyor. Askeri aygıtını yaşatabilmesi için ülkenin uçsuz bucaksız petrol kuyuları MPLA hükümetinin hizmetinde. UNITA ise, Birleşmiş Milletler ambargosuna rağmen, elmas ticaretinden hiç de kötü bir kazanç sağlamıyor. Her iki taraf üzerinden de uluslararası tekeller, Angola halkının kanı üzerinde, kârlarına kâr katıyorlar. Yine her iki taraf üzerinden silah üreticileri, eski ve yeni silahlarını pazarlayarak, hiçbir şekilde kurumayan bu pazardan kazanç sağlıyorlar. Alman Bankaları ise yeni petrol tarlalarının sömürülmesine yatırım yapıyorlar. Bayerische Landesbank, Hypo-Bank, Dresdner Bank Luxemburg, Texaco, Exxon, Total Final Elf, BP Amoco ve diğerleri, Angola'nın siyah altınından kazanç sağlıyorlar. Texaco ayrıca devlete ait petrol şirketi Sonangol ile Luanda'da 2 milyar dolara sıvı gaz fabrikası inşa etmeyi planlıyor. Petrol ihracatı, yıllık 800 milyon Amerikan doları ile, MPLA hükümetinin kasalarını dolduruyor. Bununla bir milyar dolarlık silahlanma bütçesi karşılanıyor (ülkenin milli gelirinin %25'i). De Beers ve Diamond Works, elmas ticaretinden yarar sağlayanlar. Savaşı sürdürenleri destekleyen ülkelerin listesi oldukça uzun. Aralarında İngiltere, Amerika, Hollanda, Portekiz, Brezilya ve Rusya da bulunuyor. Bulgaristan ve Ukrayna UNITA'ya silah satarak kârlarını ikiye katlıyorlar.

JW: Angola'da savaşa karşı ne tür eylemler yapılıyor?

- Enklave Cabinda'da kadınlar, kocalarının, erkek kardeşlerinin ve oğullarının zorla silah altına alınmasına karşı protesto eylemleri yapıyorlardı. Bu protestolar her defasında vahşice bastırıldı. Ama sonunda silah altına alma uygulanamaz hale geldi. Bundan başka sivil toplum örgütleri ve tanınmış şahsiyetler savaşa karşı duruyorlar. Medya üzerindeki tüm baskılara rağmen çalışanlar işlerini sürdürdüler ve savaşı sürdürenler üzerinde basınç uygulamak için haberler yaptılar. (...)

Dünyadan kısa kısa...

Yunanistan: Dışişleri Bakanlığı çalışanlarının grevi

Yunanistan'da Dışişleri Bakanlığı'nda çalışan emekçiler, 28 Mayıs Pazartesi günü 24 saatlik bir uyarı grevi gerçekleştirdiler. Grevin bakanlıkta görevli memurların emeklilik ve maaş düzenlemeleriyle ilgili taleplerinin hükümet tarafından karşılıksız bırakılması nedeniyle yapıldığı açıklandı. Dışişleri Bakanlığı'nda görevli memurların seslerini duyurabilmek için grevden başka çareleri kalmadığı vurgulandı.

Filistin halkına enternasyonal destek

ABD ve İsrail'in katliamcı yüzünü teşhir etmek ve Filistin'i desteklemek için 24 Mayıs günü yüzlerce Avrupalı ve ABD'li gösterici Ramallah'taydı. Eylemde Filistin'in bombalanmasını protesto eden dövizler taşında, sloganlar atıldı.

İngiltere: Irkçı saldırılara sert protesto

Asyalı göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı Manchester kentinin Oldham kasabası, aynı zamanda bir işçi kenti olarak biliniyor. 26-27 Mayıs 2001 tarihleri arasında Asyalı bir ailenin evinin ırkçı İngiliz gençler tarafından taşlanmasıyla olaylar ateşlendi. Saldırı üzerine sokağa dökülen çoğu Bangladeş kökenli 500 kadar Asyalı genç, ırkçı saldırıları protesto için eylem başlattı. Tuğla ve molotof kokteylleriyle eyleme geçildi. Arabalar yakıldı, beyazların gittiği bilinen 5'ten fazla birahaneye molotof kokteyli atıldı, polis otoları kullanılamaz hale getirildi. Bu arada polisin kentteki kontrolü kaybettiği kaydedildi. Eylemde 25 kişinin yaralandığı, 12 kişinin tutuklandığı açıklandı.

Güney Kore: Daewoo işçilerinin eylemleri sürüyor

Amerikan otomobil devi General Motor geçtiğimiz günlerde G. Kore'nin üçüncü büyük otomobil tekeli Daewoo'ya talip oldu. Görüşmeler önümüzdeki günlerde başlayacak. İşyerlerinin General Motor tarafından satın alınacağını duyulmasından sonra Daewoo işçileri yeniden protesto eylemlerine başladılar. İşyerlerini kapanmasının kitlesel işsizliğe neden olacağı endişesiyle işçiler uzun süredir direniyordu. Endişeleri haksız da sayılmaz. Şu ana kadar 16 bin işçinin üçte biri işten atılmış durumda. General Motor'dan önce Ford Daewoo'ya talip olmuş ve geçtiğimiz Eylül ayında ani bir kararla talebini geri çekmişti. Daewoo'ya geçtiğimiz Haziran ayında ise Daimler-Chrysler ve ortağı Hyndai ile General Motor ve Fiat ortak talip olmuşlardı. Otomobil tekelleri için G. Kore'nin otomobil pazarını ele geçirmek büyük bir önem taşıyor. Birincisi, Daewoo'nun üretim kapasitesi yıllık 2 milyon otomobil. İkincisi ve daha da önemlisi, G. Kore'yi Asya'nın en hızlı büyüyen otomobil pazarı durumundaki Çin'e sıçrama tahtası olarak kullanmak.

Kenya'da ABD emperyalizmine protesto

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell Kenya gezisi sırasında protesto edildi. AIDS karşıtı eylemciler döviz ve pankartlarıyla ABD'yi ucuz ilaç için yeterince çaba göstermemekle suçladılar.

Bir zavallı “Aydın”ın liberal hezeyanları...

Devrim kaçkınlarının devrimcilere bitmeyen kini

Aylardır direniş karşısında sessiz kaldınız, katliamı ve ölümleri kılınızı kıpırdatmaksızın boş gözlerle, duygusuzca izlediniz. Şimdi ise direnişe kirli dilinizi uzatıyorsunuz. Böylece faşist devletin kanlı ve kirli icraatlarına, onun dirinişi bitirme planlarına ortak oluyorsunuz. Ama şunu iyi bilin ki, devrimci tutsaklar her türlü bedel pahasına direnişlerini sürdürdüler, sürdürecekler. Ta ki emperyalist efendilerce de desteklenen F tipi saldırısı püskürtülene, direniş zafere ulaşincaya kadar. Siz ve sizin gibiler ise bu görkemli zaferin altında ezilecek, utançlarıyla başbaşa kalacaklardır!

30 Mayıs tarihli Evrensel gazetesinde Ölüm Orucu Direnişi’ne ilişkin, Aydın Çubukçu isimli bir “görevli” memur tarafından kaleme alınan, ibretlik olduğu ölçüde utanç verici bir yazı yayınlandı. Yazı *“Açmazdan çıkmak!”* başlığını taşıyor ve Ölüm Orucu Direnişi’ne devletten geri kalmayan bir üslup ve argümanlarla saldırıyor. Böylece, EMEP’in durduğu yeri ve direnişe bakışını tüm açıklığıyla ortaya seriyor.

Aydın Çubukçu hezeyanlar içinde devrimcilere ve devrimci örgütlere saldırıyor. Düşmanın bile saygı duymak zorunda kaldığı direnişe “yaşasın” denilmesini münasebetsizlik olarak görüyor ve bu kararlılığı gösteren devrimcilerin “eriyerek ve çürüyerek” öldüğünü söylüyor. Düzenin icazet alanına boylu boyunca uzananların, ölümüne direnmek gibi bir sorunu olmayanların, doğal olarak “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi!” şiarına sahip çıkmaları beklenemez. Ama böylelerinin yapması gereken hadlerini bilmek, dillerini tutmaktır. Fakat onlar, Deniz Gezmişler sözkonusu olduğunda, “boyun eğmemek” üzerine, “kendini adamak” üzerine ahkam kesen bu mirasyedi liberaller, bu aynı dönemde, Ölüm Orucu Direnişi’ne karşı-devrimin argümanlarıyla saldırmak utanmazlığını gösterebiliyorlar.

Faşist devlet aylardır zindanlarda kan döküyor. İşkenceler bitmek bilmiyor. Aydın Çubukçu ve liberal takımı susuyorlar. Ne zamanki direniş büyük bedellerle vicdanları sarsıp, ilerici kesimleri harekete geçiriyor, işte o zaman istemeyerek de olsa yapılan etkinliklere katılma lütfunda bulunuyorlar. Ama yarı gönüllü olarak, sinsice direnişin altını oyarak... Artık yenilindi, bedel ödemenin anlamı yok, yenilgi kabul edilip direniş bitirilsin gibi sözlerle kendi ruhsuzluklarını da buralara taşımaya çalışıyorlar.

Bu ruhsuz liberaller tüm devrimci değerlerini 12 Eylül’le beraber düzenin ayakları altına serdiler. Faşist zor karşısında dümen kırıp tatlı sulara yelken açtılar. Ama öyle anlaşıyor ki, bataklığa giden yolda olduk yerde de durulmuyor. Dün devrimci değer adına ne varsa faşist düzenin ayaklarına serenler, şimdi insani

değerlerini de teslim etmeye başlıyorlar.

Aydın Çubukçu saldırmaya devam ediyor. Tam bir polis şefi üslubuyla buyuruyor: *“... iyi niyetlerin ‘cepte keklik’ olduğuna inanan, ... ölümün ve hücre tipi cezaevlerinin yarattığı tepkiyi kendi dar çıkarı için kullanmaya kalkışan şefler...”* Bu sözleri olsa olsa faşist devletin paralı bir uşağı söyleyebilir. Aydın Çubukçu ve liberal takımı bilmelidir ki, devrimciler ne onun zehirli “iyiniyeti”ne muhtaçtırlar, ne de onun bu kirli desteğini istemektedirler. Siz kendi bataklığınızda yüzmeye devam edin liberal baylar, düzenin icazet alanında teslimiyet bayrağını çekerek koruduğunuz koltuklarınızda rahat edin. Devrimciler bedel ödeyerek yarattıkları değerleri yine bedel ödeyerek koruyacaklardır. Sizin gibi, can bedeli mücadelelerle elde edilmiş değerleri pazarlayarak değil.

Aydın Çubukçu, *“en değerli taşınızı rakibin kıytırık bir hamlesini savuşturmak uğruna feda edecek duruma düşmüşseniz, buna açmaza düşmek denir”* diye buyurmayı sürdürüyor. “Rakibin kıytırık hamlesi” denilen F tipi saldırısı. F tipi saldırısını yeniden bu ruhsuz takıma anlatmak gereksiz. Çünkü onlar bu saldırının anlamını ve kapsamını çok iyi biliyorlar. Ama sorun bilmek değil. Sorun mücadele etmek, saldırıya karşı durmak. Ama mücadele etmek, bedel ödemek bu liberal ruhsuz takımının defterinde yazmıyor. Çünkü onların ne mücadele edecek takatleri, ne de inançları var.

“Görevli memur” devam ediyor: *“cezaevleriyle ilgili taleplerin hiçbirinin insan ölümüne değmeyeceğini görmek gerekiyor”* muş! Bu sözler, Aydın Çubukçu ve onun gibilerinin faşist devletin papazlığına soyunduğunu anlatıyor. Bu ruhsuz liberal devrimci tutsaklara onursuzluğu ve teslimiyeti pazarlamaya çalışıyor. Devrimci tutsaklara F tipi cezaevlerindeki TDKP artıklarının yaptıklarını öneriyor: *“Sessiz kalın, koşullara uyum sağlayın. Sınıf hareketi yükseldiğinde sizin de sorunlarınızın çaresi bulunacak!”*

Gelelim Aydın Çubukçu’nun Ertosun ve Sami Türk’ü aratmayacak sözlerine! *“Sizi zorla oraya kapatan*

devletin yıkılası cezaevlerini, ‘kalelerimiz’ haline getirmek gibi bir saçmalık uğruna ölümü göze alamazsınız!”; “‘DGM’lerin kaldırılması, 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası’nın tüm sonuçlarıyla kaldırılması’ gibi ancak uzun, sabırlı halk mücadelesiyle elde edilebilecek talepleri de ‘ölüm orucunu’nun hedefleri içine koymuş olması, işin ciddiyeti konusunda kuşkular yaratmıştır.” diyor Aydın Çubukçu.

Bu sözler, *“Onlar ayı, yıldızları istiyorlar. Örgüt disiplinlerinin bozulmasını istemiyorlar.”* diyen Sami Türk’ün sözleriyle ne kadar da benzerlik taşıyor. Benziyor, çünkü aynı bataklığın sinekleri ikisi de. Biri doğrudan saldırıyor, saldırının komutanlığını yapıyor, diğeryse onun değneğini taşıyor. İşte bütün mesele bu.

Böylesine haklı ve meşru talepler karşısında kollarını kıpırdatmayanlar, şimdi de bunlar uğruna bedel ödeyenlere saldırıyorlar. “DGM”lerin kaldırılması”, “3713 Sayılı Antiterör Yasası’nın tüm sonuçlarıyla kaldırılması” gibi taleplerin bu eylem çerçevesinde propaganda amaçlı talepler olduğunu çok iyi bildikleri halde, bilinçli bir tarzda çarpıtıyorlar. Bu konuda da devlete soldan destek sunuyorlar.

Aydın Çubukçu buyruklarını “Diyalog grubu”na getirerek tamamlıyor: *“Zamansız, yersiz ve asla karşılığı olmayan bir biçimde ölüm orucunu başlatanlar, bunun propagandası etrafında taraftar toplamaya çalışınlar, gelineen noktada artık yalnızca bir yol izleyebilirler: Bugüne kadar dayatmalarla kimi zaman çalışamaz duruma düşürdükleri ‘Diyaloğa Davet’ grubunun etkinliklerini izlemek ve çıkacak sonucu kabul etmek!”*

Bu tam bir arsızlık ve edepsizliktir. Kan ve canla yaratılan devrimci değerleri pazarlamaya soyunmaktır.

Tüm devrimci değerleri düzenin ayakları altında seren bu teslimiyetçi liberal takımı artık şunu öğrenmek zorundadır. Devrimcilerin izleyeceği yolu belirlemek, devrim davasını terkedendenlerin, devrimci onuru korumak gibi bir sorunu olmayanların, düzenin icazet bataklığını tercih edenlerin haddi değildir.

Peki devrimcilere dönük bu kinin, bu düşmanlığın, bu zavallılığın nedeni nedir? Öncelikle söyleyelim ki, düzenin bataklığında yüzenler için bu son derece anlaşılırdır. Devrim davası işçi ve emekçi kitleler içerisinde yeniden umut olmaya başladığında, bu liberal takımının ilk işi devrimcilere saldırmak olur. Çünkü bilirler ki, artık devrimcilikten, emekten bahsetmek büyük bedeller ister. Çünkü bilirler ki, artık devrim ve sosyalizm adına konuşmak onun gerçek temsilcileri varken kolay değildir. Çünkü bilirler ki, liberal işçi politikacılığıyla tuttukları “kaleler” birer birer yıkılmak üzeredir. İşte bugün devrimci tutsaklar büyük bedeller ödeyerek yeniden devrim davasını işçi ve emekçilerin gündemine sokmaya başlamışlardır. Bu

ruhsuz liberaller artık işçi ve emekçi eylemlerinde direnişin etkisi ve gücüyle karşılaşılıyorlar. Onlar 1 Mayıs’ta “İş, ekmek, özgürlük!” çığırıklanlığı yaparken, işçi ve emekçiler “İçerde, dışarda hücreleri parçala” sloganıyla direnişe dönük destek ve sempatilerini ifade ediyorlar. Onlar sendika ağalarının burjuva-liberal “Emek Programı”nın şakşakçılığını yaparken, işçiler direnişin de coşkusuyla alanları dolduruyorlar.

Devrimci değerlere düşmanlıklarını ve öfkelerini kusan Aydın Çubukçu ve liberal takımına son söz: Aylardır direniş karşısında sessiz kaldınız, katliamı ve ölümleri kılınızı kıpırdatmaksızın boş gözlerle, duygusuzca izlediniz. Şimdi ise direnişe kirli dilinizi uzatıyorsunuz. Böylece faşist devletin kanlı ve kirli icraatlarına, onun dirinişi bitirme planlarına ortak oluyorsunuz. Ama şunu iyi bilin ki, devrimci tutsaklar her türlü bedel pahasına direnişlerini sürdürdüler, sürdürecekler. Ta ki emperyalist efendilerce de desteklenen F tipi saldırısı püskürtülene, direniş zafere ulaşincaya kadar. Siz ve sizin gibiler ise bu görkemli zaferin altında ezilecek, utançlarıyla başbaşa kalacaklardır!

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ve Hüseyin Cevahir'in
anıları önünde saygıyla eğiliyoruz...

Yiğitlikleri, fedakarlıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara yol gösteriyorlar!..

Güneşi içenlerin türküsü

Bu bir türkü:-

toprak çanaklarda

güneşi içenlerin türküsü!

Bu bir örgü:-

alev bir saç örgüsü!

kıvranyor;

kanlı, kızıl bir meş'ale gibi yanyor

esmer alınlarında

bakır ayakları çıplak

kahramanların!

Ben de gördüm o kahramanları,

ben de sardım o örgüyü,

ben de onlarla

güneşe giden köprüden geçtim!

Ben de içtim toprak çanaklarda güneşi.

Ben de söyledim o türküyü!

Yüreğimiz topraktan aldı hızını;

altın yeleli aslanların ağzını

yırtarak

gerindik!

Sıçradık;

şimşekli rüzgara bindik!.

Kayalardan

kayalarla kopan kartallar

Çırpıyor ışıktaydızlanan kanatlarını.

Alev bilekli süvariler kamçılıyor

kamçılıyor şaha kalkan

atlarını!

(...)

Ölenler

döğüşerek öldüler;

güneşe gömüldüler.

Nazım Hikmet

31 Mayıs 1971'de Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan Nurhaklar'da; 2 Haziran '71'de Hüseyin Cevahir İstanbul'da katledildi.

Onlar '60'lı yılların devrimci kitle mücadeleleri içinde gençlik hareketinin militanları olarak yerlerini aldılar. Düzene karşı devrimci başkaldırının temsilcileri oldular. İnandıkları dava uğruna ölümü tereddütsüzce göğüslediler. Dönemin tüm diğer devrimci gençlik önderleriyle birlikte Türkiye devrim mücadelesinde bir kilometre taşı oldular.

Bıraktıkları direniş mirasıyla yeni kuşak devrimcilere yol gösterdiler, hep gösterecekler. Devrim davası, onlar gibi fedakar, kararlı ve başeğmez devrimcilerin omuzlarında büyüyecek.

Davaya adanmışlığın simgesi bu yiğit devrimciler parti, devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyorlar, yaşayacaklar!..

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan

Özdoğan 31 Mayıs 1971'de Nurhak'ta;

Hüseyin Cevahir 2 Haziran '71'de

İstanbul'da sermayenin katliam ekipleri

tarafından katledildiler.

Anıları partili mücadelede yaşıyor!

Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim,
akar suyun,

meyve çağında ağacın,

serpilip gelişen hayatın düşmanı.

Çünkü ölüm vurdu damgasını
alınlarına :

– çürüyen diş, dökülen et –,

bir daha geri dönmek üzere

yıkılıp gidecekler.

Ve elbette ki, sevgilim, elbet,

dolaşacaktır elini kolunu sallaya

sallaya,

dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi

tulumuyla

bu güzelim memlekette

hürriyet...

6 Aralık 1945

Nazım Hikmet

Proletaryanın büyük devrimci şairi Nazım Hikmet'i ölümünün 38. yılında saygıyla anıyoruz...

“Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine...”

Otobiyografi

1902'de doğdum
doğduğum şehre dönmedim bir daha
geriye dönmeyi sevmem
üç yaşında Halep'te paşa torunluğu ettim
on dokuzunda Moskova'da komünist
Üniversite öğrenciliği
kırk dokuzunda yine
Moskova'da Tseka-Parti
konukluğu
ve on dördünden beri
şairlik ederim

kimi insan otların kimi
insan balıkların
çeşidini bilir

ben ayrılıkların
kimi insan ezbere
sayar yıldızların adını

ben hasretlerin

hapislerde de yattım
büyük otellerde de
açlık çektim açlık girevi de
içinde ve tatmadığım yemek
yok gibidir

otuzunda asılmamı istediler
kırk sekizimde Barış madalyasının bana verilmesini
verdiler de

otuz altımda yarım yılda geçtim dört metre kare betonu
elli dokuzunda on sekiz saatte uçtum Pirağ'dan
Havana'ya

Lenin'i görmedim nöbet tuttum tabutunun başında
924'de
961'de ziyaret ettiğim anıtkabri kitaplarıdır

partimden koparmağa yeltendiler beni
sökmeli
yıkılan putların altında da ezilmedim

951'de bir denizde genç bir arkadaşla yürüdüm üstüne
ölümün
52'de çatlak bir yürekle dört ay sırtüstü bekledim ölümü

sevdiğim kadınları deli gibi kışkandım
şu kadarcık haset etmedim Şarlo'ya bile
aldattım kadınlarımı
konuşmadım arkasından dostlarımın

içtim ama akşamcı olmadım
hep alnımın teriyle çıkardım ekme paramı ne mutlu
bana
başkasının hesabına utandım yalan söyledim
yalan söyledim başkasını üzmemek için

ama durup dururken de yalan söyledim

bindim tirene uçağa otomobile
çoğunluk binemiyor
operaya gittim
çoğunluk gidemiyor adını bile duymamış
operanın
çoğunluğun gittiği kimi yerlere de ben gitmedim
21'den beri
camiye kiliseye tapınağa havraya
büyücüye
ama kahve falıma baktırdığım oldu

yazılarım otuz kırk dilde basılır
Türkiye'mde Türkçemle yasak

kansere yakalanmadım daha
yakalanmam da şart değil
başbakan filan olacağım yok
meraklısı da değilim bu işin
bir de harbe girmedim
sığınaklara da inmedim gece
yarıları
yollara da düşmedim pike yapan
uçakların altında
ama sevdalandım altmışıma yakın
sözüm kısası yoldaşlar
bugün Berlin'de kederden gebermekte
olsam da

insanca yaşadım

diyebilirim
ve daha ne kadar yaşarım
başımdan neler geçer daha
kim bilir.

Nazım Hikmet

(Bu otobiyografi 1961 yılı 11 Eylül'ünde
Doğu Berlin'de yazıldı.)

Davet...

Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdeniz'e bir kısarak başı gibi uzanan
bu memleket bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar
çıplak
ve ipek bir halıya benziyen toprak
bu cehennem, bu cennet
bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu,
bu davet bizim...

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine,
bu hasret bizim...

Onlar...

Onlar ki toprakta karınca
suda balık
havada
kuş kadar

çokturlar;
korkak,
cesur,
câhil,
hâkim
ve çocukturlar

ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destânımızda yalnız onların
mâceraları vardır.

Onlar ki uyup hainin iğvâsına
sancaklarını
elden yere düşürürler
ve düşmanı meydanda koyup
kaçarlar

evlerine
ve onlar ki bir nice mürtede hançer
iştirirler
ve yeşil bir ağaç gibi gülen
ve merasimsiz ağlayan
ve ana avrat küfreden ki onlardır,
destânımızda yalnız onların
mâceraları vardır.

Demir,
kömür
ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevdâ ve zulüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının
ve gökyüzü
ve sahra
ve mavi okyanus

ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş
olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa
basıp

doğruldukları zaman.

En bilgin aynalara
en renkli şekilleri aksettiren
onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok sözler edildi onlara dair
ve onlar için :
Zincirlerinden başka kaybedecek
şeyleri yoktur,
denildi.

TTB Merkez Konseyi:**“Susmayacak, mücadelemizi sürdüreceğiz...”**

TÜRK TABİPLERİ BİRLİĞİ MERKEZ KONSEYİ YARGILANIYOR.
GÖREVDEN ALINMA İSTEMİYLE YARGILANIYORUZ.
AMAÇ DIŞINDA FAALİYET GÖSTERDİĞİMİZ İDDİA EDİLİYOR.

“Amaç dışı faaliyet”imiz 22 Aralık 2000 tarihli bir basın açıklamamızdır. Bu açıklama, o dönemde yoğun tartışılan açlık grevi sürecini, tıbbi yönünü, müdahaleyi ve bu konudaki hekimlik tutumunu kamuoyu ile paylaşmak üzere yapılmıştır ve metin ektedir.

Bir hekim örgütünün; temel görevleri arasında olduğu ulusal ve uluslararası kabullenilmiş olan bir konuda yaptığımız basın açıklaması neden gösterilerek, hakkımızda görevden alınma istemiyle dava açılmasını olağanüstü talihsiz bir durum olarak görüyor ve kabul edemiyoruz.

Hekimler ve onlar tarafından seçilerek görev alan bizler etik değerleri biliyor, önemsiyor, mesleki değerlerimiz, uygulamalarımız ve hukukla çelişmeyen tutumumuzun doğruluğuna içten inanıyoruz.

“İnsan sorumluluktur”.

Bizler de yönetici, hekim ve insan sorumluluğumuzla; topluma olan ödevimizi yerine getirdik, getirmeye de devam edeceğiz; “Susmama”nın bu toplumda ağır bir bedeli olduğunu biliyoruz ama yalnızca bu açıklamamızdaki konuda değil, bir bütün olan özlük haklarımız, herkese nitelikli sağlık hizmeti, herkese insani bir yaşam konularında da susmayacak, mücadelemizi sürdüreceğiz.

28 Mayıs 2001 Pazartesi, saat 10:00’da

Ankara 15. Asliye Hukuk

Mahkemesi’nde yapılacak duruşma hekimlik uygulamaları, bu nedenle halk sağlığı, hepimizin ifade özgürlüğü ve demokratik bir Türkiye idealimiz için önem taşımaktadır.

TÜRK TABİPLERİ BİRLİĞİ MERKEZ KONSEYİ

Öğretim Görevlilerinden**Duyarlılık Çağrısı İlanı:****“İnsan Hücreye Sığmaz!..”**

27 Mayıs 2001 tarihinde Cumhuriyet Gazetesi’ne Öğretim Elemanları Sendikası ve Öğretim Görevlileri Derneği’nin girişimiyle bir ilan veren 300’ü aşkın öğretim görevlisi “Yetkililere Çağrımızdır. İnsan Hücreye Sığmaz” başlıklarıyla hazırlanan ilanda “Türkiye üniversitelerinde çalışan öğretim elemanları olarak üniversiteli kimliğimizin bize yüklediği toplumsal sorumluluk ve en kutsal değerın onurlu insan yaşamı olduğu anlayışıyla, cezaevlerinde süre giden insanlık ayıbının verdiği utancın dayanılmaz boyutlara ulaştığını, toplumsal sağlığını yitirme durumuyla karşı karşıya olduğumuzu kaygı, korku ve ürpertiyle izliyoruz. Toplumumuzun sağlığını koruyacak, adaleti, insanca yaşamı sağlayacak

yönde ve insan onuruna yakışacak biçimde, köklü sağduyu kültürümüzün rehberliğinde bir an önce ileri adım atılmasının, toplumumuz ve ülkemiz açısından aciliyet taşıdığına inanıyoruz.

Bu bağlamda Ankara, İstanbul ve İzmir Baro Başkanlarının “Açık Mektup” larında ifade ettikleri aşağıdaki düşünceleri ileri bir adım olarak yerinde buluyoruz.

Tutuklu ve hükümlülerin gün boyunca, Tecrite yol açmayacak biçimde, makul sayıda bir arada yaşamalarını, Ortak mekanlardan yararlanmalarını sağlayarak; hiçbir ön koşula, “tredman”a, “uyum”a, “eğitim”e, v.b bağlanmaksızın, birlikte spor, kültür, rekreasyon faaliyetlerinde bulunabilmeyi “hak” kabul ederek; yani, tutuklu ve hükümlülerin maddi-manevi varlıklarını geliştirebilmelerine yönelik, insancıl ve demokratik infaz anlayışını benimseyerek; yani, Terörle Mücadele Yasasının 16. maddesini kaldırmayı, Gerekli mekansal değişiklikleri yapmayı, Toplumun demokratik örgütlenmesine ağır darbe vuran 3’lü Protokol’ü yürürlükten kaldırmayı vaat

ederek, Ve vaatleri gerçekleştirme güvencesini vererek ölümün önüne geçilebilir;

Kutsal Olan Devlet Değil, Yaşamın Ta Kendisidir...

(İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi’nin 28 Mayıs ‘01 tarihli “Acil Durum Çağrısı/16” başlıklı metninden alınmıştır...)

Borç öldürüyor, tüm borçlar iptal edilsin!

En zengin sekiz ülkenin liderleri 20-23 Temmuz’da İtalya’da Cenova’da bir araya gelecekler. G-8 zirvesinin gündeminde küresel sermayenin; sosyal hizmetler, eğitim, sağlık, emeklilik, göç ve demokratik haklar alanlarındaki denetimini arttırmayı sağlayacak maddeler ve yoksul

ülkelerin borç ödemeleri var.

“Gezeganimiz satılık değil” diyenler Cenova’daki zirveyi protesto etmek için seferber olmaya başladı bile.

İMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü’nün yoksulluğu derinleştiren politikalarına karşı Aralık 1999’da Seattle’da başlayan ve dünyanın her tarafına yayılan protestolar öylesine güçlü bir kamuoyu yarattı ki Pavarotti’den Spice Girls’e, Michael Jackson’dan David Bowie’e bir çok ünlü kampanyaya destek veriyor..

Borç yükü Türkiye’de de can alıcı bir sorun. Her çocuk, yaklaşık 2500 dolar borçla doğuyor. 2000 yılında kişi başına 323 milyon lira borç ödedik. Aynı yıl dış ve iç borç tutarı GSMH’nın yüzde 78.3’üne eşit hale geldi. Kaynaklar borç ve faize giderken hızla yoksullaşıyoruz.

G-8 zirvesini protesto kampanyasını başlatmak, sendikacılardan, yazarlara, gazetecilerden, sanatçılara ve sporculara dek geniş bir kesimin kamuoyu oluşturmasını sağlamak, sivil toplum kuruluşları, meslek örgütleri, çevre örgütleri, insan hakları aktivistleri, siyasi partiler ve birçok çevre ve bireyi bir araya getiren bir kampanya inşa etmek için cebimizdeki paranın her gün azaldığını hatırlamak yeter.

21 Temmuz’a hazırlanalım. Okullarımızda, iş yerlerimizde, sendika şubelerimizde, ulaşabildiğimiz her alanda G-8 insiyatifleri kuralım ve 21 Temmuz’da küresel direnişin parçası olarak biz de haykıralım:

**Dünyamız satılık değil!, Borçlar İptal Edilsin!,
Başka Bir Dünya Mümkün!**

Borç öldürüyor:

* Türkiye son 20 yılda 426.7 milyar dolar borç anapara ve faizi ödedi. Yirmi yıl önce 10 milyar dolar olan dış borçlar bugün 114 milyar doları, iç borçlar ise 50 milyar doları aşmış durumda.

* Aynı dönemde dolar bazında anapara ödemeleri 102 kat, faiz ödemeleri ise 87 kat artış gösterdi.

* Son 10 yılda toplam borç 71 milyar dolardan, 157 milyar dolara yükseldi. 2000 yılında Türkiye’nin borç toplamı ise milli gelirin yüzde 78.3’üne eşit duruma geldi.

* Sahra Afrika’sı, Batı’ya her hafta 250 milyon dolar borç ödüyor. (Dünya Bankası, 2000) Borç krizi yüzünden her gün 19 000 çocuk ölüyor.

* 1 milyar insan günde 1 dolardan az parayla yaşıyor.

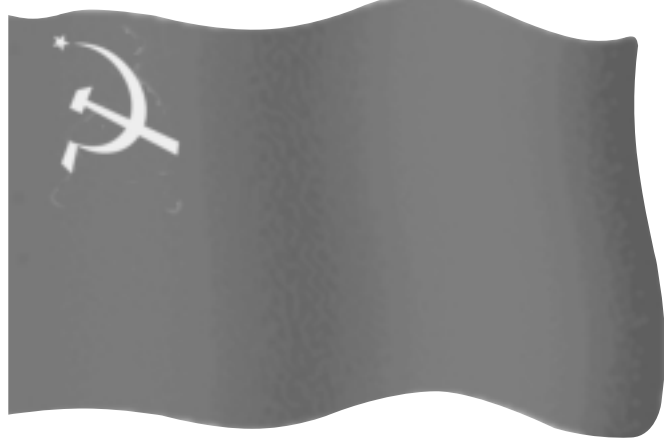
Siz bu yazıyı okurken borçlar yüzünden üç çocuk öldü...

Kampanya çağrısına katılanlar:

Murat Tokmak (DİSK Genel Sekreteri), Sevil Erol (KESK Genel Sekreteri), Hüseyin Ayyıldız (KESK Örgütlenme Sekreteri), Ali Rıza Dalkılıç (KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü), Özkan Tüm (SES Anadolu Yakası Şube Bşk.), Hasan Gülüm (Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube Bşk.), Erol Kızıılma (SODEV Genel Müdürü), Küçük İskender (Şair), Nejat Yavaşoğulları (Bulutsuzluk Özlemi), Turgay Fişekçi (Şair ve Adam Sanat Yayın Yönetmeni), Semih Gümüş (Adam Öykü Yayın Yönetmeni), Roni Margulies (Şair), Türker Alkan (Gazeteci ve Öğretim Üyesi), Tanıl Bora (Araştırmacı Gazeteci), Ekin Sanat Merkezi, Zafer Kaya Okay (ESM-Tiyatro sanatçısı), Altan Gördüm (Tiyatro sanatçısı-Ankara Sanat Tiyatrosu - AST), Yılmaz Demiral (AST Müdürü), Tülin Öngen (Öğretim Üyesi), Cengiz Faydalı (Enerji Yapıyol-Sen Genel Başkanı), Ahmet Hasim Köse (SBF Öğretim Üyesi), Alpaslan Işıklı (Öğretim Üyesi), Aziz Konukman (Öğretim Üyesi), Temel Demirer (Araştırmacı yazar ve Özgür Üniversite), Sibel Özbudun (Öğretim Üyesi)

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

Kızıl bayrağımıza leke sürmeyeceğiz

İçinden geçilen tarihsel süreci kavrama bilinciyle hareket eden devrimci tutsaklar, devrim tarihimize direngen ve başeğmez tutumlarıyla yazılacaklar. Komünistler olarak Habip, Ümit yoldaşlardan devraldığımız kızıl bayrağı, Hatice Yürekli yoldaş şahsında leke sürdürmeden daha yukarılara taşıyoruz. O’nun ve ölümsüzleşen siper yoldaşlarının önünde saygıyla eğiliyoruz. Onlardan

öğrenerek parti ve devrim yolunda çelikleşiyoruz. Onlar su veriyorlar bu çeliğe.

Hatice yoldaşla hiç tanışmadım. 1 Mayıs alanlarında birlikte kuşlama yapmadım. Grevlere, iş yavaşlatma eylemlerine birlikte emek vermedim, veremedik. Bedenlerimiz yanyana, omuz omuza olmadı hiç. Olması da gerekmiyordu. Halbuki aynı havalandırmada birlikte volta atmayı, bir fabrikada iş çıkışı parti bildirilerini birlikte dağıtmayı, faşizmin işkencehanelerinde onunla birlikte “Devrimci irade teslim alınamaz!” diye haykırmayı, ne çok isterdim. Ama Partili yaşam “bizleri” ayrı kentlerde, farklı iş alanlarında birleştiriyor. Büyüyen bir “gövde”nin parçaları haline getiriyor.

Evet Hatice yoldaş, senin gibi uğruna tereddütsüz ölünecek davamızın yetkin bir sıra neferi değilim henüz belki. Ama sizlerin; Habip’in, Ümit’in ve Ateş Saçan Yürek’in yolgösterici pratiğiyle, bizler de birer sıra neferi olacağız. Sizlerin lekesiz bıraktığı, işçi sınıfının ve insanlığın kurtuluşunun simgesi olan kızıl bayrağımızı kapitalizmin burçlarına dikeceğiz.

Devrimci irade teslim alınamaz!
Biz kazanacağız!

C. Doruk/Ankara

Yürekli insanlara...

Hızlı adımlarla yarınlara koşanlara...

Önce ipi siz göğüslediniz. Ser verdiniz, ama hayatı sevdiniz. Onurlu yaşama dört elle sarıldınız. Daha güzel yarınlara için koşunuz. Hep koşunuz... İnadına devrim ve sosyalizm uğruna. Hayatın, yaşamın kendisiyle alay edercesine, yüreğinizle, inancınızla. Ser verdiniz güzel yarınlara.

Çocukların süt içtiği, güneşin aydınlığını yansıttınız karanlık gecelere. Bir maratondan bu. Aşkolsun sizlere. Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Mahir, Hüseyin, Ulaş, Deniz, Habip, Ümit, Hatice Yürekli... Nice yürekli yoldaşlar. Aşkolsun sizlere, ipi siz göğüslediniz.

Bu uzun bir maraton. Koşacağız hep birlikte, türkülerimiz, halaylarımız, marşlarımızla dağıtacağız karanlık bulutları. Güneşin kızılığına dek. Aşkolsun sizlere, en önde bitirdiniz maratonu. Bizleri yalnız bıraktınız. Ama sizler yalnız değilsiniz maratonda. Yüzler, binler, onbinler, milyonlar... Her biri bir yürek. Her biri yürekli. Her biri ezgi, hazal koşuyor güneşin kızılığına.

Sizlere ant olsun nice yürekli, alnınızda parlayan kızıl yıldızınızla, köylünün orağı, işçinin çekici, dalgalanacak denizi mavi, güneşi kıpkızıl ülkemizde. Aşkolsun yürekli Nazım’a, gelececek işçi tulumuyla güzelim ülkemizde.

Yürekli yoldaş, mücadelen kaygamıza ışık olsun. Sınıfa ve tüm emekçilere sözümüz var. Faşizmi döktüğü kanda boğacağız.

Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur!

Frankfurt’tan SY Kızıl Bayrak okurları

Faşist yargı terörü devam ediyor...

Ankara’da bir okurumuz daha tutuklandı!

KESK’in 26 Mayıs tarihli Ankara eyleminde yüzlerce eylemci gözaltına alınmıştı. Aralarında onlarca okurumuzun da bulunduğu gözaltılar akşam saatlerinde bırakılmaya başlandı. Ancak Serhan Soysal adlı ODTÜ öğrencisi arkadaşımız bırakılmayarak TMS’ye götürüldü. Cumartesi akşamı oturduğu ev basıldı. Salı gününe kadar gözaltında kalan arkadaşımız çıkarıldığı DGM tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeksizin tutuklanarak Ulucanlar zindanına konuldu.

Ankara’da üzerimizdeki baskı her geçen gün giderek ağırlaştırılıyor. Ancak bu saldırıları gerçekleştirenler bilmeliler ki bizi teslim almayı başaramayacaklar.

Sudan gerekçelerle tutuklanan diğer arkadaşlarımız gibi Serhan Soysal’ın da derhal salıverilmesini istiyoruz.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Hiçbir ihanet cezasız kalmayacak!

Bir TİS süreci daha geride kaldı ve ihanet çetesi görevini yine yerine getirdi. TİS görüşmeleri gerçekte işçilerin haklarını korumak ve geliştirmek için bir silah olması gerekirken, bu ihanet çetesi yüzünden sermayenin elinde bir silaha dönüşmüştür. Artık sermaye sınıfı, işçi sınıfına dönük kapsamlı saldırılarını, TİS görüşmeleri sayesinde etkili şekilde uygulama imkanı bulmaktadır.

İmzalanan TİS’de işçiler lehine en ufak bir kazanım yoktur. İşçi sınıfı için hayati önem taşıyan konularda işçiler, hükümetin ve patronların insafına terkedilmişlerdir. İmzalanan TİS, Türkiye işçi sınıfı tarihine bir ihanet belgesi olarak geçecek niteliktedir.

Bu konuda hükümet temsilcilerine söylenecek bir söz yok. Onlar bir taraf ve kendi sınıflarının çıkarlarını korumakla yükümlüler. Bunun karşılığında maaş alıyorlar. Siz sözde sendikacılar, işçilerin aidatlarıyla sefahat içinde yaşıyorsunuz, eliniz sıcak sudan soğuk suya değmiyor ve bunun karşılığını onları arkadan hançerleyerek veriyorsunuz. Bunun için de efendileriniz tarafından teşekkürü fazlasıyla hak ediyorsunuz.

Hiçbir çabanız uşaklığını yaptığınız, uğruna ihanette sınır tanımadığınız efendilerinizin sonunu değiştirmeyecektir. Son söz daha söylenmedi. İşçiler bu TİS’te birçok şeyi daha yakından gördüler. Sizleri çok daha iyi tanıdılar. Şimdilik işsiz kalmak ve evine bir lokma götürememek kaygısıyla seslerini çıkaramadılar. Fakat bir sınıf olarak hareket etmekten kaçınmayacakları günler uzak değildir. Çünkü sizlerin kimlerin temsilcisi olduğunuzu biliyorlar. İşçi sınıfı bir sınıf olarak hareket etmeye ve hesap sormaya başladığında, sizler bir kez daha kedi gibi ağaca tırmanmaktan kurtulamayacaksınız.

Şurası bir gerçek; “Yaşamda herkes kendi rolünü oynar.” Siz bugüne kadar ihanetçi rolünü çok iyi oynadınız ve sizin için artık deniz bitti. Sıra işçi sınıfında ve sınıf devrimcilerinde. Ve biz öncü işçiler kendi rolümüzü hakkıyla yerine getirmekle yüz yüzeyiz. Bunu da Partimizin bayrağı altında, beraber gerçekleştireceğiz. O büyük gün geldiğinde; dolaşacaktır elini kolunu sallayarak, işçi tulumuyla, bu güzelim memlekette hürriyet...

D. Cemre

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA**

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

0093240-0

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.